

ТРЕЙСИ КОЗЪНС СИНЯ КРЪВ

Превод от английски: Красимира Христова, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

НЮ ЙОРК

— КАКВО искаш да направя за принц Ранд? — Усмивката на Никол Олдридж замръзна, докато се взираше с изумление в чичо си.

Сега, след като бе произнесъл на глас необикновеното си предложение, чичо Филип се отпусна, на стола до бюрото срещу нея. Подпря бастунчето си на стената и положи отново старомодното бомбе на коленете си.

— Скъпа Никол, ти си идеалният човек, който може да помогне на принца да си намери подходяща жена. Ще послужиш на родината си в момент на голяма нужда.

Направи го да прозвучи така, сякаш искаше от нея да се вдигне с оръжие в ръка за Каледония. Според вътрешни хора от двореца кралят и кралицата бяха разстроени до степен да обявят война. Единственият им наследник, вече на тридесет и шест години, все още не се бе оженил.

Лорд Филип Олдридж огледа с подчертано внимание разхвърляния офис на Никол на Десето авеню. Стените бяха украсени с оградени в рамка титулни страници на минали броеве от „Аристократи“, като всяка една илюстрираше най-важните статии, които бе написала за списанието. На не една от тях можеше да се види принц Ранд.

Никол знаеше, че чичо Филип не одобрява решението ѝ да преследва кариера. Калдонийците се гордееха със своите старомодни ценности и с това, че стояха на една крачка зад останалата част от света. Без съмнение чичо ѝ смяташе, че тя би трябвало да се омъжи и да се установи в Каледония — и да се заеме щастливо с уреждането на собствен дом.

Вместо това, тя не само бе напуснала родината си, а и живееше в шумния и припрян Ню Йорк. И което беше още по-лошо — работеше за списание, което печелеше, като излагаше на показ личния живот на

високопоставени особи, като например кралското семейство Холингсуърт от Каледония.

Чичо Филип размахна пълничката си ръка.

— И, разбира се, при тази извънредна ситуация би могла да намериш начин да напуснеш това... това...

— Нарича се списание, чичо — отбеляза сухо Никол. — „Аристократи“ е високоуважавано издание, а не някакво незначително жълто вестниче. Аз дори спечелих няколко награди за мои статии.

Чичо Филип поглади периферията на бомбето си.

— Да, твоята отдаденост на работата бе една от причините, поради които те предложих за тази задача, скъпа. А и си запозната с навиците на богатите и знатните. Познаваш лично много от тях, включително подходящи за брак дами, нали?

Никол взе един молив от бюрото си и започна да си играе с него.

— Е, да, интервюирала съм доста от тях през годините, за да напиша очерците си. Но ти ме молиш да стана сватовница! Нямам никакъв опит в тая област. Никога дори не съм била омъжена, тъй че как можеш да очакваш от мен...

Чичо Филип повдигна гъстите си сиви вежди.

— Не искам от тебе да се превръщаш в сватовница в традиционния смисъл на думата, скъпа. А просто да станеш — каква беше тази дума, толкова популярна сега в Америка — консултант. Да, консултант — това каза и принцът. Твоята задача ще бъде да намериш идеалната съпруга на принц Рандал Холингсуърт. Когато това бъде свършено, можеш да се завърнеш към списанийцето си.

Никол се наежи при тези думи на чичо си, които издаваха ограничените му възгледи по отношение на живота ѝ. Той не беше толкова безцелен. В края на краищата тя наистина помагаше на хората да задоволят любопитството си относно това как живеят знатните личности.

Освен това, да се опиташ да намериш идеалната жена за принц Рандал... Такава жена не съществуваше. Всеки, който разполагаше с поне малко вътрешна информация, знаеше, че принц Рандал цени свободата си — особено що се отнася до жените. Почти всеки месец „Аристократи“ показваше негови снимки с някоя добре загоряла красавица, увиснала на ръката му — и никога една и съща жена два пъти подред.

— А какво смята принцът за този план? — попита Никол, като почукваше ритмично с молива по бюрото.

— Съвсем кратко казано — това беше неговa идея.

— Негова идея?

Тази новина беше истинска сензация. Никол вече можеше да си представи заглавието на корицата:

ПРИНЦ РАНД СЕ ОГЛЕЖДА ЗА СЪПРУГА

ПАЛАВИЯТ ПРИНЦ УЛЯГА

Този път, вместо да се заеме с написването на историята обаче, тя щеше да действа отвътре и да ѝ помогне да стане реалност. Щеше да помогне при определяне бъдещето на страната си. Тази мисъл събуди спомени и чувства, които дълго време се опитваше да изтласка от съзнанието си.

Тя се разсея и моливът се изплъзна от ръцете ѝ. Започна да се търкаля към ръба на бюрото. Хвана го и го пусна в чекмеджето, след това се застави да сложи спокойно ръцете си върху попивателната.

— Когато той предложи да наемем консултант, който да му помогне да намери своята принцеса — продължи Филип, — аз веднага си помислих за теб. Това е една отлична възможност да се завърнеш вкъщи, скъпа. След като му споменах за теб, беше решено, че ще бъдеш интервюирана за поста.

Никол повдигна вежди.

— О, и аз нямам думата по случая? — Кралското семейство беше известно със своите декрети.

Чичо Филип наклони глава и се втренчи в нея.

— Скъпа, това е за доброто на Каледония.

Тя едва не чу величествените звуци на калдонския национален химн в далечината. Чичо Филип продължи:

— Членове на кралски семейства от други страни са били подлагани на скандали, както навярно знаеш. Всички тези разводи и любовни истории. — Той махна с ръка, отвлечен. — Мизерна работа,

наистина мизерна. Не е като едно време, когато хората уважаваха трона.

Никол предпочете да не коментира това обобщение.

— Принц Рандал е решил да не прави подобна грешка, въпреки че крал Едбърт го притиска да се ожени колкото може по-скоро. Като действаме разумно и предвидливо, бихме могли да се спрем на подходяща жена, сигурен съм в това. А ти си идеалното момиче за тази работа.

Тя поклати глава. Всичко това бе така внезапно. Как смятаха те, че ще намери съпруга на принца?

— Но как...

— Ще измислиш как, скъпа. Нямам никакво съмнение в това.

Той се надигна, явно доволен, че разговорът приключва. Протегна ръка.

Никол не можеше да отрече, че изпитва известна възбуда при мисълта за тази възможност. Да виждаш нещата в едно кралско семейство отвътре, да си там, вместо само да ги интервюираш... Може би някой ден дори ще получи разрешение да напише книга за това свое преживяване.

Но да бъде наета тъкмо от Палавия принц... Беше толкова негативно настроена към тази идея. Тя поклати глава, съжалявайки, че трябва да разочарова чичо Филип.

— Аз... аз не мога, чичо.

— Какво? — Филип отдръпна ръката си и отново седна на стола до бюрото. — Как можеш да отказваш, Никол, след като твоята страна се нуждае така отчаяно от теб? Винаги си била толкова добро момиче, толкова умна и обещаваща...

— Той не е от типа хора, с които искам да си имам работа — изпусна се тя.

Не беше изненадващо, че чичо Филип изглеждаше ужасен от това нелоялно изявление.

— Как можеш да говориш така за своя принц? Независимо какъв човек е, той е твоят принц, Никол. Един ден ще стане твой крал. — Той размахна ръка някъде по посока на Манхатън. — Не си изцяло обсебена от тази... тази безумна американска култура, нали? Моля ти се, кажи ми, че не е така. Нали все още се смяташ за гражданка на Каледония?

— Разбира се, чичо. Но принц Ранд — той е толкова, толкова...
— Тя се запъна със съзнанието, че ако започне да се доизяснява, съвсем ще изгуби благоразположението на чичо Филип, който беше потомствен член на Камарата на лордовете и горещ привърженик на всичко от Каледония.

Филип я гледаше очаквателно да довърши изречението си. Трябваше да каже нещо. Пое си шумно дъх и продължи бавно.

— Всеизвестно е какъв е принц Ранд, чичо — лекомислен, повърхностен, неговата красота само му вреди. Доколкото знам, не е направил нищо за страната си, освен да се наслаждава на своето богатство и привилегии. Не мисля, че изобщо има някакво отношение към обикновените хора.

Чичо Филип я загледа изпитателно.

Повечето хора в Каледония смятат, че принцът се държи както трябва и пази традициите на нашата страна.

— Традиции? — Никол едва не се изсмя на глас. Каледония беше затънала в традиции, повечето от които бяха напълно безполезни. Ако принцът се интересуваше единствено от това, заслужаваше още по-малко нейното уважение. — Кралското семейство толкова се е отдалечило от хората, че няма представа какво иска, или от какво се нуждае страната. Не намирам това за много впечатляващо.

Въпреки неуважителните й думи, чичо Филип се усмихна иронично.

— Предлагам ти възможност да въздействаш на човек с високо положение — човек, на когото трябва да се посочат грешките, както, изглежда, смяташ. А ти искаш да отклониш предложението ми. — Той поклати печално глава. — В момента не ми приличаш на онова войнствено момиче, което нахока камерхера за това, че дамската тоалетна се намира в сутерена под Камарата на лордовете. Спомняш ли си, Никол? Тогава това много ме притесни, но разбрах защо беше разстроена. Изглежда винаги вземаш присърце интересите на другите. Затова очаквах, че някой ден би служила на страната си.

Вместо да дезертираш. Неизречените думи увиснаха между тях.

Родителите й искаха да остане в Каледония и да посещава колеж в страната. Обаче тя мечтаеше за истинско образование. Нямаше никакво желание да посещава някое от частните девически училища в Каледония, скрити под маската на тъй наречените колежи за жени.

Университетите, където наистина се учеше, бяха открити все още само за мъже.

Баща ѝ — професор в един такъв университет — я окуражаваше да остане и да се опита да промени правилата за прием на университета. Изпълнена с младежка жар, тя бе смятала да направи точно това до нощта, когато родителите ѝ бяха тръгнали за някакво факултетско събитие и никога не се завърнаха у дома. На един от многото тесни и зле маркирани пътища на Каледония ги бе убил някакъв пиян шофьор. Тя неведнъж бе обвинявала самата Каледония за тяхната смърт — за снизходителността към пияните шофьори, за лошата поддръжка на пътищата. За всичко! Чичо Филип беше неин настойник през последната ѝ година в училище, но веднага щом успя да се измъкне, тя замина за Америка.

Огледа офиса си, замисли се за удобния, макар и безпорядъчен живот, който си бе изградила в Ню Йорк — после отново върна вниманието си към сериозния, загрижен чичо Филип, който представляваше наследството, на което бе обърнала гръб.

В интерес на истината от известно време осъществената мечта бе взела да ѝ нагорчава. През последните няколко години често се бе питала дали е крайна сметка бе направила правилния избор — като хвърля толкова време и енергия, без да произвежда нещо по-ценно от няколко часа развлечение за хора, омаяни от богатите и титулуваните.

— Една съпруга може да окаже силно въздействие върху мъжа си — поде отново чичо Филип. — Ако му помогнеш да си намери подходяща жена, той може би ще промени навиците си.

— Предполагам, че е така — изрече замислено Никол, почувствала как вътрешната ѝ съпротива започва да се руши.

И все пак — да се изправи лице в лице със спомените си, да се завърне в страната, която едновременно обича и мрази, да работи за правителството, което обвиняваше за...

Гласът на Филип взе да я увещава.

— Знам, че все още обичаш родината си, Никол. Разбираш какво означава за страната ни един подходящ брак за принца.

— Да, разбира се, но...

— Родителите ти почитаха кралското семейство, Никол — изрече нежно той. — Те толкова биха се гордели.

Никол примигна, опитвайки се да обуздае емоциите, които бяха предизвикали думите му. Да, ако родителите ѝ все още бяха живи, щяха да бъдат въодушевени да я видят наета от семейство Холингсуърт. В това си качество би могла в крайна сметка да упражни някакво добро влияние в интерес на Каледония.

Преди да си даде докрай сметка, Никол бе взела решението си. Тя се изправи и протегна ръка.

— Добре, чичо. Ще се опитам.

Чичо Филип стисна топло ръката ѝ.

— Отлично, Никол. Знаех, че мога да разчитам на теб. Казах на принца, че няма да отхвърлиш тая възможност. — Той се усмихна широко. — Взел съм билети за полета утре в единайсет.

— Утре! Но аз имам...

— Кое е по-важно? Да се питаш къде трябва да сложиш снимките на „Аристократи“-те, или да спасяваш Каледония?

Никол въздъхна и поклати глава. Трябваше да се съгласи, щом нещата се поставяха по този начин. Вероятно би могла да каже на шефа си, че има спешни семейни причини.

Фортинбло, Каледония

— Е, помисли ли по това, което ти казах? — Крал Едбърт седеше в своя старинен, тапициран стол и гледаше намръщено високия си син. Беше свъсил гъстите си вежди.

— Да, разбира се — кимна принц Ранд, раздразнен, че баща му дори смята за необходимо да пита. Кралят в края на краищата бе заплашил само да унищожи мечтите му.

— Имаш само осем месеца — отбеляза кралят. — Твоята задача е да продължиш родословната линия. Хората го очакват! Нямах никакви братя и сестри, така че трябва да престанеш да си губиш времето и да се заловиш с това.

Стомахът на Ранд започна да се присвива и той си помисли с копнеж за шишенцето с антиацид в бюрото си. То беше в другия край на замъка, в неговото крило — на края на света.

Да, беше се примирил с необходимостта да се подчини на изискванията на родителите си. Нямахше голям избор. Но да го

принуждават да си вземе съпруга, когато още не беше срещнал жената, с която би искал да сподели живота си...

— Познавам те, Рандал — изрече мрачно кралят. — Това, което мога да ти направя, не би ти доставило удоволствие.

Арогантността на краля подразни Ранд. Баща му не знаеше нищо за тайната му дейност. Изобщо не подозираше. Ранд беше твърде внимателен. И това правеше предположението на баща му още по-оскъбнително.

— Няма да ти хареса да останеш без издръжка — продължи кралят. — Запомни какво ти казвам, няма да си в състояние да покриваш нищо друго, освен основните си нужди, ако не си намериш подходяща съпруга до края на годината. Няма да имаш никакъв персонал. Нито решаваща дума в благотворителните дейности, с които се занимаваш. Никаква роля в правителството. Край на скъпите пътувания, на яхтите, на ските в Алпите. Няма да имаш нищо, освен това, което ти давам на ръка.

— Разбирам. — Ранд процеди думите през стиснати зъби.

Не беше отделял време за такива скъпи развлечения от няколко години. От дълго време вече му се струаха досадни. Беше отегчен, самотен и обезсърчен. Омръзнало му беше да гледа колко сковано и без всякакво въображение управляват родителите му страната си. Беше отвратен от собствената си неспособност да промени нещата.

Докато не се натъкна на решение. Неговата издръжка му даваше възможност да приведе плановете си в действие. Обаче нямаше намерение да обяснява това на баща си — човек, който нито веднъж не се бе съобразил с мислите на сина си, с неговите чувства, дори когато принцът беше малко дете и плачеше нощем.

Ранд изпитваше ужас от тъмната детска стая, от огромния таван отгоре, от прозорците — толкова високи, че можеха да пропускат чудовища. Кралят не искаше бавачката на Ранд да го успокоява; казваше, че това би направило характера на момчето слаб. Наемал бе само бавачки, които стриктно спазваха правилата, дори и да не споделяха суровите му възгледи.

Ако не бяха онези няколко мили и състрадателни жени, които се бяха отнасяли с нежност и съчувствие към него — преди да ги уволнят — Ранд може би въобще нямаше да научи какво значи любов. Бракът

на родителите му със сигурност не беше подходящ пример. И затова натрапването на жена в брак без любов го отвращаваше толкова много.

Студенината, изглежда, бе проклятието на семейство Холингсуърт. Проклятие, което Ранд се страхуваше, че никога няма да може да избегне.

Той отвърна поглед от баща си в неговия старинен стол; после погледна през балконската врата към зелените хълмове и разпрострелия се долу столичен град. През изминалата година се беше опитвал да положи основите на бъдещето на страната си — нещо, за което баща му нямаше нито интерес, нито енергия.

Сега, когато отделните късчета от мозайката щяха да започнат да си идват на мястото, Ранд щеше да е принуден да губи време и усилия в търсенето на подходяща съпруга — като през това време се опита да не изгуби всичко, за което бе работил.

Ако можеше само да избяга някъде, дори за малко. Да се махне и да отиде на някое място, където би могъл да се съсредоточи върху важните си задачи, да се освободи от ограниченията, налагани от вековните традиции. Мислите му започнаха да се носят към бъдещето, към собствените му планове да направи от Каледония проспериращ играч в модерния свят, вместо да я гледа такава — една реликва от отминали времена.

Резкият глас на майка му го извади от бляновете му.

— Е? Съгласи ли се?

Ранд се извърна неохотно. Кралица Евридика крачеше бързо по лъснатия паркет с удобните си обувки, после застана пред краля — своя съпруг, ако тяхното изобщо можеше да се нарече брак. Рядко можеха да бъдат видени в една и съща стая, освен в официални случаи. Живееха в отделни апартаменти от деня, в който се бяха оженили. Малко калдонийци намираха това за странно, щом веднъж кралицата бе изпълнила основното си предназначение като бе родила Ранд. Фактът, че сега родителите му бяха заедно, само показваше колко важно бе за тях двамата продължаването на рода.

— Трябва да го накараш да се съгласи — продължи кралицата. Стиснатите й устни и свитата в старомоден кок коса правеха красивото й някога лице да изглежда преждевременно остаряло.

— Вече се съгласих — информира хладно Ранд, почувствал как нещата му се изплъзват.

Кралицата кимна.

— Отлично. Знаех, че ще се вразумиш. Тъй като не одобри нито едно от момичетата, които ти бях предлагала през годините, ти си свободен сам да си намериш жена, при положение че е с титла, възпитана и от благородно потекло, както изисква законът. Би трябвало да ми благодариш, че досега не съм ти уредила брак.

— Сам ще си го уреждам — изрече той сухо. — Не ми оставяте голям избор.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го кралицата.

— Наемам си помощник — обяви той — консултант, който ще ми помогне да си намеря съпруга.

— Консултант! — повтори изумен кралят. — Докога ще слушам глупостите ти, момче? Не съм съгласен.

— Ще се съгласиш. — Ранд сподави гневния си изблик като с труд успя да запази самообладание. През изминалата година беше разбрал, че силните емоции нямат място по време на преговори. — А точно това ставаше сега. — Тя ще ми помогне да направя точно това, което искате от мен, така че предлагам да не спорим по този въпрос.

— Тя? — уточни кралицата, присвивайки устни. — Коя е тази жена?

Стомахът на Ранд отново го загложди. Обърна се към прозореца, но не се взря в прекрасната гледка навън, а в своето неясно бъдеще. Надяваше се, че тази жена ще бъде както му бе обещано — енергична и находчива. Лорд Филип му бе дал всички основания да мисли, че е такава.

Ако не, нямаше да му остане кой знае какъв избор.

— Е, синко? — обади се с по-мек глас кралят. — Дай отговор на своята кралица. Коя е тя?

Когато накрая отговори, като че ли говореше повече на себе си, отколкото на родителите си.

— Тя е жената, която ще ме спаси.

ВТОРА ГЛАВА

— Спомняш ли си кога те доведох тук като момиче, Никол? — позасмя се чичо Филип, докато лимузината се придвижваше напред, а кралският дворец взе да се провиделява през дърветата.

— Никога не бих могла да го забравя — откликна Никол, неспособна да откъсне очи от сградата в пясъчен цвят. — Ти искаше от мен да попия великите събития от историята на Каледония, а аз исках просто да тичам през залите и да ядосвам стражата.

— Очаквам този път да покажеш малко повече респект — избъбри през смях чичо Филип.

Никол му се усмихна. Не беше подготвена за силното чувство, което я бе изпълнило, когато пристъпи от самолета на калдонийска почва. В този объркващ момент ѝ се прииска да целуне земята от радост, че вижда покритите с лозя хълмове на своята страна, кристално бистрите езера и далечните планински върхове.

Прииска ѝ се и да заплаче, защото почти нищо не се бе променило. Виещите се пътища бяха все тъй зле поддържани, а пътните знаци — неточни или липсващи.

Шофьорът им свърна в частната алея. Кралският дворец се гушеше в подножието на меко заоблени хълмове на десет мили от града сред собствен парк от хиляда акра. Беше построен като замък през единадесети век, а подобренията и допълненията бяха продължили през годините до двадесети век, като националната политика бе започнала да фаворитизира старото пред новото. Никол знаеше, че модерната водопроводна инсталация е била монтирана едва преди четиридесет години, при това само в жилищното и стопанското крило.

Докато се взираше в двореца, я връхлетяха емоции — защо, не можеше да каже. Вярно — триетажната сграда с кулички беше един паметник на калдонийската любов към старините и символ на сърцето и духа на Каледония. Нейната красота лесно можеше да отвлече вниманието, напомни си сурово тя. Можеше да я накара да забрави за

сериозните проблеми на тази страна и на правителството, проблеми, засягащи реални хора.

Проблеми, игнорирани от принц Ранд.

От списанието ѝ бяха разрешили отпуск, в случай, че принцът я наеме. Беше започнала да се надява, че той ще го направи, за да може в крайна сметка да изпълни дълга към страната си. Веднага щом приключи с ангажимента си, щеше да вземе първия самолет за Ню Йорк.

Тя се подпря на ръката на шофьора, докато слизаше от колата. Приглади полата на костюма си и вдигна поглед нагоре, без да е сигурна накъде първо да погледне — толкова много имаше за гледане, за възприемане.

Както винаги, от двете страни на огромните четворни врати на входния портал стояха две двойки униформени стражи. На върха на портала свежият планински ветрец развяваше дузина флагове. На най-големия флаг в средата се виждаше познатият златен лъв върху зелено поле.

— Прекрасно, нали? — Чичо Филип заобиколи колата и се присъедини към оглеждането на двореца. — Наистина би трябвало да идвам тук по-често. В цялата тази днешна житейска суетня човек лесно може да забрави чувството си за принадлежност.

Никол се усмихна на забележката му, знаеше, че тя се отнася за нейния живот на космополит. Филип, баронът на Дюпрения, дори не живееше в столичния град. Той не се отделяше от своето имение в провинцията, освен когато традицията налагаше присъствието му в Камарата на лордовете, където семейството заемаше наследствен пост от стотици години.

Въпреки че по-младият му брат, бащата на Никол, беше само един университетски преподавател, за нея липсата на титла нямаше значение. До смъртта на родителите си бе имала прекрасно детство.

Вътре двамата последваха един иконом в зелена униформа към частните апартаменти на принца. По пътя Никол се взираше със страхопочитание във величието наоколо, виждайки го за пръв път с преценяващия поглед на голям човек. Вярно, Каледония едва се забелязваше на картата на Европа. Но не ѝ липсваше гордост.

По цялото протежение на облицования с бял мрамор коридор с внимание и грижа бяха изложени национални съкровища. По изцяло

орнаментираните стени висяха картини с красиви пейзажи от Каледония. В стъклени витрини се пазеха мечове, керамика и други експонати от вековната история на страната.

Завиха наляво, след това надясно и се озоваха в огромната Зала на предците. На Никол ѝ се искаше да бе имала повече време да разгледа картините. Правила бе обиколка на двореца, когато беше на десет години, и тогава не беше обърнала голямо внимание на детайлите. Сега видя кралете и кралиците от миналото в нова светлина. Ако действително успееше да намери съпруга на принца, щеше да помогне при решаване бъдещето на кралството — и да определи лицето на кралицата, чийто портрет щеше да виси на празното място до неговия.

Тя се спря пред последната картина, беше портрет на самия Ранд. Художникът го бе нарисувал в дрехи за игра на поло, застанал до красив дорест кон.

— Обича да се поосвежи с някоя и друга игра на поло — осведоми Филип, застанал редом до нея. — Обаче не смятам, че полото ще бъде задължение на бъдещата му спътница в живота.

— Не — промърмори Никол, изучавайки с поглед познатите черти на човека от картината. С дръзкото си и привлекателно лице той представляваше златна мина за „Аристократи“ — високи скули, абаносовочерна коса и тъмни, изразителни очи. И това арогантно изражение — като че ли владееше света. Да намериш съпруга на такъв мъж... Хиляди жени по света биха подскочили при шанса да се омъжат за принц Ранд, но Никол имаше чувството, че с него няма да се живее лесно.

А вероятно нямаше да е лесно и да се работи с него.

— Вие вече сте тук! Добре дошли в Каледония, госпожице. — От една позлатена бяла врата към тях се приближи жизнерадостен господин на около петдесет години.

— Никол, това е генерал Джералд Симпсън, личният секретар на принц Ранд.

Тя пристъпи напред и стисна ръката му.

— Спомням си името ви. Приятно ми е.

— Прекрасно е, че идвате толкова отдалеч да ни помогнете в това малко... да го наречем, предизвикателство! — Джералд се засмя, край очите му се образуваха симпатични бръчици.

Никол не можа да се въздържи да не му се усмихне в отговор. Изглеждаше обичлив човек.

След като размениха няколко изречения за пътуването и за това как Филип бе успял да доведе Никол със себе си, Филип се извини с друг ангажимент.

— Ще те оставя в компетентните ръце на Джералд.

— Благодаря ти, чичо — кимна Никол. — Ще ти се обадя веднага, щом разбера.

— Разбереш? — учуди се Филип.

— Дали ще получа поста.

— А, разбира се. Е, довиждане, Никол, Джералд. — Филип стисна ръката й. — Добре ще се справиш, скъпа. Отпусни се и бъди такава, каквато си.

Той се обърна и тръгна обратно по същия път заедно с иконома.

— Оттук, госпожице Олдридж. — Джералд се насочи към вратата, от която беше излязъл. Подкани я с жест да мине и Никол се озова в друг коридор.

След като повървяха няколко минути, те стигнаха до масивна двойна врата, над която се виждаше кралският герб. Облечен в зелена униформа страж им отвори широко вратите, след това тракна пъргаво с токове.

Озоваха се в луксозна приемна. Пред весело пращяща камина бяха разположени тежки старинни канапета. Огънят вероятно трябваше да допълни остарялата отоплителна инсталация на двореца. През широките прозорци се виждаше градина, цялата в пролетен цвят.

— Трябва да почакате тук, госпожице — погледна я Джералд, — докато не ви извикат. Надявам се, че няма да чакате дълго. Поддържам доста стегнат график на принц Ранд.

— Нямам нищо против да почакам. Тази стая е прекрасна.

Джералд се усмихна.

— Така ви искам, госпожице. — Той прекоси стаята и изчезна през друга врата, без да я притвори след себе си.

Никол се замисли над озадачаващите думи на Джералд, докато присядаше до камината. После се загледа в огромния стенен часовник близо до вратата.

Близо два часа по-късно тя вече знаеше какво точно бе имал предвид Джералд. Седем пъти бе чула как проклетото нещо отмерва

времето, а тя продължаваше да чака, като си играеше с чантичката, проверяваше наново и наново грима си, надничаше през пролуката, оставена от вратата към светая светих отвъд. Почти два часа чакане да я призове принцът.

Никол се питаше какъв ли е ангажиментът, който го задържа. Тъй като познаваше добре репутацията му, тя си даваше сметка, че това не би могло да бъде нещо сериозно, което правеше нейното чакане още по-неприятно.

Тази сутрин се бе погрижила с още по-голямо внимание за външността си, като подбра строг костюм в гълъбов цвят, който би одобрила дори майката на принца, мрачната кралица Евридика. Беше прибрала дългата си до раменете тъмна коса. Спряла се бе на големите си очила, вместо да си сложи контактни лещи, тъй като си мислеше, че те и придават интелигентен вид. Искаше принцът да разбере, че възнамерява да работи упорито, ако той ѝ възложи тази работа, въпреки уникалното естество на задачата.

Въздъхна. Начинът, по който принцът се държеше с нея, не ѝ оставяше голяма надежда, че я приема насериозно. Каледония бе скандално известна със своите назадничави възгледи за мястото на жената в живота. По-голямата част от гражданството все още не гледаше с добро око на идеята жена да работи извън дома си — поне хората, които държаха юздите на властта.

Което я караше да се пита как изобщо на принца му е минало през ум да я наема.

Тя чу една врата да се затръшва във вътрешната стая. Изправи гръб и приглади полата си.

Гласът на Джералд се понесе през вратата, звучеше леко обезпокоен.

— Ваше височество, изоставате с почти два часа в графика си. Господица Никол Олдридж ви очаква. След това трябва да се пригответе за приема довечера с дипломатите от Англия и Австрия.

— Кой?

— Дипломатите...

— Нямах предвид тях.

Никол разпозна гласа на принца от новинарските предавания — силен и властен! Той всъщност беше в другата стая, само на няколко фута разстояние. Въпреки своята репутация — или може би

благодарение на нея — останалите жени от списанието биха извършили престъпление, за да бъдат на нейно място точно сега.

Като лоялна гражданка на Каледония тя уважаваше длъжността на принца. Но имаше достатъчно здрав разум, за да изпитва някакво абсурдно вълнение само при мисълта, че ще се срещне с него. Пое си дъх и храбро се опита да успокои дишането си. Хладна и професионална. Така ѝ се искаше да изглежда.

— Тази жена. Коя е тя? — чу го тя да пита.

— Консултантката от Америка — обясни търпеливо Джералд. — Тази, която би могла да ви помогне да си намерите съпруга, ваше височество.

— Аха! Тази. И сега е тук, така ли? Съвсем бях забравил, че пристига днес. Ракетата ми се счупи, можете ли да си представите. Това забави играта за известно време.

Ракетата му? Явно, докато тя се опитваше да си успокои нервите, докато го чака, той е играел и е релаксирал!

— Срамота, ваше височество. Това не беше ли любимата ви ракета?

— Да, и беше нужна цяла вечност, за да се намери прилична графитна заместителка. Опитаха се да ми дадат една стара дървена. Е, да не караме момичето да чака — приключи принц Ранд. — Поканете я да влезе.

— Но...

— Джералд, току-що ми казахте, че нямаме цял ден на разположение. Нека да задвижим тази работа, ако изобщо ще се занимаваме с нея.

— Да, ваше височество.

Джералд се появи отново през вратата.

— Оттук, госпожице. Извинявам се за закъснението. Принцът беше... зает.

Никол се изправи. Не можа да сдържи иронията в тона си.

— Сигурна съм.

Срещна погледа на Джералд, но той изглеждаше безстрастен. Запита се дали безотговорното поведение на принца е подразнило и него.

Той я поведе към офиса на принца — цялата в махагон, напълно мъжка територия. И все пак високите прозорци пропускаха доста

светлина, а вътрешният декор на апартамента изглеждаше съвсем модерен в сравнение със закостенелия традиционализъм в други части на двореца.

Пред друга камина, също запалена, бе оформен кът за сядане с канапе и столове, тапицирани с изумруденозелен брокат. На полицата над камината бяха подредени ветроходни и поло трофеи. На стената отгоре бе закачена скица с архитектурния план на Партенона.

— Ваше височество, това е госпожица Никол Елизабет Олдридж от Ню Йорк — зареди напевно Джералд.

Никол се обърна към принца. Беше го виждала хиляди пъти, в различна обстановка, с различни дрехи. Сега това беше действителният принц и беше ясно, че фотографиите не дават реална представа за истинския му образ.

Въпреки безстрастното изражение на „Аристократичното“ лице, очите му напрегнато блестяха, докато я разглеждаше мълчаливо от глава до пети. Чертите на лицето му бяха още по-изразителни, отколкото си спомняше, почти сурови — и определено властни.

Той сякаш изпълваше стаята с присъствието си, налагаше внимание. Независимо дали това му идваше отвътре, или бе нещо школувано, ефектът бе налице — по-силен, отколкото изобщо си бе представляла.

Погледът ѝ се плъзна по мускулестите му голи ръце и крака. Не можеше да не забележи приятния контраст между тъмния му тен и белия спортен екип. Въпреки че го беше виждала на снимки как упражнява едва ли не всички възможни спортове, не беше си представляла, че когато го види за първи път, ще бъде облечен в бял екип за тенис.

Трябваше да си напомни колко беше раздразнена от дългото чакане. И все пак знаеше, че не трябва да го остави да разбере как се чувства. Направи реверанс, доколкото можа с тази пола.

— Ваше височество, за мен е чест да бъда призована да ви служа.

Принц Ранд махна с ръка.

— Да, добре, това е съвсем ненужно. Сега седнете удобно и да се заемем с въпроса.

Той посочи с ръка тапицирания в златно и зелено стол пред бюрото си и Никол се настани в него. Небрежното му поведение я

порази. Къде беше протоколът, десетте минути раболепни пози, които би трябвало да се очакват от нея като гражданин с по-нисше положение?

Не можеше да се освободи от чувството, че е влязла не в този офис, който трябва, и се е натъкнала на някой, наподобяващ принц Ранд. И все пак тя внимателно кръстоса глезени под стола в поза, присъща на една дама — така, както я бе учила майка ѝ.

Ранд, изглежда, не забелязваше нито нейните маниери, нито смущението ѝ. Той мина зад бюрото си и се отпусна в черния си кожен стол, след това подпря крак на едно отворено чекмедже. Наклони стола си назад и скръсти ръце.

— Джералд, мога да започна оттук.

— Да, ваше височество. Ако се нуждаете от нещо...

— Добре.

Джералд се отправи към друга врата и изчезна през нея, затваряйки я след себе си.

Никол едва забеляза излизането на Джералд. Ранд беше приковал хладния си поглед в нея. В отговор тя също мълчаливо го загледа, съзнавайки, че според изискванията на етикета трябва да го изчака да заговори пръв. Не че този човек се грижеше за етикета, помисли си тя, докато погледът ѝ пробягваше по небрежната му поза.

— Значи вие сте тази, за която говореше Филип — племенницата, живееща в Америка. Признавам — доволен съм, че пристигнахте, макар че съжалявам, че трябваше да се стигне дотук. Смятате ли, че можете да го направите?

— Разбира се — започна Никол, вдъхвайки си смелост. — Всъщност, аз...

— Почакайте. Има едно нещо... — Той шумно изправи стола си. Отвори най-горното чекмедже и погледна вътре, след това го затвори и премина на следващото.

— Обещавам да направя каквото мога, ваше височество, но признавам, че никога не съм се занимавала с такова нещо преди — продължи Никол, объркана от неговото поведение.

Принцът не отговори. Никол се запита дали изобщо я е чул, улисан да рови в чекмеджетата. Той затръшна второто чекмедже и отвори третото.

— По дяволите, къде сложих това нещо? — Натисна едно копче на вътрешния телефон. — Джералд, къде е онова нещо...

— На рафта вляво от вас, ваше височество. Принцът се обърна и погледна през рамо.

— Аха! Прав е, винаги е прав. — Той изви стола и взе едно списание от купчината, после започна да го прелиства.

Никол втренчи поглед в широкия му гръб, опитвайки се да разбере какво прави. Никога не си бе представяла принц Ранд като, разсеян. Може би истинският принц е бил отвлечен от международни терористи и заместен с този? Тя се размърда на стола и отново кръстоса глезените си.

— Ето го!

Той изви обратно стола с брой на „Аристократи“ в ръка. Отвори списанието и й показва обширна статия със заела две страници снимка на Ранд по време на благотворителен бал, хванат под ръка от лейди Джоана Английска. Заглавието крещеше:

ПРИНЦ РАНД ПРОДЪЛЖАВА ДА ЛУДЕЕ

— Вие сте написала това, нали? — стрелна я той с поглед.

Никол трепна и почувства как се изчервява. Името ѝ се виждаше добре, набрано с едри букви. Да, тя го беше написала, и той знаеше много добре, че е така. В суетнята около посещението на чичо Филип и неговото неочаквано предложение за работа тя напълно беше забравила за статията отпреди година. Едно мнение за светския живот на принц Ранд.

— Да, ваше височество, но това беше толкова отдавна, не мисля...

— Нека освежа паметта ви. — Принц Ранд обърна списанието към себе си и започна да чете. — *В нашето време на огромни промени Каледония изпъква като блестящ пример на стагнация, на страна, неспособна да се изправи срещу предизвикателствата на новото хилядолетие. Да вземем например нейното кралско семейство, което*

гордо проследява родословието си до пети век... и тъй нататък, и тъй нататък.

Ранд размаха ръка във въздуха.

Той започна да търси нещо в статията, докато Никол се въртеше на стола, вече спомняйки си какво бе написала. Знаеше, че той ще стигне и до него.

— Аха! Ето пасажа — продължи Ранд. — Трябваше да го отбележа. *Принц Ранд, наследник на трона, се противи на традицията. Той е единственият от всички наследници, който не се е оженил, преди да навърши тридесет години. Може би е прекалено привързан към своя плейбойски начин на живот, за да му се иска да улегне? Междувременно, калдонийците чакат и се безпокоят. Няма ли да отмре родословието с Палавия принц?*

Ранд затвори списанието и впери поглед в нея.

— Палавия принц. Добре звучи.

Никол усети, че се изчервява още по-силно, но въпреки това вирна брадичка. Тя беше измислила това прозвище, то се беше лепнало на принц Ранд и присъстваше и в най-незначителната публикация за него оттогава. Затова ли беше доведена тук, да слуша думите му на негодувание?

— Извинете ме, ваше височество, но нямах намерение да...

— Имате ли някаква представа какъв ефект имаха тези думи?

Никол седеше сковано, готова да се защитава.

— Аз само написах истината — отговори тя хладно.

Ранд вдигна вежди.

— Аха. Истината. Вие, журналистите, винаги говорите така, но и понятие си нямате какво означава това. Когато на баща ми бе напомнено по такъв крещящ начин, че той и всичките му предшественици са били вече женени, преди да навършат тази сакрална възраст, докато аз имах благоразумието да изчакам...

Господи, той нямаше да бъде по-бесен дори ако покривът на двореца се бе сринал.

Значи за това ставаше дума — а не за израза Палавия принц! Никол бавно си пое дъх, изумена и обнадеедена от този факт.

— Затова сте тук. — Той прелисти няколко страници. — Вие познавате всички тези — тези жени, за които пишете тук. Жени с благороднически титли от целия свят. Вашата задача ще бъде да ми

намерите една, с която бих могъл да постигна семейно щастие в едни разумни граници.

— Извинете, но — тя знаеше, че рискува да си навлече кралската ярост, поставяйки решението му под съмнение, — ако съм ви разгневил, защо трябваше да ме наемате?

Той я стрелна бързо с поглед, разширил очи в изненада: Гледа я един дълъг момент, като я преценяваше с тъмните си очи, със замислено изражение на лицето. Бавно затвори списанието, сложи го настрана и се изправи. Заобиколи бюрото си и я загледа от горе на долу.

Едва тогава тя си даде сметка, че си е позволила нахалната свобода да мине без правилното обръщение.

— Искам да кажа — ваше височество — добави тя бързо. Стомахът я присви и тя се запита дали няма да я изгонят.

За нейно облекчение забеляза развеселения блясък в очите му. Тъглчетата на добре оформените му устни леко се извиха нагоре и Никол почувства топлината на погледа му по всяка точка на тялото си. Изведнъж забеляза как се беше изопнала тениската върху широките му гърди и колко силни и тренирани бяха краката му. Той скръсти ръце и погледът ѝ бе привлечен от бицепсите му.

Силно се подразни от факта, че е могла, дори и в слаба степен, да се поддаде на сексуалния му магнетизъм. Предпочиташе мъже с характер — въпреки че тепърва ѝ предстоеше да установи сериозна връзка с такъв.

— Тъй като бяхте толкова дръзка да попитате, ще обясня — реши накрая той. — Не си дадох сметка за връзката, когато лорд Филип ви предложи отначало за тази работа. Обикновено не обръщам внимание на имената на журналистите. По-късно, когато разбрах коя сте, инстинктивната ми реакция бе да кажа на Филип, че няма начин... — Той се спря, подпря длани на бюрото зад себе си и погледна разсеяно към тавана. — В никакъв случай не ви исках. Но колкото повече мислех, толкова по-логично изглеждаше.

Изразителният му поглед се съсредоточи върху нея и тя замръзна.

— По моите правила, ако някой създаде проблем, то той — или тя — ще направи най-добре, ако помогне този проблем да се оправи.

На Никол до болка ѝ се искаше да реагира, да изтъкне, че не нейна е вината за това, че на него му предстои да се ожени. Но Ранд не ѝ даде възможност.

— Вие сте гражданка на Каледония. Време е да го покажете.

— Винаги съм била лоялна — изрече Никол, борейки се с надигналото се чувство на вина при тези негови инсинуации. Копнееше да му отвърне с остри думи, да му каже какво точно мисли за неговото поведение, за неговата собствена липса на лоялност към тяхната страна.

Не можеше да го направи, не и без да притесни чичо Филип, който я беше препоръчал за тази задача. И все пак беше започнала да мисли, че изобщо не е трябвало да идва. Това интервю не отиваше на добре.

— Радвам се да чуя това, госпожице...

— Олдридж — изрече гордо тя.

— Да, госпожице Олдридж. Положението е следното — моят баща ми е дал ултиматум. Исква да бъде сгоден до края на годината.

— А ако дотогава не се сгодите?

Той вдигна ръце.

— Това не е ваша грижа. Задачата ви е да ми помогнете да реша малкия си проблем, така че той да не ме разсейва повече.

Малък проблем? Да не го разсейва? Такова ли беше неговото определение за изключително важната задача по намирането на спътница до живот?

Никол беше слисана да открие накрая същинската природа на принца. Той може и да изглеждаше по-непринуден, отколкото бе очаквала, неговата разсеяност бе донякъде симпатична, но все пак си беше определено безотговорния и повърхностен Палав принц.

Той оставаше в неведение за чувствата ѝ. Насочил бе поглед в далечината.

— Размислях известно време какъв би трябвало да бъде бракът ми — промълви замислено той.

Отмести се от бюрото и се приближи към двойната балконска врата, която водеше към тераса, украсена с растения и цветя в тежки гръцки вази. Под нея се простираше обширна морава, граничеща с естествена гора.

Ранд хвана ръце зад гърба си и се взря навън, като че ли виждаше нещо повече от приятната гледка.

— Не търся брак по любов, нито дори претенция за това. Просто една подходяща спътница, която да разбере и приеме ролята си. Нейната родна страна няма голямо значение, стига да е от благородно потекло и да може да се приспособи към Каледония. Искам жена, с която да мога да съжителствам — такава, която няма и най-малко да наруши моя начин на живот.

Никол взе да рови в чантичката си. Извади писалка и едно бележничко колкото длан, после отметна корицата и започна да си записва неговите изисквания колкото можеше по-бързо.

Той продължи, без да направи пауза.

— Жена, която ще проявява разбиране, когато се ядосам, ще се съгласява с мен по важни въпроси, няма да спори и да изпълва живота ми с несъществени детайли. Трябва да умее да се справя с тези неща.

Никол вдигна вежди, докато той изброяваше егоцентричните си изисквания. В действителност той проявяваше още по-голяма арогантност, отколкото бе очаквала.

— Тя трябва да има силна воля, да не е със слаб умствен потенциал — продължи Ранд. — Да е способна да понася напрежението, свързано с ролята ѝ на кралска съпруга, но да не е властна или агресивна. Спътник, не враг. Не искам да имам два въоръжени лагера в двореца.

Докато нахвърляше думите, Никол се питаше какво се крие зад последните няколко думи.

— Тя би трябвало да е съвършена майка на бъдещите ми деца. Топла и грижовна. Идеална домакиня на светски прояви. — Застанал с разкراчени крака, Ранд се взираше в тавана, като че ли виждаше там този образец на женствеността. — Безупречно семейство, благородно потекло, никакви петна в миналото. Накратко — съвършената съпруга за един принц.

Ръката на Никол я заболя в старанието ѝ да запише всичко. Надраска последната дума и вдигна поглед.

— Това ли е всичко?

Ранд не обърна внимание на ироничния ѝ тон. Седна отново зад бюрото, сложи с уверен жест ръцете си отгоре и се приведе към нея.

— Очаквам да работите усърдно по този проект, госпожице Олдридж. Това ще означава ангажименти до късно вечерта и много малко свободно време. От време на време ще оставям другите си задължения на заден план и ще ви насочвам. В края на краищата това има някакво отношение към бъдещето на кралството — и към моето бъдеще. Ще можете ли да се справите?

— Разбира се, ваше височество — изрече тя със закъснение. — Вече съм започнала да събирам данни за най-подходящите кандидатки на моя лаптоп^[1].

— Моля? — Той спря поглед на скута ѝ.

Макар че знаеше колко е изостанала Каледония, объркването му я свари съвсем неподготвена. Не ѝ харесваше да усеща погледа му върху тази част от анатомията си, затова се зае припряно да обяснява.

— Моят... — моят портативен компютър. Донесох го със себе си.

Очите му се отместиха бързо от скута към очите ѝ.

— О, компютър! Разбира се. Донесли сте едно от тия малки компютърчета тук? Имах намерение да си взема един такъв. Ще трябва да ми го покажете. Въвеждането на компютри в двореца все още предстои — добави той сухо. — Някъде през следващите петдесет години.

В двореца все още нямаха компютри? Никол се молеше това да е шегата. Тъй като той не се усмихваше, беше трудно да се каже.

— Ще ви го покажа, разбира се. Когато поискате.

— Отлично. — Той заобиколи бюрото. — Мисля, че Джералд е уредил стая за вас тук, в двореца.

Никол пхна бележника и писалката си в чантичката.

— Значи получавам работата? — попита тя, изправяйки се.

— Имате желание да се заемете, нали?

— Да, аз...

— Добре — прекъсна я. — Слава богу, това е уредено. — Протегна ръката си и Никол я пое, приятно изненадана, че той не очаква от нея да направи реверанс.

Ръкостискането му беше силно и топло, без да е смазващо. Той явно знаеше как да се докосва до жена. Да стиска ръката на жена, поправи се тя.

Като че ли четейки мислите ѝ, той топло ѝ се усмихна над стиснатите им ръце. На Никол изведнъж ѝ стана горещо. Въпреки това успя да запази усмивката си хладна и делова. Не ѝ се искаше да разбере, че чарът му ѝ е оказал някакво въздействие. Не искаше да види себе си като поредна бройка от колекцията на принц Ранд, особено в качеството му на неин шеф.

Той пусна ръката ѝ и отново натисна копчето на вътрешния телефон.

— Джералд, покажете на госпожица Олдридж стаята ѝ.

Джералд влезе на минутата.

— Ваше височество, трябва да започнете да се обличате. Приемът започва след час. Оттук, госпожице Олдридж. — И направи жест към вратата.

— Още един държавен прием — изрече Ранд със сухия тон, с който Никол започваше вече да свиква. Потупа Джералд по гърба. — Не се тревожете за такива тривиални неща, Джералд. Това ще ви накара да побелеете по-бързо.

Веднага щом вратата се затвори след тях, Джералд измърмори:

— Той ще ме накара да побелея, нищо друго.

Сега, след като се бе срещнала с принца, Никол можеше да го разбере. Този човек, изглежда, приемаше много леко нещата, които за другите бяха сериозни — като например да си избереш съпруга. И все пак Никол откри, че се пита дали той наистина е толкова повърхностен, колкото изглежда. В него имаше нещо — една сила, която бе усетила под повърхността. Тя се питаше дали неговата разсеяност, донякъде отнесеното му държане не загатваха за дълбочина, която малко хора можеха да видят.

Може би не всичко бе загубено по отношение на него. Никол започна да се окуражава. С дейността си по намиране на бъдещата кралица вероятно би могла да окаже въздействие на бъдещия крал по начин, който би помогнал на страната ѝ. Би могла да помогне на Каледония, като остане лоялна към всички — включително и към себе си.

Тя си пое дъх, не беше се чувствала толкова развълнувана и готова за борба от години.....

Имаше само една малка спънка: как беше реагирала чисто по женски на принц Ранд. Взе решение да направи всичко възможно да

гледа на него само като на неин работодател, а не като на един невероятно привлекателен мъж.

[1] Игра на думи — Лап (Lap) на английски е скут. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ДНЕВНИК

9 АПРИЛ

Принц Ранд е по-красив и по-арогантен, отколкото очаквах. Представата му за брака е почти средновековна. И все пак вълнува ме възможността да служа на страната си по такъв интимен начин.

Никол спря да пише, погледът ѝ замръзна върху думата интимен. Щеше да помогне да намерят жена, която да споделя леглото на принца. Обля я топла руменина, когато в главата ѝ се оформи картина на принца, гол от кръста нагоре, облегнал се на възглавници в масивно си легло.

Вбесена от себе си, тя разтърси глава, за да прогони картината от съзнанието си. Какво като беше красив? Това не го правеше по-добър принц, а по отношение на дълга към родината — още много можеше да се желае от поведението му. Удовлетворена, че е постигнала пълен контрол върху своенравните си хормони, тя отново се наведе над клавишите.

Преди да успее да напише друга дума, на вратата се почука. Никол отиде да отвори и откри мрачен на вид мъж, който беше застанал пред нейния апартамент с тежка чанта в ръце. Никол го погледна изпитателно — нисък, плешивеещ и напрегнат, със сиво като костюма му лице.

Той я изглежда, присвил изучаващо очи. Никол имаше чувството, че не я одобрява.

— Едгар Бърбиндър, адвокат на принца, мадам. Ръководя правните дела на негово височество принц Ранд.

— Заповядайте, моля. — Тя го насочи към къта за сядане. Нейният апартамент беше по-удобен и от чакалнята на принц Ранд, с

определено женствено излъчване. Красиви декоративни лампи, материи с мотиви на цветя и кресло с червена кадифена тапицерия до камината.

Господин Бърбиндър седна на едно от двете малки диванчета и внимателно постави чантата си с документи върху масичката за кафе.

— Трябва да се погрижим за някои важни детайли, преди нещата да са се задвижили.

Никол кимна докато се настаняваше срещу него.

— Разбирам. — Но не разбираше, все още не.

Той щракна ключалките на чантата и капакът отскочи. Измъкна отвътре купчина книжа и ги разпростря на масичката. Извади писалка от вътрешния джоб на самото и я използва вместо показалка.

— Подпишете тук, тук и тук.

— Ще имате ли нещо против да ми обясните какво представляват тези документи? — попита тя, докато вдигаше един лист, преглеждайки го бегло.

— Много добре. Споразумение да не обсъждате нищо с пресата, да не публикувате нито дума, да не казвате на никого какво се случва зад вратите на двореца — особено (но не само за това) що се отнася до факти и разсъждения относно кралското семейство, с какво се занимава, планове, ангажименти и най-вече — личните му дела.

— О... — Дотук със сензационните новини. Всъщност не беше изненадана. По време на престоя си тук трябваше да спре да мисли като журналист и да започне да съобразява като служителка на двореца. Надяваше се само да не загуби себе си в този процес.

Докато подписваше документите, погледът ѝ се плъзна към компютъра и върху малкото бяло бюро в ъгъла. На екрана му се виждаха първите бележки от току-що наченатия дневник за работата, ѝ с принц Ранд. Вероятно все пак би могла да си води личен дневник. Никой не би могъл да има претенции в това отношение. И може би някой ден... — Тя приключи подписването със замах. — Готово.

— Благодаря ви, мадам. — Господин Бърбиндър събра книгата и затвори чантата си. Изправи се. — Това е всичко. Приятна вечер. — Той си излезе, преди тя да успее да го придружи до вратата.

Никол въздъхна и се обърна, за да разгледа по-отблизо новия си дом. Запита се колко дълго щеше да живее тук. Целта беше принц Ранд

да се сгоди до края на годината, а вече бе април. Това ѝ даваше малко повече от осем месеца.

Влезе в спалнята. Двукрила врата водеше към един балкон. Килимите в бледорозово и сребристо хармонираха с възглавничките от кретон и кадифената тапицерия на малките диванчета, всичките в същия дискретен и изискан десен. И в двете стаи старинните мебели бяха от епохата на кралица Ана.

Над огромното месингово легло имаше прозрачен балдахин, то бе със снежнобяла покривка, цялата в испанска дантела. Леглото изглеждаше достойно за принцеса — или поне за благородничка.

Съдейки по гледката, Никол заключи, че са ѝ дали стая в западното крило, на втория етаж. Доколкото си спомняше от проучването на двореца, което бе направила, частните апартаменти на принц Ранд бяха също в това крило, вероятно малко по-надолу по коридора.

Дали гостенките на принц Ранд не пребиваваха в този елегантен, женствен апартамент, когато ги водеше в двореца? Никол прокара ръка по бялата покривка. Неговите красиви приятелки може би са спали точно в това легло. Или са били в неговия апартамент и са споделяли леглото му? Никол се съмняваше, че консервативната кралица Евридика би одобрила това.

Надали имаше действителна нужда да узнае отговора на този въпрос. Той нямаше да ѝ помогне да му намери подходяща жена. Но докато бе служителка на Ранд, изпитваше известно чувство на отговорност към жената, която щеше да намери, за да се омъжи за него. Наистина се надяваше той да ѝ бъде добър съпруг. Тъй както виждаше нещата, това означаваше да сложи край на досегашните си навици.

През друга врата се виждаше банята. Поне са ѝ дали апартамент в крилото с вътрешна водопроводна инсталация. И все пак металните части имаха вид, сякаш бяха от времето на първоначалната инсталация, ваната беше старомодна — макар и очарователна — с лъвските си лапи отдолу, а мивката имаше перденце.

Никол можеше да оцени красотата на традицията — стига тя да не отхвърляше ефикасността на новото. Погледна под перденцето и видя откритите тръби.

— Минават ли тръбите инспекцията?

Плътният глас стресна Никол и тя подскочи. От огледалото над мивката в нея се вираше лицето на принц Ранд. Беше застанал до вратата на спалнята ѝ.

Тя се изправи и застана с лице към него.

— Ваше височество! Извинете, но така ли нахлувате обикновено в стаите на хората, без да чукате?

Той сви рамене безгрижно.

— Флагчето бе поставено пред вратата ви, а вратата не бе заключена. Това обикновено означава, че моите служители са готови и имат желание да бъдат на мое разположение. Старомодна система, но смятаме, че действа. Това представлява ли проблем за вас, госпожице Олдридж? — Той я погледна втренчено.

Бузите на Никол порозовяха. Беше забелязала зеленото флагче, закрепено на дръжка до вратата, но не бе разбрала какво означава. И Джералд не беше ѝ обяснил. Бяха го извикали по друг ангажимент веднага щом я заведе до апартамента ѝ.

Тя си пое дълбоко дъх да се успокои и пристъпи в спалнята, опитвайки се да изглежда самоуверена.

— Щом веднъж усвоя правилата на протокола — не, няма да представлява проблем. — Вирна брадичка. — В бъдеще, когато имам нужда от уединение, ще свалям флага. И ще заключвам вратата си.

На Никол ѝ се стори, че забеляза в тъмните му очи да проблясва смущение. В края на краищата беше застанал в спалнята ѝ.

Принц Ранд в нейната спалня... Колегите от списанието с удоволствие биха изслушали разказа ѝ. Той, разбира се, бе напълно облечен, което не отнемаше нищо от неговата сексапилност, както си даде тя сметка с изненада. Преоблякъл се бе за приема в ушит по мярка смокинг, който стоеше като излят на атлетичната му фигура. Кройката на черното сако разкриваше зелено-златен шарф върху бялата му риза, който не оставяше никакво съмнение, че е принц от кралското семейство.

Никол си даде сметка, че докато се вираше в него, той ѝ отвърща със същото. Без съмнение не правеше силно впечатление, сравнена с елегантните жени, с които той обикновено прекарваше свободното си време.

Не можеше да разгадае изражението на лицето му, което несъмнено бе добре. Тя беше стройна и доста слаба, не можеше да се

похвали с кой знае каква фигура, косата ѝ бе светлокестенява, а лицето ѝ в най-добрия случай можеше да се сметне за доста приятно. Освен това изобщо не я интересуваше какво мисли той за външността ѝ!

Тя все още не можеше да повярва, че той се е отбил просто така, сякаш това не означаваше нищо. Но пък защо би трябвало да означава нещо за него! Тя беше обслужващ персонал — служителка, също като Джералд, а той бе един от най-силните хора в страната. Може би в крайна сметка щеше да успее да внесе малко повече равенство в двореца. Дотогава най-добре щеше да бъде да свикне да бъде близо до този човек, въпреки че изглеждаше невероятен в смокинг.

Той, изглежда, си даде сметка, че и двамата вече цяла минута мълчаха. Пристъпи крачка назад към вратата.

— Много добре. Ще ви изчакам. В дневната. Присъединете се към мен, когато привършите инспекцията на водопроводната инсталация — добави той с весело пламъче в очите. — Тя е остаряла и много шумна, но все още работи. Следователно, няма да бъде подменена. Така действа кралското семейство Холингсуърт.

Обърна се и излезе от спалнята. Никол тъкмо въздъхваше с облекчение, когато го чу да казва:

— Дойдох да видя компютъра ви. Мисля, че го видях на бюрото. А, ето го.

Сърцето на Никол спря да бие, когато си спомни за личните бележки, отнасящи се до него, които бе оставила на екрана. Втурна се след принца.

Стигна до бюрото едновременно с него.

Екранът бе черен, устройството за скрининг бе задействало. Никол въздъхна, благодарна. Обърна лаптопа към себе си и чука няколко клавиша, изпращайки личния си дневник в страната на складираните парченца информация и по-далеко от любопитните очи на кралските особи.

От другата страна на бюрото Ранд се приведе към компютъра, за да я наблюдава какво прави. Все пак Никол бе работила бързо. Беше сигурна, че не е видял нищо.

Тя вдигна очи и съзря лицето му, само на сантиметри от своето. Дъхът ѝ спря. Помъчи се да не обръща внимание на влудяващия аромат на одеколона му.

— Е, какво, включен ли е? — попита той тихо, вперил поглед в нея.

Включен? О, боже...

— Ами... — включен е, да — заекна Никол, като погледна встрани в опит да възвърне равновесието си. — Сега е в режим на скрининг, виждате ли? Това е нормалният екран. — Тя обърна компютъра към него.

Без да изчака по-нататъшни инструкции, той седна, настани се удобно и започна да удря по клавишите.

— Каква памет има? Колко гигабайта е?

Значи беше наясно с компютрите, така ли? Тогава защо я попита дали е включен? Тя потърка ръката си и се намръщи над наведената му глава.

— Какви програми предпочитате? — Той вдигна поглед към нея. — За текстообработка, може би?

— Защо пък? — попита тя и си представи отново дневника. Беше сигурна, че е действала достатъчно бързо да го скрие.

Той сви рамене.

— Защото се занимавате с писане. И очаквам от вас да ми изготвяте сведения за кандидатките. Или смятахте да общувате чрез пещерни рисунки?

Гърлото на Никол се сви, думите му я подразниха. След това се случи нещо невероятно. Той й се усмихна.

Усмивката преобрази лицето му, стана ясно, че със забележката си е искал само да се пошегува. Когато Никол срещна топлия му поглед, тя за първи път видя не принца, а човек с немирно и тънко чувство за хумор. Мъж с неочаквана индивидуалност, нямаща нищо общо с титлата му. Тя внезапно почувства, че вече не се притеснява от него.

Беше обзета от изненадващо чувство на копнеж. Опита се да се пребори с него. Ранд изглеждаше твърде привлекателен в този смокинг, а усмивката му би могла да разтопи сърцето на всяка жена.

— Какво точно искате да знаете за моя компютър? — попита меко тя.

Той се обърна към екрана и щракна няколко пъти.

— Обичам да наредя някой и друг пасианс — подхвърли й небрежно, докато изкарваше играта на екрана.

Защо беше дошъл? Само да поиграе на карти или поради някаква друга причина?

— Споменахте, че в двореца няма компютри.

— Ммм, да. Уредих да дойдат дистрибутори, но баща ми смята, че това са безсмислени разходи, излишни за нашата аграрна икономика. Той, разбира се, пренебрегва факта, че технологията има някакво значение за нашите конкуренти.

Никол поклати невярващо глава. И все пак от това, което знаеше за крал Едбърт, отношението му не я учуди особено.

— Вие какво мислите?

— Мисля, че искам един от тези. Умно нещо, много бързо. Страхотно, ас! — Той вдигна аса най-отгоре.

— Страхувам се, че човек може доста да се пристрасти.

Пасиансът беше толкова незначително нещо в сравнение с това, което можеше да върши компютърът.

— Опитайте някой път да сърфирате в Мрежата — отвърна тя с усмивка.

— Правил съм го. Но не тук. Опитвали ли сте някога...

Прекъсна го силно почукване. Никол откри Джералд на вратата, лицето му бе обезпокоено.

— Знам, че не е много вероятно, но се питах, госпожице, дали не сте виждали някъде наоколо принц Ранд. Изчезнал е от стаята си, а колата го чака. Може би сте го забелязали в коридора, или...

Никол отстъпи назад и разтвори широко вратата.

— Присъединете се към компанията.

Погледът на Джералд се прикова в Ранд, все още погълнат от играта. Очите му се разшириха.

— Ваше височество!

— Не сега, Джералд. Правя важно проучване.

Ето отново това тънко чувство за хумор. Никол едва сдържа усмивката си.

Джералд не сметна принца за толкова забавен.

— Но, ваше височество, колата ви е готова.

Ранд не му обърна внимание.

— А, още един ас! Мисля, че този път ще спечеля. Донесохте ми късмет, госпожице Олдридж. Знак за предстоящ успех, надявам се.

Усмивката му проблесна, изпълнена с топлина и интимност. Никол с безпокойство усети как жената в нея реагира незабавно. Обзе я силна паника. Какво ставаше с нея?

Подобна реакция нямаше място в работните отношения — и особено при този работодател. Това трябва да беше някакво краткотрайно увлечение, ако можеше дори да се нарече така. Веднъж Палавия принц да покаже истинската си същност, и тези своеволни емоции ще изчезнат. Определено.

— Почти четиридесет минути са нужни да се стигне до хотела — напомни Джералд, който изглеждаше все по-разтревожен. — Не трябва да караме тези важни посетители да чакат. А не могат да започнат без вас.

Проницателният поглед на Ранд потърси лицето на Никол.

— Изглежда, че ще трябва да опитаме отново друг път.

Преди тя да успее да събере мислите си, за да отговори, Джералд изхленчи:

— Ваше височество!

Най-накрая принцът откъсна поглед от нея и се надигна от бюрото.

— Много добре, Джералд. Няма нужда да крещите. Още не съм оглушал. — Той се запъти към вратата, после тупна Джералд по гърба. — Трябва да ви вземем компютър, не мислите ли? Може да го използвате при кореспонденцията си.

Джералд не изглеждаше въодушевен от идеята.

— Разбира се, сър. Както кажете.

Джералд отвори широко вратата, но Ранд се спря и се обърна отново към Никол.

— Госпожице Олдридж, очаквам да ми покажете списък на подходящите лица при следващата ни среща.

— Която е... — подсказа тя.

Ранд се обърна към своя секретар.

— Джералд?

— Десет часа утре, ваше височество. Госпожице. — Той кимна поотделно на двамата.

— Десет часа! — повтори Никол. — Времето е много малко.

— Сигурен съм, че ще се справите — изрече Ранд с повелителен жест. — Струва ми се, че по-голямата част от информацията е готова в

главата ви.

— Донякъде, ваше височество — смотолеви Никол, опитвайки се да преглътне подхвърления комплимент.

Без съмнение той не означаваше нищо за човек, свикнал служителите му да се намират винаги в състояние на готовност за него. И все пак, даде си внезапно сметка тя, на нея също не ѝ се искаше да разочарова новия си работодател. Как го беше направил? Как я беше мотивирал — просто така?

— Ще се опитам да събера колкото е възможно повече информация.

Веднага щом двамата мъже тръгнаха, Никол грабна телефона със съзнанието, че ѝ предстои дълга нощ.

Незабавно един глас се обади:

— Кой номер, госпожице Олдридж? — Тя чу прашене по линията. Още една остаряла система. Молеше се телефонните линии да се окажат на висотата на задачата.

— Бих желала да се обадя в Ню Йорк. Половин час по-късно нейният лаптоп, включен към телефонната линия, бе започнал да поема една голяма част от базата данни от офиса на „Аристократи“.

В десет часа следващата сутрин Никол отново се видя да прекарва времето си в чакане в преддверието на офиса на принца. Наблюдаваше как минутите отминават на големия стенен часовник.

10,10.

10,30.

Джералд ѝ беше казал да изчака да я извика и тя правеше точно това.

— Това е абсурдно — оплака се тя на празната стая. Изправи се, прекоси стаята и застана пред затворената врата, която водеше към канцеларията на принца. Ако той беше там, кой знае с кого имаше среща? Чужд посланик, държавен глава, дори краля. И все пак... Почука предпазливо.

— Влезте — чу гласа на Ранд.

Никол се поколеба. Почти очакваше, че той всъщност няма да е там. Ами ако се подразнесе от нейното натрапничество?

Все пак бяха насрочили среща в десет часа, а тя беше прекарала цялата нощ в работа по задачата си.

Отвори вратата.

— А, ето ви. Закъснявате, госпожице Олдридж. Ранд се беше облегал на бюрото, облечен бе в екип за поло — зелена риза с короната на Каледония, светлокафяви панталони за езда и лъснати ботуши до коленете. Свършил замислено чело, той си играеше разсеяно с дълга пръчка за игра на поло. Явно бе планирал да прекара деня си в игра, докато персоналът му работи.

— Изчаквах навън да ме извикате, ваше височество.

Ранд вдигна вежди при хладния ѝ тон, но не започна да се извинява.

— О, дали Джералд не ми каза, че сте тук? Може да го е направил. Следващия път се чувствайте свободна да ми почукате, за да разбере, че сте тук.

Тя не можа да се въздържи.

— Може би трябва да си сложите флагче.

Веждите му се стрелнаха нагоре и тя почувства как погледът му я претегля.

— Винаги съумявате да намерите точен отговор, нали? — отбеляза той сухо. — Такава практика, разбира се, би разстроила протокола, установен с векове дворцова традиция, и би поставила кралското семейство на равна нога с обслужващия персонал.

Той отново я изгледа внимателно, сякаш се опитваше да я прецени по-добре.

Никол стисна силно дебелата си папка. Съзнаваше, че е прекрачила границата с изтърваната забележка. Запита се дали не е отишла твърде далеч.

За нейна изненада той се усмихна.

— Ще трябва да си помисля. — Погледна часовника си. — Сега хайде да започваме, иначе Джералд ще ми одере кожата. Днес ме очаква много работа, щом приключим с това.

Обзалагам се, помисли си Никол, хвърляйки поглед на спортните му дрехи.

— Така. — Той се усмихна. — Какво сте ми приготвили?

Отново тази усмивка, изпълнена с чар. За свой ужас Никол откри, че раздразнението ѝ се изпарява.

Той се настани на стола до бюрото. Никол седна срещу него и отвори папката на скута си. Вътре имаше дебела купчина листи —

двеста и петдесет от най-качествените млади жени на планетата на възраст за брак.

— Направих всичко възможно да съставя списък, ваше височество, но...

Той се наведе рязко напред и вдигна ръка.

— Спрете за момент.

Никол трепна при властния му тон.

— Какво? — Какво беше направила? Той се намръщи, лицето му потъмня.

— Не произнасяйте повече тези думи. Освен пред други хора.

Никол преглътна. Да не беше луд?

— Какви думи?

Той вдигна ръце, отворен.

— Ваше височество! Съвсем ми е писнало от това обръщение, но произнесено от вас — изобщо не мога да го възприема. — Той се облегна отново назад и се усмихна саркастично. — Може би защото се питам какво в действителност влагате в него.

Неговата искреност напълно я изненада.

— Аз... ъъ... казвам го, защото така е прието, ваше — искам да кажа... — Ами как всъщност да ви наричам? — Обърка се тя. — Ранди?

О, Господи, наистина ли произнесох това? Той се втрени в нея за момент, пронизвайки я с тъмните си очи, така че Никол едва си наложи да не се размърда нервно на стола. После той започна да се смее.

— Това е добре. Започвате да губите страха си от мен.

— Никога не съм се страхувала от вас.

Той махна с ръка — нещо, което Никол започна да възприема като негов характерен жест.

— Разбира се, че се страхувахте.

— Донякъде бях притеснена, може би — отстъпи тя, опитвайки се да свикне с идеята, че разговаря нормално с този човек. Реши, че чувството ѝ харесва.

Той се засмя.

— Наричайте ме Ранд. И в случай, че се колебаете дали да го правите, считайте го за заповед.

Тя се усмихна предпазливо.

— Да, ваше — искам да кажа — да, Ранд.

— Отлично. Сега, каква е тази купчина пред вас? Изненада, надявам се?

— Може би. — Тя започна да прехвърля хартията. — Както виждате, тук има доста подходящи млади дами. Трябва да ви попитам... — Вдигна поглед от книгата и срещна сериозния му поглед. Думите замряха на устните ѝ. Откри, че си мисли колко ли много жители на Каледония биха дали, мило и драго да имат нейния шанс да бъдат изслушвани толкова внимателно от бъдещия си владетел.

— Да? — подсказа той.

Потрябва ѝ известно време, за да си припомни какво бе искала да го пита. Начинът, по който той продължаваше да я гледа, я накара да си помисли, че разсеяната е всъщност тя.

— Моята задача би била много по-лесна, ако ми съобщите още някои подробности за това каква жена търсите.

— Продължавайте.

— На първо време бихме могли да започнем с вас.

Той смръщи вежди.

— С мен?

— Да. — Тя разтвори бележника си. — Вашите интереси, вашите цели...

— Какво значение има това, за бога?

— Ако тази жена смята да живее с вас, би трябвало да споделяте някои общи интереси. Доверете ми се, това е разумно.

— И вие сте разбрали това от вашия богат опит с мъжете?

Тя не пропусна ироничната нотка в гласа му. Дали не я дразнеше в желанието си да узнае подробности от личния ѝ живот, или просто му доставяше удоволствие да я ядосва? Не знаеше какво да мисли.

— Аз нямам... Тук не става дума за мен. Общите интереси имат смисъл. Освен това трябва да започнем отнякъде.

— Много добре. — Ранд се облегна назад и вдигна обутите си в ботуши крака на бюрото, после си пое дъх. — Смятам през следващите няколко години да стабилизирам икономиката, да разширя икономическата ни база. Прекалено сме зависими от винената индустрия. Особено се интересувам от високотехнологичните производства, както може би сте се досетили от моята реакция при

вида на портативния ви компютър. Между другото, трябва да ми намерите един. Не мога да се доверя на Джералд, че ще разбере какво да купи.

— За вашите цели — подкани го тя в желанието си да го накара да не се отклонява.

— Да. Искам да подобря здравето на нацията. В това отношение невинаги получаваме високи оценки, защото сме нация на винари и, за съжаление, имаме по-високо от средното равнище на алкохолизъм. Гражданството няма добра здравна култура. Това е... неприемливо.

Никол не можа да не си помисли за своите родители и за безотговорния пияница, който ги бе убил — и бе избягал след катастрофата. За повечето калдонийци той не беше престъпник. Просто си беше пийнал малко повече от семейното питие, което — по време на пролетната дегустация на съдържанието на бъчвите, можеше само да се очаква.

Тя се улови, че разглежда Ранд, изучавайки замисленото изражение на поразителното му лице. Изпълни я чувство на топлина. За пръв път един лидер на страната признава действителното положение. Познава проблемите. Това бе половината битка. След това можеха да потърсят разрешение...

Сякаш почувствал се неудобно под внимателния ѝ поглед, Ранд прокара ръка през косата си и погледна встрани. Изтегли едно чекмедже и извади пура. Грабна златна запалка от бюрото, запали пурата и вдъхна дълбоко дима.

Никол зяпна, объркана от непоследователното му поведение. И това беше човекът, който ще поведе атаката за подобряване здравето на нацията? Обзе я раздразнение. Явно беше рано да си прави заключения. Беше забравила, че принц Ранд обича хубавите пури. А също така и хубавите напитки. Редом със стотици други удоволствия. Едва ли най-подходящият човек за даване на положителен пример.

Тя си наложи да върне вниманието към списъка си от въпроси.

— Какво ще кажете за другите си интереси? Спомням си, че обичахте ездата и спорта. Бяхте капитан в Кралската флота и още обичате ветроходството. Имате дом в провинцията, в който често се оттегляте, но ви харесва и градският живот. Колекционирате антики, особено от гръцко микенския период. Обичате и животните и като следствие една от любимите ви благотворителни фондации е Хуманно

отношение към животните. Учили сте право в университета и следите сесиите в Камарата на лордовете. — Вдигна поглед. — Още нещо?

Изречението му бе непроницаемо.

— Добре сте ме проучили, госпожице Олдридж.

Тя се поколеба, несигурна дали бе спечелила някакви точки след изброяването на толкова много факти за него. Беше време да минат на следващата тема, колкото и да бе трудна.

— Има една друга област, която би трябвало да обсъдим.

Той махна с пурата и димът закръжи към тавана в тясна сива спирала.

— Продължавайте.

— Разбирате, предполагам, че понякога браковете в кралските семейства се провалят поради липса на общи интереси.

— Вече обсъждахме това — махна пак с ръка той, като се намръщи нетърпеливо.

— Така е. Обаче съществува още един фактор, който, смятам, има отношение към ситуацията в момента.

Той се усмихна саркастично.

— Само един?

— Говоря за един по-личен въпрос — за мъжа обикновено — уточни тя, като ровеше из книгата, изпитваща желанието да бъде, където и да е на друго място на планетата, освен точно тук и точно сега. — Една предшестваща... ситуация.

Той бавно вдигна вежди. Свали краката си от масата и се подпря с лакти на бюрото, впил очите си в нейните.

— Имаме време, госпожице Олдридж. — Можете да започнете да говорите по същество, когато пожелаете. — Той плъзна един пепелник пред себе си и изгърси пурата в него.

Сърцето на Никол започна да бие двойно по-бързо. Не би ли могъл да ѝ помогне, съвсем малко? Пое си дълбоко дъх.

— Може би има някакво, съществуващо и в момента, обстоятелство, някаква... лична връзка, която би трябвало да се вземе предвид?

— Госпожице Олдридж — провлече той, усмихвайки се леко, — да не би да става дума за това дали имам любовница?

— Да! — извика тя, изгубила търпение.

Той се облегна назад и започна тихо да се смее, но смехът му скоро набра сила и изпълни стаята. На Никол ѝ се искаше да потъне в земята. Седеше с каменно лице и го изчака достатъчно дълго да преодолее пристъпа си на веселие и да отговори на въпроса. Който в никакъв случай не беше неуместен и положително заслужаваше по-сериозно отношение. Той се задави и спря да се смее.

— Не става ли въпрос по-скоро за любов?

Любов? Не беше споменавал тази дума досега при всичките им досегашни разговори за бъдещата, съпруга. Вероятно съществуваше някаква надежда за въпросната жена.

— Не съм сигурна, че разбирам контекста...

— Не обичам друга жена. Не съм влюбен, никога не съм обичал и е прекалено късно да се очаква, че някога ще се влюбя. Следователно — дали имам, или нямам любовница, е без значение.

Никол стисна силно бележника си в опит да обуздае внезапната си негативна реакция. Тя, с нейния модерен начин на мислене, никога не би се задоволила с нещо по-малко от любов и пълна всеотдайност от страна на своя съпруг, но много жени биха били напълно удовлетворени от един брак по сметка с Ранд — и от съпровождащия го дворецов блясък.

Беше ѝ ясно, че трябва да мине на друга тема.

— Много добре. А какво ще кажете за външността на бъдещата си съпруга? Какви са предпочитанията ви в тази област?

Той дръпна от пурата.

— Искате да кажете, дали би трябвало да е хубава?

— Ами да. Само привлекателните жени ли да обсъждаме? Може би имате изисквания по отношение на типа — блондинка, червенокоса, брюнетка...

Той сви рамене.

— Това няма значение за мен. Не ме интересува как изглежда, стига да изпълнява добре задълженията си. Е, трябва да има представителен вид, разбира се. Без очевидни недостатъци. Трябва да мисля за родословието си, знаете.

— Разбира се — откликна Никол иронично.

Имаше чувството, че външността на бъдещата му жена го вълнува повече, отколкото показваше. — Без претенции за цвета на косата, значи — додаде тя, като си записваше в бележника.

Ранд се почеса по челото, лицето му придоби съсредоточен вид.

— Всъщност предпочитам контраста пред бледа външност. Клоня към brunetките, въпреки че това не е твърдо изискване, и в никакъв случай не бива да е повод за изключване на определени жени.

— Много добре. — Никол едва не докосна собствената си кафява коса, отново прибрана отзад.

Той пак я изучаваше с поглед и тя се запита какво вижда. Не че имаше някакво значение. Разговорът придоби още по-объркващ характер.

— Що се отнася до фигурата ѝ — започна бавно Ранд, — щом ще си говорим директно за нещата. — Очите му определено блеснаха, докато обхождаха собственото ѝ тяло. — Тук също нямам стриктни изисквания. Но бих желал хубава фигура, както всеки мъж. Закръглена, където трябва, но нищо прекалено. Например вие, госпожице Олдридж, не сте нито мършава, нито пълна. Не бих желал да е като пръчка, за предпочитане и да не е дебела, защото това говори за осъдителна липса на самоконтрол. — И отново дръпна от пурата.

Никол се изкашля в шепата си, доволна от предоставената ѝ възможност да му върне със същата монета.

— Извинете ме, Ранд, но същото може да се каже за навика ви да пушите.

Веждите му се стрелнаха нагоре. Погледна към пурата си, после срещна погледа ѝ.

— Моето пушене ви безпокои?

Тя вирна брадичката си. Ако смятаха да работят заедно...

— Да.

Той обмисли думите ѝ за момент.

— Директна сте, нали? — промърмори кисело той.

— Не виждам защо да не бъда, господине. Искам да кажа... — Ранд.

— Много добре. Мога да бъда разумен. — Той смачка пурата в пепелника. — Пуша само при повод, госпожице Олдридж. Не съм страстен пушач, разбирате. Но няма да си го позволявам, докато сте тук.

Не бил страстен пушач. Запита се дали наистина е така.

— Благодаря ви, Ранд. И, между другото, моля наричайте ме Никол, щом ще си говорим на малко име.

— Никол. Прекрасно име. Бях го забравил. — Чувствените му устни се разтвориха в усмивка, която заплашваше да унищожи нейната концентрация.

Никол си наложи да се съсредоточи върху книгата в скута си. Запита се дали той не флиртува с нея, а може би това бе начинът му да печели жените — с омайване до припадък. Вероятно упражняваше своя чар върху жените още от началното училище.

Тя се наведе и сложи дебелата папка на бюрото. Отново я лъхна едва уловимият, изискан аромат на одеколона му. В папката на отделни листа бяха сумирани данните за кандидатките — произход, особености, а някъде и техни дигитални изображения.

— Това е само за начало, но тук има кратки профили на всички подходящи жени, отговарящи на вашите изисквания. Поне на пръв поглед. Щом веднъж стесним, избора, мога да направя по-задълбочени профили.

Той се облегна назад, придърпа папката към себе си и я отвори.

— Отлично. Не ви е нужно много време, а?

Никол засия от комплимента. Почувства, че ѝ се иска да се прозее и стегна лицевите си мускули, за да не го направи.

— Помолихте за списък...

Успя да забележи закачливия блясък в очите му.

— Не очаквах, че ще прекарате цялата нощ да го съставяте. Не сме толкова зле с времето.

— Не сме ли? Мислех, че крал Едбърт държи да се сгодите до края на годината.

Той поклати печално глава.

— Господи, по-лоша сте и от него! Той казва, че всяка минута е от значение. Човек би си помислил, че имам биологически часовник като вас, жените. А майка ми си има свои методи на натиск. Опитва се да ми натрапва жени, когато съм най-беззащитен. Точно това ще ми помогнете да избегна — натиска. Чувството, че съм изложен на някакъв оглед пред тези... тези жени. Този път смятам аз да контролирам нещата, аз да съм този, който извършва лова.

Той въздъхна, съсредоточавайки се върху папката! Отвори я и извади първия лист.

— Е, какво имаме тук?

Докато той гледаше листа, Никол започна да си записва това, което бе казал. Истински удар, да улови такива лични емоции от най-желания ерген в света. Сега на никого не можеше да разкаже за това, но щеше да го впише в дневника си.

— Лейди Изабел Йънг от Нортъмбрия — промърмори Ранд. — Не, не мисля. — Метна листа и той се понесе бавно към пода. — Много трудно може да се издържи за повече от десет минути.

— Мога ли да запитам защо? — Никол се пресегна и сграбчи листа.

Ранд сви рамене.

— Разбира се. Тя дрънка безспирно, абсолютно за нищо. Крайно досаден навик. Какъвто вие за щастие не притежавате.

Никол постави листа на бюрото с текста надолу, с намерението да оформи купчинка с отхвърлените.

След един поглед към следващата кандидатка Ранд хвърли й този лист встрани.

— Срегнах я на един благотворителен бал преди две години. Невероятно тъпа.

Същата съдба сполетя и следващата кандидатка.

— Твърде лесно дарява благоразположението си. И въпреки че не е без чар, това я прави напълно неприемлива.

Никол не можа да не се запита дали самият Ранд не е бил даряван с нейното благоразположение. Гледаше как листите хвърчат и преустанови опитите си да ги улавя, преди да са достигнали пода. Изглеждаше сякаш ги бе връхлетяла снежна буря, докато Ранд преглеждаше и отхвърляше почти всяка внимателно подготвяна кандидатура. Цялата тази работа...

Тогава й мина през ума, че би трябвало да последва инструкциите му, вместо да се опитва да го впечатли. Той беше помолил за списък, не за досиета на всички жени. Кое би й отнело много малко време. И би могла да се наспи прилично. Опита се да скрие още една прозявка зад ръката си.

Когато Ранд стигна до края, бяха останали само трийсетина кандидатки. Той затвори папката и й я подаде.

— Сега вече можем да започнем.

Никол се залови да прелиства кандидатурите на принцесите. Повечето бяха от европейски страни. Три бяха от Каледония, а две —

от блискоизточни страни, нейните изненади. Явно това бяха жени, които той не познаваше достатъчно, за да ги отхвърли направо.

— Ще ви дам по-подробни данни за всяка от тези жени, върху които може да помислите през свободното си време — рече тя. — Може ли да предложи следващата логична стъпка?

Той ѝ махна с ръка да продължи.

— Би трябвало да започнем да каним кандидатките на различни светски прояви, по една всеки път, така че да можете да прекарате известно време с всяка от тях. Мога да поработя с Джералд, за да организираме всичко.

Той се намръщи замислено за момент, после кимна.

— Много добре. Изгответе ми някаква схема, която бих могъл да използвам след срещите си с тях.

— Схема!

— Да, нали знаете, нещо като оценъчен формуляр. За да мога да си спомня с какво ме е впечатлила всяка от тях. Ако останат в класацията, бих могъл да си правя справки оттам.

Никол прехапа устни, опитвайки се да скрие колко бе отвратена. Жените не бяха коне, за бога.

— Значи възнамерявате да им поставяте оценки!

Той повдигна гъстите си вежди.

— Да им поставям оценки? Казано от вас, звучи толкова... студено. Просто имам нужда от нещо черно-бяло, което да подпомага паметта ми.

Никол продължи да го гледа скептично. Той се изправи подчертано бавно. Заобиколи бюрото и застана до нея. Никол вдигна поглед към високата му фигура, почувствала се изведнъж в неизгодно положение.

— Може да ви се струва безчувствено, госпожице Олдридж... Никол — поде той с лека хладина в гласа. — Но не забравяйте: романтиката няма нищо общо с избора ми на съпруга. Предлагате да се срещна и да прекарам известно време с около трийсет жени.

— Освен ако не пресеем някои предварително — изрече Никол със също такъв студен тон.

Освен ако не се увлечеш по някоя от тях и не приключиш с търсенето. Така, както би трябвало да се правят всички бракове.

Той се обърна, взе стика за поло и започна да удря по въображаема топка на килима.

— Естествено, може да забравя за някоя от добрите страни на всяка кандидатка — подхвърли той през рамо. — Този формуляр ще ме подсеща. — Вдигна глава и улови погледа ѝ. — Дори ще ви позволя да ми помагате да го попълвам след срещите.

Никол въздъхна. В края на краищата той беше босът. Тези формуляри щяха поне да помогнат на нея да се справя със задачата си, след като тя самата вероятно нямаше да се среща с жените.

— Много добре, веднага ще приготвя една схема. Може би ще можете да ми помогнете за оценъчната скала, която възнамерявате да използвате? — попита тя, неспособна да скрие раздразнението си.

— Скала?

Тя не искаше повече да стои седнала, докато той се разхождаше из стаята. Изправи се и отиде до него.

— За качествата, които би трябвало да се вземат предвид. Например — външен вид. Казвате, че той има по-малко значение от характера. Да му дадем например, пет. А на характера — седем.

Въпреки нейния ироничен тон той почука с пръст по брадичката си, като че ли сериозно обмислящ необикновеното ѝ предложение.

— Да, много добра идея. Много добра. Подгответе я и ще ви кажа дали става.

— Ще направя всичко възможно — кимна тя, като не можа да се въздържи да не добави: — Може би чрез няколко математически изчисления ще можем да определим коя да ви стане съпруга. Това би улеснило нещата, нали?

Без да каже и дума, Ранд замръзна, после се обърна с гръб към нея и замахна отново със стика. Никол стоеше на неудобно близко разстояние. Знаеше, че го разгневилa. Запита се дали трябва си тръгне сама, и да изчака да я освободят. Без съмнение беше прекрачила границата — а Ранд беше прекалено егоцентричен, да се занимава с хора с по-различно от неговото мнение.

И все пак нещо в стойката му я разтревожи, усещаше се някакво напрежение, което не беше виждала досега. Започна да съжалява за забележките си.

— Ранд...

— Можете да си вървите, Никол — изрече той рязко, без да вдига поглед.

— Благодаря — промърмори тя.

Почувствала се неловко, без да може да каже точно защо, Никол взе папката и бележника си и се измъкна навън.

Веднага щом Никол си тръгна, Ранд хвърли стик встрани и се втренчи в затворената врата. Стомахът му вече бе започнал да реагира на стреса с обичайното мъчително парене.

Тази жена определено бе допринесла за това със зле прикритото си презрение. Той си припомни точно какво беше написала — думи, които бе видял на екрана на компютъра ѝ, преди да я открие в банята. Беше нарекла възгледите му за брака средновековни.

Средновековни! По дяволите...

Ранд отиде до бюрото и започна да прехвърля в ръце кристална тежест с герба на Каледония отгоре. Без съмнение тя смяташе, че сватосването е нещо, останало от средните векове. Ако знаеше само колко е трудно се намери точно жената, която трябва, когато времето си тече, а отговорността за страната тежи на раменете му.

Удари бюрото с тежестта.

— Проклетата американизирана жена...

Разстроен, той разтри тила си, опитвайки се да освободи напрежението. Не можеше да си представи защо толкова го е грижа какво мисли тя. Рядко се безпокоеше как служителите му гледат на него.

Нито би трябвало да губи толкова време да се тревожи за своя брак, или методите, които трябва да използва, за да намери въпросния женски екземпляр. Нека тази нахакана американка, тази Никол се заеме с това. Той имаше да се занимава с много по-важни неща.

Запъти се към барчето и погълна две таблетки антиацид с чаша вода с надеждата, че огънят в стомаха му временно ще затихне за достатъчно дълго време, през което би могъл да насочи вниманието си към нещо по-различно от своя брачен проблем... и надвисналия краен срок за решаването му.

Седна зад бюрото и придърпа към себе си един доклад за брутният национален продукт на страната! Разтвори го пред себе си.

Всяка една четвърт от отминалото десетилетие отбелязваше упадък. Каледония не бързаше особено с развитието си. Безработицата

се увеличаваше, а престъпността я следваше. В спокойната и мирна страна присъстваха всички проблеми на съвременния свят — без нито едно от решенията.

Нещо трябваше да се направи, но баща му отказваше да се вслуша в предложенията му. Според краля винарството бе издържало страната векове наред, така че защо сега би трябвало да е по-различно? В края на краищата хората все още пиеха вино и винаги щяха да го правят — така разсъждаваше той.

Навлизаме в двайсет и първия век, дяволите да го вземат — промърмори Ранд. Прокара ръка през косата си и се облегна назад, масажирайки врата си.

Чувстваше се толкова уморен. Часовете през деня никога не стигаха. Онази благотворителна изложба предния ден изцяло бе разстроила разписанието му и не му беше останала и минутка за работа по тайната му икономическа стратегия. И тази игра на поло за набиране на средства за дружеството за запазване на историческите паметници щеше да отнеме още от времето му.

Баща му настояваше да взема участие в такива събития, за доброто на Каледония. Кралят още не можеше да разбере, че управлението на една страна означава нещо повече от това да присъстваш на светски изяви. Благотворителността си беше в реда на нещата, но с подкрепата на благотворителни фондации тук-там не можеше да се направи много за страната като цяло. Решителна промяна — от това имаше нужда. Нова визия.

Ако имаше късмет, щеше да намери жена, която да разбира това, която би могла да го подкрепя в опита му да съживи страната.

Той въздъхна, погледът му падна върху хартиите, пръснати по килима. Неподходящи жени, всяка една от тях. Във всичките приказки на родителите му за намиране на жена с подходящо възпитание и качествено родословие не се казваше почти нищо за това дали бъдещата му съпруга не би трябвало да допринесе с нещо за развитието на страната.

Или дали не би трябвало да го направи щастлив.

Той положително не хранеше никакви илюзии, че трябва да има някакъв любовен роман. Любовта беше прекалено голям лукс за него. Но се надяваше поне да намери подходяща жена, на която би могъл да гледа като на приятел. Господ му беше свидетел, родителите му бяха

прекарвали години в студен, лишен от любов брак. Нямаше никакво намерение да отглежда децата си в такъв хладен дом.

Ето защо бе наел консултантка: за да му намери точно такава жена.

Никол Олдридж може и да го смяташе за жив анахронизъм, но изглеждаше наистина ентузиасирана относно задачата си. Той се усмихна, като си припомни как тя се опитваше да скрие прозевките си. Нуждаеше се само от един списък. Вече познаваше повечето от тези жени. Обаче тя се беше престарала. Беше амбициозна и предприемчива, точно както я бе описал чичо й.

Той затвори доклада и се облегна назад, зареял поглед в празното пространство. Беше толкова хубава, с млечнобелия си тен и овално лице. Не можеше да си представи защо крие лицето си зад тези абсурдни бухалски очила. И тази коса. Какъв приятен кафяв цвят. Запита се откога не я е разпускала.

Не можеше да отрече, че макар на моменти да го изваждаше от равновесие, всъщност нямаше нищо против да прекарва повече време с нея. Да можеше само да запази за себе си своите американски представи за любовта: в онзи свой дневник например.

Беше написала и други неща, спомни си той сега — за това колко арогантен й се бе сторил. И красив. Как точно беше? По-красив, отколкото си била представяла...

Той внезапно се стресна, дал си сметка, че се усмихва като идиот. Веднага се намръщи. Къде остана неговата концентрация? Трябваше да се справи с този доклад, преди да започне играта на поло. Насили се да отхвърли мислите за Никол Олдридж и да се съсредоточи върху документа пред себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Започнете с тези, в този порядък.

Принц Ранд подаде на Никол пет от досиетата, които тя бе подготвила. Беше седнал срещу нея на масата за закуска на терасата на двореца. Свеж и красив, облечен в светло спортно сако и черни панталони. Ако не знаеше, би могла да забрави, че това е принцът, изглеждаше толкова спокоен и освободен.

Искаше ѝ се да не изпитва такова удоволствие при вида му. Не беше от тези, които припадаха заради мъже, независимо от красивите лица или атлетичните фигури. Реакцията ѝ я караше да се чувства ужасяващо непрофесионална.

Цяла седмица измина докато се срещне с Ранд. Беше заета със съставянето на подробни досиета на кандидатките принцеси, като ги комплектуваше с лъскави фотографии, изпратени с експресна поща от канцеларията на „Аристократи“.

След приключването на задачата беше потърсила възможност да представи работата си на принц Ранд. Беше се наложило да изчака да мине и краят на седмицата, тъй като той беше напуснал града по лични дела, според Джералд.

Никол, естествено, множеше да си представи какво означава това. Да управлява яхта в Средиземно море, може би, или да посети имението си в провинцията. И, несъмнено, да се забавлява с някоя от своите любовници, която и да бе за този месец. Поведение, типично за Палавия принц.

Закуската днес бе единственото време, което Ранд бе успял да ѝ отдели.

Мястото за работа би могло да изглежда и по-зле. Докато разглеждаше градината и просторната морава, тя се възхити на фонтана и изобилюето от цветя около него. Тук, в Южна Европа, пролетта бе вече дошла. По поляната, разперили опашки, се перчеха пауни.

Никол отмести поглед от ярките лазурно зелени пера и прегледа подобраните от Ранд пет досиета. Един бърз поглед потвърди подозренията ѝ — Ранд имаше предпочитания към хубавите лица, въпреки твърденията си. Може би не трябваше да си прави труда да съставя досиета, когато снимките щяха да бъдат достатъчни, помисли си тя, неспособна да потисне раздразнението и разочарованието си.

Всичките пет жени, които бе подбрал, биха могли да се сметнат за привлекателни, дори изумителни. Платинената блондинка най-отгоре поразително приличаше на Грейс Кели.

— Лейди Колет Дюпри от Франция? — попита Никол, без да успее да прикрие колебанието в тона си.

Ранд отпи глътка от кафето си.

— Това представлява ли проблем?

— Бихте ли могли да ми кажете какво ви накара да се спрете първо на нея?

Той сви рамене.

— Много просто. В профила ѝ се казва, че обича домашни любимци. Аз също. — Той посочи ловджийското си куче, заспало на стъпалата на терасата. — Една обща основа, от която да започнем. Ти беше тази, която каза, че общите интереси са важни.

— Ммм. — Никол остави листите встрани и намести отново очилата на носа си.

Ранд тракна чашата си на масата, привличайки вниманието ѝ.

— Какъв е този звук, който току-що издаде? — Попита той, като се намръщи. — Имаш нещо наум.

— Нищо. Аз... Нищо...

Неговата проникателност я порази. Подозираше, че няма да може да скрива много неща от този човек. Стисна чашата си, решила да остане спокойна, за да не усети той нейното вълнение. Не би могла да понесе притеснението, ако новият ѝ шеф откриеше как се бе поддала на силния му мъжки чар.

— Глупости — прекъсна я той с тон, настояващ за отговор. — Какво има? Избрах ги въз основа на профилите, които ти ми предостави, Никол, така че ако нещо те смущава, трябва да ми кажеш.

— Срещал ли си се с лейди Колет? — изрече тя бавно.

— Не. Обаче нейният профил е толкова пълен, че сякаш вече я познавам. — Комплиментът му бе придружен от благосклонна

усмивка. — Всъщност търсенето може да приключи още утре, ако нещата потръгнат.

Думите му изумиха Никол.

— Утре?

Толкова скоро щеше да се върне към обичайния си живот в Ню Йорк?

Загриза я нещо като недоволство. Ако всичко, което бе направила за Каледония, бе това, дали щеше да почувства, че е изпълнила задачата си? Дали с това щеше да е извършила нещо наистина градивно за страната си? Лейди Колет не я беше впечатлила като човек, който би проявил някакъв интерес към замисляните от принца реформи — независимо от това, че двамата с Ранд биха изглеждали страхотна двойка. Но не тя трябваше да вземе окончателното решение.

— Кралицата покани лейди Колет на вечерен прием — обясни Ранд, докато си играеше с лъжичката за кафе. — Мисля, че е приела. Това е идеална възможност да се опитаме да я убедим да остане за една вечеря насаме. Знам, че майка ми би приветствала това предложение, въпреки че така й отнемам една гостенка.

Никол примигна, изумена. За човек, който се бе колебал толкова дълго по отношение на брака, неговата решителност да задвижи бързо нещата бе наистина забележителна.

— Впечатлена съм. Бързо действаш.

Блестящият му поглед срещна нейния.

— Такъв съм, когато условията го налагат. Случаят сега е точно такъв.

Никол прехвърли вниманието си отново върху прекрасното лице на лейди Колет. Сърцето ѝ се сви. Установи, че е невъзможно да остане безстрастна и делова.

Откакто се върна в Каледония, беше започнала да открива един по-различен принц от описвания в пресата плейбой Ранди. Истинският принц. Човек с усет за истинските стойности, въпреки приписваните му хедонистични наклонности.

Той, разбира се, бе изглеждал загрижен за Каледония, с тези приказки за икономически планове и здравето на нацията. Но сега, по отношение на нейния проект, беше приел една наистина плитка стратегия.

Несъмнено бе омаян от това изражение на богиня. Явно не знаеше нищо за лейди Колет като личност, а Никол само бе загатнала нещо — съвсем дипломатично — в досието ѝ. Беше използвала думи като енергична, темпераментна, нежна. А лейди Колет по свой начин наистина бе такава.

Хората виждат другите различно, разсъждаваше Никол. Не беше нейна работа да обрисова в отрицателна светлина една жена, с която Ранд тепърва щеше да се срещне. Доколкото разбираше от тези неща, между тях можеше да припламне искра и Ранд да открие другото си аз, въпреки твърденията му, че любовта не играе никаква роля в избора му на съпруга.

— Защо не споделиш опасенията си с мен, Никол? — произнесе той тихо и настойчиво, като я гледаше изпитателно.

Никол погледна полуизядения си омлет. Чувстваше стомаха си свит на топка и знаеше, че няма да може да поеме нито една хапка повече. Бутна чинията встрани и се насили да го погледне в лицето, вдигнала брадичка, възвърнала деловото си държане.

— Моите опасения са без значение. Приятно прекарване, надявам се компанията ѝ да ти хареса. А това... — Тя извади една бланка от папката си на масата. — Не забравяй да я попълниш след това. Ще започна да съгласувам с Джералд светски прояви, на които ще можеш да се срещнеш и с останалите дами.

Ранд кимна:

— Отлично. — Облегна се назад и протегна дълги те си крака. — Струва ми се, че всичко това започва да става доста забавно. Не си ли съгласна, Никол?

Забавно? Никол би могла да го опише и с по-други думи. Да изпрати Ранд да се забавлява с други жени бе нейно задължение, напомни си тя строго. Нямаше смисъл да се терзае само защото той имаше лош вкус по отношение на жените — нищо, че ставаше дума за поразително красиви жени.

— Щастлива съм, че мога да ти бъда полезна в това отношение — изрече бавно тя, като внимаваше гласът ѝ да остане спокоен. — Възможността да служи на страната си ми доставя удоволствие.

Ранд я погледна някак особено и тя почувства, че е озадачен от официалния ѝ тон. Задържа погледа си върху един паун, който се надуваше на двайсет фута от тях.

Ранд заудря по вратата на Никол. Звукът отекна по облицования с мрамор коридор. Не го беше грижа, че може да събуди половината дворец. Щеше да си изясни нещата с нея — сега, веднага. Флагчето беше свалено, за да му покаже, че не може да разполага с времето ѝ. Вероятно защото беше близо един часа през нощта. Но той не бе в състояние да изчака дневната светлина, за да привика Никол и да ѝ поиска сметка за провалената вечер.

Минаха няколко секунди, но не чу никакъв звук иззад дебелията дървена врата. Несвикнал да чака, той отново вдигна юмрук към вратата. Тогава тя я откряна, съвсем леко. Вдигна сънените си кафяви очи към него.

Ранд натисна с длан вратата и я разтвори докрай. Никол се запрепъва назад. Той видя как очите ѝ се разширяват зад очилата при вида му — разкопчано сако, разхлабена вратовръзка, разчорлена коса. Добре. Щеше да я остави да види опустошенията, които бе предизвикала в живота му тази вечер.

Запъти се към средата на стаята и Никол затвори бързо вратата след него. Той впери поглед в гърба ѝ и се сепна като видя, че е с нощница — светлосиня, дълга до земята — и роба. Имаше изненадващо стройна фигура — като на модел, грациозна и с дребна кост. Но не слаба. Погледът му се плъзна от гърба към красиво закръглените ѝ бедра. В никакъв случай не слаба.

Внезапно и неочаквано у него пламна желание, което го раздразни още повече. От него съвсем не се очакваше да желае тази жена, за бога! Беше си представял как съблазнява лейди Колет. Лейди Колет. Той потръпна. Това определено беше изцяло грешка на Никол.

Никол се обърна с лице към него и се загърна в робата, като че ли прочела непозволените му мисли. Заля го чувство за вина, която подкладе още по-силно неговата ярост.

— Тъж... бях махнала флагчето, ако не си забелязал. — Нейната забележка го накара да се намръщи. — Е, как мина вечерята тази вечер? — попита тя спокойно, като че ли опитваща се да отклони бурята, която знаеше, че ще избухне всеки момент. — Как ти се стори лейди Колет?

Ранд не искаше дори да чуе това име. Обзе го силно желание да хване нежните рамене на Никол и да я разтърси. Силно.

При мисълта за такъв страстен изблик кръвта му пламна. Внезапно почувства как гърлото му пресъхва. Питие. Имаше нужда да се разсее с едно питие. Огледа се наоколо и забеляза едно барче зад бюрото, но не видя никакви бутилки по рафтовете.

— Нямах ли нищо за пиене? Копнея за глътка уиски. — Той се тръшна на най-близкото диванче. Протегна краката си и облегна глава на възглавничките.

За негова изненада напрежението започна да го пуска — за пръв път, откакто бе започнала тази катастрофална вечеря преди четири часа. Не можеше да разбере защо. Нямахте логика. Беше дошъл тук обзет от силното желание да ѝ се скара. Само че тя не беше облечена.

Никол бавно се отпусна на вишневочервеното кресло до камината.

— Не, забравих да помоля да заредят барчето. Съжалявам.

Той се взря в лицето ѝ, озарено от светлината огъня. Беше освободила косата си и гъстите къдрици се спускаха меко по гърба ѝ. Една загадка бе разрешена. Веднага нейното място зае друга — Ранд си представи как прокарва пръсти през косата ѝ в желанието си да открие дали е толкова мека и лъскава, колкото изглежда.

Да бъде проклет, ако можеше да откъсне очите от нея. Нямахте и достатъчно енергия да го направи. Лицето ѝ изглеждаше различно със спуснатата коса. Не по-хубаво, тя всякак изглеждаше привлекателна. Но косата смекчаваше чертите на лицето ѝ, придаваше ѝ невинен вид, който те караше да забравиш, че ѝ се сърдиш.

Яростно, той си напомни, че тя може и да изглежда невинна, но положително не беше. Не и този път. Погледът му падна върху хълмчетата на гърдите ѝ под сатенения пеньоар, стана му горещо. Защо, по дяволите, нямаше уиски? Къде, по дяволите, беше умът му?

— Къде са дрехите ти? — произнесе той третия въпрос на висок глас и с груб тон, без да го е грижа как биха могли да прозвучат думите му. — Не си облечена както трябва.

— Аз... аз се бях приготвила за лягане — започна тя да обяснява. — Тъкмо щях да си лягам да спя. Какво...

Интимните подробности около приготовленията ѝ за сън бяха последното нещо, което му се искаше да чуе. Той се наведе и дръпна раздърпания маншет на крачола си.

— Виж какво направи тази кучка!

Никол се втренчи в него стресната.

— Лейди Колет?

— Нейното кученце! — обясни той. — Едното от трите. Тази малка гадина сгриза панталона ми. Целият съм в кучешки косми. — Той потупа ръкавите си и във въздуха захвърчаха фини бели косми.

— Довела е кучетата си? — изуми се Никол. В тона ѝ, напълно в реда на нещата, пролича шок. — Знам колко много ги обича, но да ги доведе на среща с...

— Каза ми, че обича животните и особено домашните си любимци! — поясни Ранд, отново започнал да кипва. — Не ме разбирай погрешно — нямам нищо против домашните любимци. Но да газят по мен по време на вечеря. Да лаят в лицето ми! Да ме хапят! Противни малки гадини. А начинът, по който ги глезеше — тя дори ги остави да ядат от чинията ѝ. — Засмя се беззвучно. — Това би предизвикало цяла сензация по време на държавна вечеря.

— Значи не е минало добре — констатира Никол.

По някаква причина тя някак се успокои, вместо да бъде обхваната от чувство на вина.

А той откри, че му е дяволски трудно да продължава да ѝ се сърди. Нужно ли беше да изглежда толкова хубава, както си седеше там, с това изумено изражение на лицето? Той отказваше да престане да се гневи сам, защото тя изглеждаше толкова сладка, че можеше да я изяде.

Тя покри устата си с ръка, очите ѝ блестяха на светлината на огъня от камината. Не. Това не беше изумление — това беше смях.

— Значи намираш ситуацията за смешна, така ли?

— Е, трябва да признаеш, че е малко... смешно? — Тя прехапа устни, явно опитваща се да сдържи смеха си — Косата ти. Стърчи право нагоре.

Това преля чашата. Ранд отново се ядоса. Пъхна ръка в косата си в опит да я приглади. Не му харесваше да изглежда глупак, най-вече пред тази жена. Така или иначе, тя не хранеше никакви илюзии относно него.

Той скочи и я посочи обвинително с пръст.

— Ти предизвика това, Никол. Каза, че била нежна. Това бяха точните ти думи.

Тя вдигна ръце.

— Тя обича домашните си любимци.

Той застана пред нея. Загледа я сърдито, сложил ръце на кръста.

— Къде е досието й?

Явно Никол знаеше, че е по-добре да не спори един разгневен принц. Изправи се и отиде до бюрото. Намествайки тези абсурдни очила на носа си, тя огледа бюрото и откри папката с данните за лейди Колет.

— Ето.

Ранд я грабна от ръката й. Преди да се занимае досието, я погледна отново смръщено. Имаше намерение да я сплаши. Вместо това видя пред себе си очарователното лице на Никол, която се опитваше да не се засмее. Веселите искрици в очите й разкриваха една нова — освободена и достъпна, нейна страна, която той не беше виждал досега. И от която искаше да види още.

Подразнен от реакцията си, той прехвърли листите в папката и откри въпросния пасаж. Заби пръста си в него.

— Точно тук. Написала си Лейди Колет е известна със своята възторжена природа, чар, и... — Той се спря, думите пред него сякаш го удариха. Гневът му не можа да издържи на напрежението. Стопи се като топка сняг, хвърлена в огъня. — Той въздъхна и продължи да чете по-бавно — и грижовно отношение към домашните си любимци. Явно съм пропуснал тази част.

Очевидно не беше прочел много внимателно доклада на Никол. Беше избрал жената заради прекрасното й лице. Беше си я представял като втора Грейс Кели, вероятно бе видял в красотата й знак, че е намерил своята принцеса, също като принц Рение от Монако.

Просто бе искал да приключи по-бързо с проклетата история. Беше си направил погрешни заключения. Това не извиняваше Никол. Тръшна папката на бюрото.

— Плащам ти, за да правиш реални оценки на тези жени. Ти знаеше какво представлява тя.

Като търкаше ръце през атлазената материя, тя погледна встрани — по лицето й най-сетне пробягна сянка на вина.

— Ами... — започна тя.

— Не знаеше ли? — размаха той пред лицето й папката, станала причина за неприятната случка.

Тя стрелна поглед към него.

— Да! Знаех, че е ексцентрична с тия нейни животни. И... егоцентрична, безразлична към чувствата на другите. Но не исках да повлиявам на оценката ти с моите разсъждения. В края на краищата ти си мъж. Мъжете често намират за очарователни някои черти, които дразнят нас, жените. Страхувам се, че ако ти бях казала какво наистина мисля за лейди Колет, може би нямаше да поискаш да се срещнеш с нея.

Нейното признание го засегна повече, отколкото би, могъл да си представи. Нямаше нужда от това — да го чуе точно от нея. Получаваше твърде много филтрирана информация от раболепни политици, тесногръди бюрократи и добре обучени дворцови слуги.

От Никол искаше откровеност. Имаше нужда от откровеност. Остави отново папката на бюрото и се обърна към нея.

— По дяволите, момиче! Аз ценя твоето мнение. Изглеждаш по-разумна от много други хора около мен. Не ми погаждай повече такива номера. Отсега нататък ми казвай съвсем точно какво мислиш. Не мога да понеса мисълта...

Не би могъл да си позволи да довърши. Инстинктът му подсказа да приключи дотук, преди да е изразил на глас още от тия неуместни чувства и да рискува да заличи границата между работодателя и служителя, между благородника и обикновения човек.

— Приеми го като заповед — произнесе той студено. — Прегледай всичко, което си написала за тези жени, и го преработи при необходимост. Утре започваме отново.

И се запъти към вратата.

— Да, ваше височество.

Ранд спря, поставил ръка на дръжката на вратата. Чу колебанието в гласа ѝ, внезапното завръщане към формалния тон. Беше я подразнил със своя маниер или изискванията си. А може би с посещението си толкова, късно през нощта.

Какво правеше той? Не искаше тя да започне да се страхува пак от него. Господи, не! Бариерите накрая бяха започнали да падат и той откри човек, с когото би могъл да бъде откровен, да бъде такъв, какъвто беше.

Приятел. Това сигурно не беше много разумно, но той усещаше, че е правилно.

Извърна се и се вгледа в нея, както стоеше до камината в нощницата си. Беше я изкарал от леглото, за да вика и бушува пред нея, а тя се опитваше само да го направи доволен.

Оплетен от противоречиви чувства, той откри, че му е трудно да отговори. Не беше свикнал да се чувства в затруднено положение с жени, не и с такива, които носеха големи очила и го гледаха с очи, изпълнени с опасения.

Взирането в нея правеше нещата още по-лоши. Над всичко, не трябваше да забравя, че тя е само една негова служителка и нищо повече.

— Ти... се справяш добре, Никол — промълви той накрая, чувствайки се необичайно неловко. — Ако понякога забравям да го кажа, спомняй си, че този път съм го казал — добави той рязко.

Без да изчака отговор, излезе и затвори вратата плътно след себе си.

ПЕТА ГЛАВА

— Коя е следващата в списъка? Все някоя от всички тези жени, които си проучила, би била достойна да ми стане съпруга...

Три жени, три разочарования. Никол затвори папката с последната кандидатка със съзнанието, че вероятно нямаше повече да я отвори. Плъзна я най-отдолу под купчината на бюрото си. Нежната и деликатна лейди Джойс Диунтър, на деветнайсет години и току-що завършила училището за благородни девици, се оказа, че относно въпросите на сърцето има специфични предпочитания, които не включват същества от мъжки пол.

Никол му подаде следващата папка. Кандидатка номер четири. Ранд дръпна папката и я отвори.

— Лейди Патриша от нашата Каледония. Виж ти! Би трябвало първо на нея да се спра. Срещал съм я за кратко, стори ми се доста симпатична. Хубава жена, със сигурност. Добре образована, надарена, и според собствената ти преценка — харесвана и приятна, добра събеседничка. Отлично. Дори обича да бъде сред природата. — Той погледна към балконската врата и звездната нощ отвън. — Планирай един пикник, Никол. С това хубаво време напоследък един излет би бил идеален. Мога да ѝ покажа имението и да я заведа да појздим. Според теб тя е превъзходна ездачка. Изглежда има доста общи неща между нас.

— Да, Ранд — кимна Никол, докато тършуваше по бюрото за бележника си. Започна да си записва неговите изисквания.

Тази кандидатура положително щеше да бъде успешна. Лейди Пат нямаше никакви черни точки, доколкото на Никол ѝ беше известно. Щеше да бъде добра съпруга за принца.

Никол си даде сметка, че тази възможност не я радва, както би било редно. Подразни се, че оставя влечението си към принц Ранд да излезе на повърхността, макар и само скрито в мислите ѝ. Никога не би направила или казала нещо, което да покаже какво чувства, или да позволи личните ѝ чувства да повлияят по някакъв начин на

професионалните ѝ отговорности. Но задачата ѝ щеше да бъде много по-трудна, ако не съумееше да освободи мозъка — и сърцето си — от собствените си объркани чувства към него.

Освен това никога не беше имала успех по отношение на мъжете. О, беше се срещала с доста през годините, но когато някой от тях поискаше нещо повече, тя скъсваше. Тези случайни връзки не бяха от такъв характер, че да предразположат към повече интимност. Започнала бе да мисли, че това никога не би станало. А дълбоко в себе си беше твърде старомодна, както бе открила с учудване, за да позволи интимност, без тя да означава нещо. Или всичко.

Погледът ѝ падна върху Ранд и тя полека остави бележника на бюрото. Тъй като той не гледаше към нея можеше спокойно да го поразгледа. Огънят хвърляше отблясъци по аристократичното лице и правеха чертите му да изглеждат странно енигматични, докато той — потънал в мисли — гледаше към нощното небе. Беше изритал обувките и разкопчал най-горните копчета на ризата си, докато си пийваше уиски от вече заредения ѝ бар.

Никол знаеше, че след години, докато си спомня за този период от живота си, щеше винаги да си представя принц Ранд така. Не говорещ пред тълпа, нито на прием заедно с други хора, а отдъхващ сред покоя на нейния апартамент. Един човек, почувствал се достатъчно удобно в нейно присъствие, за да бъде изцяло такъв, какъвто е. Испита гордост, че е толкова освободен, когато е с нея, че го е накарала да се почувства така.

Загложди я вина и тя се запита, дали не трябва да му предложи да си тръгне, тъй като ставаше късно. Така вероятно би трябвало да постъпи една добре възпитана дама. Обаче нямаше никакво желание да го отправя. Той сякаш изпълваше стаята с присъствието си и караше нейния свят да оживява — независимо дали беше доволен или ядосан, мълчалив или замислен, както бе сега.

— Никол.

Сърцето ѝ заби силно при задушевия тон на гласа му. Застави се да говори спокойно.

— Да, Ранд?

Той обърна глава и я погледна с игрива усмивка на устните.

— Може ли... тъъ... да довърша сега оная игра? — Направи жест към компютъра на бюрото ѝ.

Никол се усмихна на необичайната колебливост в тона му. Може би той нямаше толкова много възможности за безсмислени забавления, както бе предполагала — иначе не беше възможно една проста компютърна игра да означава толкова много за него.

— Разбира се. Заповядай.

Той седна на бюрото и тя му помогна да извика запаметената игра.

— Между другото, твоите компютри ще пристигнат след една седмица.

Той вдигна поглед.

— Толкова скоро? Ти си винаги толкова експедитивна. Колко поръча?

— Три. Един лаптоп и един обикновен за теб и обикновен за Джералд.

— Отлично. След като приобщим него, ще започна да обработвам баща си.

Кралят? Никол дори не беше още виждала техни кралски величества. Не очакваше с нетърпение срещата си с тази консервативна и тясно обвързана с традициите двойка. Беше донякъде учудена, че Ранд не е израсъл по-деспотичен и старомоден, отколкото беше в действителност. Сравнен с тях, той беше печално модерен. И все пак я безпокоеше фактът, че не е направил повече, за да модернизира страната си, ако наистина усещаше така нещата. Може би нямаше да има нищо против да изслуша някои предложения.

Точно тук, в двореца, тя беше забелязала многобройни възможности за подобрене, някои — дребни неща, други — много по-сложни. В качеството ѝ на работеща жена едно нещо особено много я безпокоеше, откакто бе пристигнала преди месец.

— Хм, принц Ранд, забелязах, че служителите...

Той не вдигаше очи от екрана.

— А? Мисля, че спечелих тази игра. Имаш ли други?

— Какво ще кажеш за Двайсет и едно!

Той се облегна назад. Вдигна ръце и силно се протегна. Ризата се опна на широките му гърди. Определено се чувстваше удобно с нея, помисли си Никол със скрито задоволство.

Той махна с ръка към екрана.

— Извади я, или я извикай, или натисни клавиша — както там се казва.

Никол се наведе през рамото му и извика играта. Той се доближи, за да види как го прави. Косата ѝ леко докосна бузата му. Тя се застави да не отскочи назад, да не направи от случайния физически контакт нещо повече от това, което беше. Отстъпи назад.

— Ето.

— Косата ти изглежда добре, когато е спусната така — промълви той. Направи жест към косата ѝ, без малко да я докосне. — Много е... хубава — повтори някак неловко. Върна поглед към екрана на компютъра. — Какво искаше да кажеш за моите служители?

Никол не мислеше, че я е чул. Все още се опитваше да асимилира този внезапен интерес към външността ѝ. Напомни си яростно, че интересът му е просто случаен. Като принц той несъмнено бе свикнал да произнася всякакви банални забележки, които му идваха наум. — Просто забелязах, че всичките ти служители са мъже. Освен мен.

Той се облегна назад, стисна челюсти и лицето му се навъси.

— Ти си единствената, която съм наел без тяхно участие — поясни накрая той.

— Кралят и кралицата, искаш да кажеш.

Той кимна рязко, изведнъж сякаш се скова. Отдавна се мълвеше за конфликт в кралското семейство. Ранд не беше слаб противник — това бе очевидно. И все пак той беше на повече от трийсет години. Колко често му се бе налагало да се сблъсква с родителите си през годините?

— Не се разбираш с тях.

Той помисли няколко секунди.

— Сложно е — промърмори все пак, с което не ѝ обясни нищо, но призна, че тя има право. — Няма защо да се тревожиш за това.

Неговата сдържаност я обезсърчи. Копнееше той да сподели нещо повече за живота си, за проблемите, които причиняват напрежението, изписвало се толкова често по лицето му. Да сподели като приятел.

— Ранд, ако искаш да поговорим...

— Спомена нещо, че тук работят само мъже — поде той бързо, прекъсвайки я. — Приемам, че си на мнение, че би трябвало да

наемаме повече жени — професионалистки, като тебе?

Никол въздъхна. Поне имаше желание да обсъди този въпрос.

— Това би послужило като пример, да. Знам, че много жени в Каледония са притеснени от липсата на толерантност към тях като работна сила. Това е една от причините, поради които си заминах оттук — търсех повече възможности.

Мръщейки се, той се оттласна от бюрото и започна да крачи из стаята.

— Смяташ, че не подкрепяме достатъчно жените?

— Да, така смятам. — Тя зачака реакцията му с безпокойство, очакваше оценки, аргументи за липсата на способности у жените — може би дори присмех.

Не последва нищо такова. Вместо това Ранд придоби загрижен вид. Той пхна ръка в гъстата си коса и дълбоко въздъхна.

— Действително губим много от младите хора — и жени, и мъже — изрече той уморено. — Ето защо моята стратегия за въвеждане на нови технологии е толкова важна, въпреки всичко, което казва баща ми. Ако успеем да предоставим достатъчно възможности и да направим от Каледония едно привлекателно място за чисти, екологични производства, с това ще осигурим не просто работни места, а подходящи работни местата младите хора.

— Да! — кимна Никол с ентузиазъм. Толкова бе копняла да чуе някой от хората с власт да говори така. Това, че този някой се случи Ранд, я накара да изпита гордост и известна изненада.

Години наред бе считала принц Ранд за плейбой, слабо интересуваш се от сериозни въпроси. Възможно бе да се е забавлявал повече, но умът и сърцето му си бяха на място. Никога не бе очаквала, че ще открие подобно нещо.

— В края на краищата — започна тихо тя — не всеки млад човек иска да прави вино. Освен това има толкова много стари семейни винарни. Много от младите хора не могат да си намерят работа, а населението просто продължава да си нараства.

— Точно така. — Той удари бюрото с длан и широко и се усмихна. — Точно така. Знаех си, че една съвременна жена като теб би разбрала.

Думите му я изпълниха с удивително чувство за правота. Накрая бе успяла да попадне на човек, който разбира нещата и не му е

безразлично.

— Затова си тръгнах, Ранд — да потърся възможности, които не бих могла да намеря тук, въпреки че Каледония ми липсваше. Повече, отколкото си мислех, преди да се завърна.

Той се облегна на бюрото и скръсти ръце, без да я изпуска от поглед.

— Никол, не е трябвало да си тръгваш. Трябваше да останеш и да се опиташ да промениш нещата.

От това, че той произнесе на глас същата мисъл, която я беше измъчвала през годините, не ѝ стана по-леко. Тя настръхна и се извърна, усети как я обземат безпокойство и гняв. Как смееше да я съди! Не знаеше какво е да загубиш родителите си. Много по-добре беше да имаш родители, с които да си в конфликт, отколкото да нямаш никакви.

— Никол? — обади се Ранд.

Загрижеността в гласа му направи още по-трудно желанието ѝ да изтласка болката назад в миналото, където ѝ беше мястото.

— Сега съм тук. Това не е ли достатъчно добро за теб? — избъбри накрая тя, без да е в състояние да скрие болката в гласа си.

Във въздуха увисна напрегнато мълчание. Тя продължи да гледа предизвикателно към звездната нощ навън. Чу въздишка, после произнесе с тих глас признание:

— Твоето завръщане е повече от достатъчно добро, Никол.

Думите затанцуваха по тялото ѝ като пречистваща вода, отнасяйки със себе си голяма част от старата ѝ вина. Тя силно стисна очи, докато се наслаждаваше на чувството.

Секунда по-късно голямата му топла ръка се плъзна по горната част на ръката ѝ и легна на рамото. Тя не успя да сдържи лекото си, едва забележимо потрепване. Не беше очаквала, че ще дойде при нея, че ще я докосне с този загрижен жест.

Изпълни я топло чувство. Докосването на Ранд беше нежно, но тя усети неговата решимост да не ѝ позволи да се отдръпне. Едва смееше да диша и остана абсолютно неподвижна, страхувайки се, че и най-малкото движение би го накарало да махне ръката си, да се отдръпне от нея.

Той пусна рамото ѝ — твърде бързо, не беше още готова за това.

— Макар че не беше честно. По дяволите — ето ме, проклетият наследник на трона, и какво съм успял да направя?

Болката в гласа му развълнува Никол. Тя се обърна към него.

— Не е прекалено късно — промълви тя меко.

— Започнах да мисля, че няма да мога да се справя сам. Може би сега ми се предоставя възможност. Може би...

Не се отдръпвай сега, мълчаливо помоли Никол. Кажи това, което чувстваш.

— Ранд?

— Може би ти ще ми помогнеш — каза той накрая, срещайки погледа ѝ.

Принцът на страната смяташе, че тя може да помогне? Никол се почувства объркана и смутена от неговата вяра в способностите ѝ. Имаше на свое разположение ресурсите на цяла една страна и все пак молеше за нейната помощ.

— С удоволствие ще направя всичко, което мога.

На устните му бавно цъфна усмивка.

— Може би ще имаш време да ми помогнеш да оформя предложение как да подобрим управлението с помощта на компютрите — изрече внимателно той. — Това е идея, която ме занимава...

— Мога да го направя — възкликна веднага Никол, надявайки се, че ще успее да се справи.

Мисълта за друга задача я изпълни с вълнение. Подборът на кандидат принцесите ѝ бе отнел доста време, но сега откри, че дните ѝ са по-свободни. Лъвският пай от работата се падаше вече на Ранд.

Освен това, ако успееше да бъде полезна на принца и в друга област, той би могъл да ѝ предложи постоянна работа. За своя изненада разбра, че подобна възможност би ѝ доставила удоволствие, въпреки че това означаваше да се завърне към живота в изостанала Каледония. Щеше да играе роля в промяната на страната си към по-добро — нещо, за което някога бе мечтала, нещо, което преди се бе страхувала да опита.

— Това е прекрасна идея, Ранд. Ще започна веднага.

Той прочисти гърлото си и направи крачка встрани, извърщайки поглед от нея.

— Да, добре. Надявам се, че бъдещата ми съпруга ще притежава същия ентузиазъм по отношение на страната си като теб. Мисля, че не

споменах за това като предпочитана страна, но може би трябваше.

— Би било добре — изрече бавно Никол. Би трябвало да е доволна, че той мисли като нея по този въпрос. Но почувства едва ли не завист към тази жена.

И което беше по-зле, почувства се отрезвена, макар да ѝ беше ясно, че той няма намерение да ѝ напомня какво е нейното място в живота му. Слава богу, нямаше и представа как се е увлякла по него. Смяташе, че и тя като него е ентусиазирана в намерението си да избере перфектна съпруга.

Както и би трябвало да бъде.

— Утре ще започнем работа по проекта с компютрите. — Той се намръщи. — Не. Утре е събота. Имам... среща. Ще се върна доста късно — ако изобщо се върна същия ден.

Без съмнение, още едно посещение при любовницата му. Никол си го представи как се забавлява в прегръдките на някоя хубава жена и сърцето ѝ се сви.

Това не беше нейна работа.

Ранд продължи:

— Ще трябва да го направим в понеделник. Ще кажа на Джералд да ни вмести в разписанието си.

Очите му заблестяха. Тя откри, че не може да откъсне погледа си от него.

Но все пак го направи, изпълнена с решимост да изпълни всичките си задължения еднакво добре.

— И ще уговорим срещата с лейди Патриша.

Усмивката му помръкна, по лицето му пробягна сянка. Тя едва успя да долови какво казва, докато отиваше към вратата.

— Добре. Тази задача в никакъв случай не бива да се пренебрегва.

ШЕСТА ГЛАВА

ДНЕВНИК

ПОНЕДЕЛНИК, 20 МАЙ:

Когато принц Ранд го няма, в двореца е същинско мъртвило. Ако не бях получила тази вълнуваща нова задача от него, сигурно щях да откача. Намерих много информация, която смятам, че ще ни бъде полезна, но ме е яд, че не мога да я споделя с него, защото той се забавлява някъде извън двореца. Джералд казва, че трябва да се върне по някое време днес — откъде — не знам. Опитах се да разбера, но той — винаги лоялният служител — не се издава. Пази личния живот на работодателя си, което — подозирам — означава, че около Ранд има някаква любовна история. Коя ли е и какво означава за него?

Никол се прозя. Предната нощ почти не беше спала. Непрекъснато се заслушваше за стъпките на Ранд по коридора, с надеждата, че може да поспре при нея, преди да се оттегли в спалнята си. Но той явно не се бе завърнал в двореца, както би трябвало да направи според програмата си. На Никол ѝ се искаше да вярва, че усетът ѝ не я лъже, че в него има нещо повече, отколкото бе смятала. Той, изглежда, проявяваше интерес към модернизиранието на страната. Но защо не беше направил нищо досега?

След като изчезна по този начин, зарязвайки ангажиментите си, какво би могла да си помисли, освен че наистина е един лекомислен плейбой — човек, когото не би могла да уважава.

От друга страна, копнееше да узнае къде изчезва непрекъснато Ранд. И все пак ако действително знаеше с кого е принцът и какво прави... Не! Не искаше да знае.

Тя докосна брадичката си и погледна към диванчето, на което Ранд обичаше да присяда, когато я посещаваше. Как ли се държеше с

любовницата си? Преди да се срещне с него, би помислила, че е незрял, разглезен непрекъснато изискващ внимание. Може и да беше такъв. Но съдейки по това, което бе видяла, не можеше да не заключи, че сигурно се държи мило и внимателно с нея.

Неговата любовница — без съмнение някоя чувствена красавица, която умееше да го задоволи. Вероятно прекарваха времето си като караха ски, возеха се на яhti, вечеряха на светлината на свещи. Правеха любов.

Престани, укори се тя. Престани, ти казвам. Застана на балкона и се загледа в обширната морава обградена с пъстри цветни лехи, но почти не обърна внимание на ведрата им красота. Защо би трябвало да се тормози, че той се забавлява с жени, че може да има любовница? Едва ли беше първият човек от кралско семейство с любовница. Не можеше и да го вини, че иска да избяга от тегобите на дворцовия живот, като си позволява някои лични удоволствия.

Удоволствия. При тази дума силно стисна клепачи. Тя звучеше толкова чувствено, толкова необуздано. Изгори я отвътре, опали я там, където никой друг не можеше да забележи. Нямаше никакво право да съди принц Ранд и положително нямаше никакво право да изпитва този силен, болезнен копнеж, който нямаше нищо общо с работата ѝ тук.

Той, разбира се, беше красив. Да, неговата компания и доставяше удоволствие. Разбираха се добре. Но през цялото време, прекарано заедно, той нито веднъж не бе престанал да бъде принц.

Вдъхна дълбоко чистия пролетен въздух. Поне не подозираше за чувствата ѝ. Той беше забранена територия, точно така — и не трябваше да забравя това. Не можеше да си позволи да си играе с огъня, дори скрито в мислите си.

И определено не в реалния живот. Щеше да запази дистанция. Никакъв смях, никакви шеги повече. Трябваше да внимава какво говори, как се обръща към него. Да престане да го пуска в апартамента си късно вечер — нещо, което той изглежда не очакваше от останалите си служители.

Телефонът в апартамента ѝ рязко иззвъня. Доволна от това прекъсване, Никол се върна в стаята и вдигна слушалката на телефона до бюрото си.

— Госпожице Олдридж? — Беше Джералд. — Принц Ранд току-що пристигна и иска да говори с вас.

Никол се опита да потисне вълнението си при думите на Джералд. Днес бездруго очакваха принца да се завърне по някое време.

Да, но той иска да те види веднага. Не иска да чака, напомни й един вътрешен глас.

Заради новия проект, несъмнено. Това беше. Каза на Джералд, че ще отиде веднага, и пригответи дебелиите си папки.

Когато стигна до офиса на принца, видя Джералд да стои до бюрото на Ранд с разтревожен израз на добродушното си лице. Ранд разглеждаше някакъв документ на бюрото си.

— Тази сутрин ви очакваха на закуска на лигата за опазване на архитектурните паметници, ваше височество — изрече с отсянка на укор Джералд. — Мислех, че ще се върнете снощи, иначе бих уведомил секретаря на кралицата.

— Майка ми беше там, нали? — попита Ранд без всякакъв интерес.

— Знаете, че искат да видят вас, сър.

Нищо изненадващо, помисли си Никол. Кралицата на Каледония не беше твърде популярна. Не като своя син плейбой.

— Не се измъчвай за това, Джералд — рече кротко Ранд, докато прелистваше документа. — Сигурен съм, че са били доволни от присъствието на кралицата. — Започна да потупва джоба на ризата си и Никол забеляза, че носи плътно прилепнали джинси и непретенциозна риза с разкопчани горни копчета. Тези дрехи определено му отиваха.

Несъмнено неговата любовница мислеше същото — за да го задържи толкова дълго, че да пренебрегне ангажиментите си. Никол се подразни от липсата му на чувство за отговорност и се вкопчи в раздражението като щит срещу неговия чар, докато го наблюдаваше мълчаливо.

— Знаем, че сложих този списък тук някъде — промърмори Ранд, като говореше по-скоро на себе си, отколкото на Джералд. — Тук беше.

— Опитайте най-горното чекмедже, ваше височество — предложи Джералд.

Ранд отвори чекмеджето и извади оттам няколко листа.

— Аха! Искам да ѝ покажа това, когато тя... Вдигна поглед и видя Никол, която чакаше до вратата. На лицето му се появи широка усмивка и той извика бодро. — А, жената, която никога не закъснява.

Никол не се усмихна в отговор. Беше решила да се държи на разстояние. Не би трябвало да го окуражава.

Но той продължаваше да я гледа така, сякаш тя държеше тайния ключ за кралството. Изправи се и тръгна към нея, посочвайки купчината папки в ръцете ѝ.

— Не ми казвай, че всичко това...

— Това е нашият проект, да — кимна тя.

Изпита тръпка на задоволство, че го е впечатлила. Но успя да запази безстрастния израз на лицето си.

— Господи, май доста работа си свършила. Дай ми ги. — Той взе тежката купчина папки от ръцете ѝ, сложи ги на масичката за кафе и седна на дивана до тях. — Да видим какво си донесла.

— Сър, може ли да ви напомня, че нямате много време — намеси се Джералд.

Без да му обръща внимание, Ранд започна да прелиства първата папка.

— О, ето! — Той ѝ подаде листа, който бе извадил от чекмеджето. — Тук са някои мои мисли по проекта. Мислех си, че ако имаш време...

— Ще ги прегледам веднага, щом мога — довърши тя вместо него.

— Благодаря, Никол.

Топлината на неговия взор проникна във всяко едно от сетивата ѝ. Тя се насили да погледне встрани в опит да запази равновесието си.

— Следобедът ви е предназначен за пикника с лейди Патриша — намеси се пак Джералд от другата страна на масичката. — Опитях се да разхвърля ангажиментите ви от сутринта, но все пак след деветнайсет минути ви предстои интервю с репортера на списание Калдониън уърлд.

— Среца с пресата? — изненада се Никол.

— Така изглежда — рече Ранд сухо. — Редовното интервю... *Намери ли вече принцът своята принцеса...*

— Искаше ми се да можете да им кажете нещо — смотолеви Никол. Беше съвсем искрено. Липсата на новини по този въпрос

говореше зле за нейната собствена работа.

През задната врата влезе още един човек. Никол беше разбрала, че от другата страна на тази врата има стъпала, които водеха директно към частните апартаменти на Ранд. Тя никога не ги използваше.

Позна, че това е Арманд — дребен, сух човечец с тънки, намазани с восък мустаци, които сигурно са били на мода преди сто години. Обикновено виждаше камериера на Ранд на горния етаж, но днес той беше донесъл дрехите на Ранд тук. На златни закачалки висяха черен костюм, бяла риза и вратовръзка в калдонийско зелено.

— Официалният ви костюм е готов, ваше височество — информира той.

Ранд вдигна поглед незаинтересовано, после пак го сведе към папката.

— Непрекъснато иска да ме облича — промърмори той на Никол с конспиративен тон. — За него сякаш съм някаква грамадна кукла.

Тя не успя да сдържи усмивката си при забележката. Да се облича Ранд не беше толкова лош начин за прекарване на времето. Погледна към ризата, пхнатата в тези прилепнали към тялото му джинси. Когато беше в Ню Йорк, рядко беше виждала снимки на Ранд в такова небрежно облекло, освен на мътни и неясни снимки, направени от папараци, каквито „Аристократи“ отказваше да купува.

След пристигането си в двореца беше забелязала, че Ранд носи такива дрехи, когато не му предстоят официални срещи. Искаше ѝ се и светът да види също като нея и тази друга негова страна. Небрежно елегантният вид положително му подходеше. Придаваше му една суровост, контрастираща с обичайната му изтънченост.

— Защо изобщо трябва да се преобличаш? — попита тя тихо.

— За да поддържам фасадата, защо иначе? — изсумтя той, като че ли отегчен от темата. — Това са изумителни цифри, Никол. Да не би да искаш да кажеш, че с внедряването на информационни системи производителността може да се увеличи толкова много?

Никол трябваше да признае, че е впечатлена от силното желание на Ранд за работа. Този човек бе изпълнен с противоречия.

— Да, аз открих...

— Ваше височество — прекъсна я Джералд, поглеждайки разтревожено часовника си. — Вече имаме само петнайсет минути. Все още ви предстои да се преоблечете. Имате само двацет и пет

минути за интервюто, после ви предстои среща с комитета по селскостопански въпроси. Препоръчвам ви да не закъснявате. Неговите членове са все още разстроени относно забележките ви миналата есен, че лозарството не е достатъчно като поминък за Каледония.

Ранд въздъхна и затвори папката.

— Добре — изправи се и протегна ръка към костюма, който камериерът му подаде.

— Недей — изрече Никол импулсивно.

Ранд пое закачалката и я погледна.

— Недей... какво?

— Не го обличай. Ето. — Тя направи няколко крачки към него и взе закачалката с костюма от ръката му. — Свали сакото и го разтвори. — Сложи го върху ризата. Но не сменяй останалите дрехи.

— Това е неприемливо — процеди Арманд, като скръсти решително ръце. Погледна към Ранд в очакване той да потвърди думите му.

Ранд не му обърна внимание. Вдигна вежди и погледна към Никол.

— И причината за това е...

Тя вдигна сакото с окуражителен жест.

— Хайде, опитай.

Ранд сви рамене и навлече сакото. Подръпна го оттук-оттам, след това огледа облеклото си, доколкото успя без огледало.

— Да — изрече Никол и въздъхна със задоволство. Изглеждаше едновременно изискан и непринуден, елегантен и естествен. Направо казано — великолепен. — Това е идеално. — Без да помисли, тя застана пред него и започна да оправя яката на ризата му. Вдигна поглед и го улови да я гледа с весела искрица в очите.

Никол отстъпи назад, засрамена от проявената слабост. Това не беше добър начин да запази дистанция. Обърна се към другите.

— Така изглежда много по-достъпен, не мислите ли? Някак почовешки. Арманд, Джералд?

— От него не се изисква да изглежда по-достъпен, госпожице Олдридж — пак процеди ледено Арманд. — Той е принцът!

— Хората ще го почувстват по-близък, ако знаят, че е един от тях — смотолеви Никол, обръщайки отново поглед към Ранд. С

нарастващо чувство на вина тя се възползва от повода да го разгледа по-отблизо.

— Защо трябва да го чувстват по-близък — възмути се Арманд. — Това са масите!

— Никол е също от масите, Арманд — прекъсна го студено Ранд. Погледна я. — Значи смяташ, че това върши работа. Изглеждам ли по-модерен така? — Той приглади самото отпред.

— Определено.

— Хубаво. Ще го нося така. Сега хайде да порботим още малко.

— Но ваше височество — започна Арманд с почервенияло лице.

Ранд го накара да млъкне само с поглед.

— Благодаря, Арманд, но въпросът е уреден. Можете да си тръгвате. — Арманд се запъти към вратата, последван от Джералд, който многозначително почука часовника си, преди да излезе.

Когато останаха сами, Ранд, без да губи време, съсредоточи цялото си внимание върху проучването на Никол.

— Какво е това? — попита той, като издърпа втората папка.

Тя седна на масичката срещу него.

— Статии, в които се обсъжда използването на компютрите в бизнеса и управлението — в по-малък и по-голям мащаб. В много от тях са описани системи, които биха могли да ни свършат работа.

— Отлична работа, Никол. — Той прехвърли набързо папката, но за нейно задоволство се спря за малко на раздели, които бе смятала, че ще му бъдат особено полезни. — И толкова изчерпателна...

— Благодаря, ваше височество — изрече тя внимателно, сгрята от оценката, и почувствала се неудобно от това. Защо той не намираше никакви недостатъци в нея, както в толкова много други неща?

При нейната официалност той сбърчи чело. Все пак не каза нищо, но я погледна замислено. Тя приглади полата си.

— Имах време този уикенд, след като ти беше... толкова зает.

Копнееше да чуе, че не е бил с жена, но той явно не забеляза нейното колебание, тънкия й намек за повече информация. Усмихна се.

— При тебе никога няма паузи, а?

Не би могла да погледне неговото изразяващо одобрение лице, без да се усмихне. Затова се помъчи да не среща погледа му. Подаде му една още по-дебела папка.

— В статиите тук се разглеждат икономическите аспекти, правят се сравнения между компютризираните и некомпютризираните страни. Това може да ви даде малко амуниции, които да използвате при разговорите с краля, ваше височество.

— Благодаря, Никол — подчерта той обръщението. — Докато прехвърляше тази папка, очите му се разшириха. — Как успя да събереш толкова много данни? Започнахме да обсъждаме въпроса едва от петък!

— Направих едно пътуване до библиотеката в града. Там имаше много малко информация, така че се наложи да използвам Интернет — обясни тя.

— Аха — кимна сериозно той. — Информационната магистрала. Можеш да го направиш от двореца? Мислех, че нашите телефонни линии са твърде архаични за това.

— Отне ми безкрайно много време, но операторът на двореца откри една по-модерна връзка, така че се справих. Може би ще успеем да намерим начин Каледония да използва Интернет, за да разшири своята икономическа база — да участва в търгове, да привлича инвеститори, неща от такъв характер.

Той затвори папката, спрял изпитателния си поглед върху нея.

— Значи, с други думи, ти си работила върху това целия уикенд.

— Не целия уикенд. — Тя се прокашля, като се опитваше да прогони обсебилото я усещане за това, че са съвсем сами и тя би могла да се държи свободно и естествено, да сподели неговия ентусиазъм. Но не би могла да го направи. Рискът беше прекалено голям. Вдигна брадичка и изрече внимателно.

— Не смятате ли, че идеята заслужава внимание, ваше височество?

Доброто му настроение започна да го напуска.

— Разбира се, че смятам, но ти имаш нужда да се отпуснеш и да си почиваш от време на време — той пусна отново папките на масичката — Никол.

Да се отдавам на удоволствия като тебе, Ранд? — искаше ѝ се да каже. — Да занемаря своите отговорности и да си губя времето с любовник!

Застанала с изправен гръб, тя се загледа навън към обградената с гори морава. Прекрасен ден за езда с лейди Пат. Ранд беше пропуснал

други свои срещи, но не и най-приятния си ангажимент. Това би трябвало да я накара да бъде доволна, тъй като тя го беше уредила.

Но не беше така.

— Всеки път, когато те видя, работиш — почти доловимо изрече той, прониквайки през преградата, която бе изградила около себе си. — Имаш нужда от почивка, от отдых, да си доставиш удоволствие.

— Работата ми доставя удоволствие, ваше височество — отвърна тя хладно.

Отчаяно ѝ се искаше той да прекрати този разговор. Не знаеше още колко дълго би могла да устои да не го погледне директно, без той да забележи. И се страхуваше какво би прочел в очите ѝ.

Той се наведе и подпря лакти на коленете си.

— Знам, че съм много взискателен — продължи той тихо, търсейки погледа ѝ. — Мога да забравя, че другите хора си имат свой живот, който няма нищо общо с мен и работата. Искам да ми кажеш, Никол, ако някой път прекаля.

Ако можеше само да спре това, помоли се безмълвно Никол. Да престане да бъде толкова мил, внимателен и загрижен! Направо влиза в душата ми, ставам съвсем безпомощна.

— Аз не... — изрече тя рязко, след това се усети и смекчи тона си. — Не усещам нещата по този начин.

— Задържам те след времето, когато трябва да си лягаш, толкова късно идвам при тебе...

Сега беше моментът да се опита да промени отношенията им. На Никол не ѝ беше приятна идеята да се лиши от нощните му посещения, но те трябваше да бъдат прекратени.

— Може би ще е най-добре...

— Извинете ме — прекъсна разговора им добре модулираният глас на Джералд. Беше застанал до страничната врата. — Ваше височество, госпожице Олдридж, нося прискърбни новини относно лейди Патриша.

— Лейди Пат? — Никол се изправи на крака.

Ранд вдигна вежди.

— Е, хайде да чуем.

— Избягала е, ваше височество. Считано от вчера, тя вече не е лейди Патриша от Каледония, а госпожа Стивън Абът от Форт Лодърдейл, Флорида.

Никол ахна. Екипът на „Аристократи“ сигурно беше подлудял от тази новина.

— Какво? — чу се като ехо въпросът на Ранд.

— Това е цялата информация, с която разполагам — смънка Джералд. — Мъжът е бизнесмен от Америка — спонсор на един от любимите й проекти, както разбирам от домашния й персонал. Смятам, че нейните родители, графът и графинята, се нуждаят от — дали да го кажем така — нашите съболезнования...

Никол срещна еднакво потресения поглед на Ранд.

— По дяволите, те падат като мухи — изръмжа той, докато се отпусна тежко на дивана. — Скоро ще ми се наложи да избирам между перачката и чистачката.

Май доста добре приемаше новината, като се имаше предвид, че току-що бе загубил най-подходящата кандидатка за своя съпруга.

— Продължаваме със следващата — обяви тя решително. — Това обаче ни предоставя една възможност.

— Каква по-точно?

— Искате повече време за нашия проект. Сега, когато пикникът се отменя...

— Не. — Ранд заобиколи масичката за кафе и спря пред нея. — Имам по-добра идея. Защо не заемеш мястото на Патриша?

Никол замръзна, без да е сигурна, че го е чула добре.

— Аз?

— Срамота е да пропуснем пикника, след като Джералд толкова се потруди да го организира.

— Всъщност, ваше височество, не беше много... Ранд прекъсна протеста му.

— Виждаш ли? Сърцето на Джералд ще бъде разбито. Целият му труд за нищо. Не му причинявай това, момиче — завърши той с престорена строгост.

— Така е, ваше височество — присъедини се Джералд, който накрая влезе в тон. Очите му весело блеснаха. — Страшно се трудих, докато уредя всичко. Толкова размислях какви съставки да се вложат в сандвичите — пуйка или говеждо. Как да се нареди кошницата...

Ранд се ухили и потри ръце.

— Значи е решено. Може би ще успея да те науча как да разпускаш.

Никол почувства енергията, струяща от неговия ентусиазъм, по всяка фибра на тялото си. Той искаше да бъде с нея. Заради компютърния проект, Никол. Нищо повече от това. Не изгубвай от поглед своята цел номер едно. Да му намериш жена — подходяща жена, с благородно потекло. Ти не влизаш в тази класация.

— Може би трябва да останем тук и да използваме времето като поработим...

Вътрешният телефон на Ранд звънна и я прекъсна. Джералд се запъти към бюрото и натисна бутона.

— Канцеларията на принц Рандал.

— Джералд, пристигнаха репортерът и фотографът от Калдониън уърлд — достигна до тях мъжки глас, който, както предположи Никол, принадлежеше на член от персонала на иконома.

Ранд въздъхна.

— Дошли са по-рано. Джералд, кажете на прессекретаря, че съм тръгнал.

— Да, ваше височество. — Джералд се обърна и се запъти към вратата.

Ранд погледна отново към часовника си.

— По дяволите, времето никога не стига. Но този следобед ще навакса...

Той вдигна очи и погледна топло Никол. Тя не успя да отмести погледа си. Беше толкова смутена от неговото предложение, че не успя да измисли нищо, за да го отклони.

— Според мен по-добре е да намериш време, отколкото да намериш пари — затова то трябва да се прекара по възможно най-приятен начин — увери я той. — Затова, мила, ще ме чакаш на южната тераса точно в дванайсет.

Трябваше да го спре.

— Но, ваше височество, аз не мисля...

Той излезе, преди тя да успее да изкаже протеста си.

— Намирате храната за незадоволителна, госпожице?

Ранд гледаше как Никол се усмихва на прислужника с бели ръкавици, който се въртеше край тях. Чинията ѝ с храна, буквално недокосната, стоеше на ниската преносима масичка, поставена между двамата.

— Не, разбира се. Много е вкусна — погледна го тя. — Изключителна е, благодаря. Просто ядох много на закуска.

Прислужникът се усмихна на тактичния ѝ отговор.

Докато Никол отговаряше с присъщата си деликатност, Ранд забеляза, че тя продължава да се държи резервирано — най-малкото с него. Почувства се засегнат. Решил бе да разбере причината за това нейно поведение. Изобщо не беше сигурен защо това е толкова важно — важно беше и толкоз.

Тя се беше преоблякла за пикника в джинси и памучна риза, а косата си бе вързала с пъстро шалче. На раменете ѝ бе метнат пуловер — през май често се захлаждаше рано, въпреки че в момента се наслаждаваха на слънчево и безоблачно време. Макар че цели десет години беше живяла далеч от страната, явно не беше забравила колко е променливо времето в края на пролетта. Което означаваше, че усеща инстинктивно родната си страна.

Зае се да изучава профила ѝ, докато тя наблюдаваше прекрасната гледка с Фортинбло в далечината. Червените покриви, църковните кули, парковете и спретнатите, чисти улици имаха вид на изображение от пощенска картичка. Позата ѝ беше скована и едва ли не официална, въпреки факта, че беше седнала на земята — с подвити под себе си крака и изправен гръб. Излъчваше ярко и студено сияние, като скъпоценен камък, върнат най-сетне в обковката си.

Столицата Фортинбло, която Никол изучаваше толкова внимателно, изразяваше същността на страната: Старият свят, съчетан с Новия — макар и донякъде неохотно.

Той въздъхна. Каледония беше всичко за него. Страната, която един ден щеше да управлява, през вековете беше ставала център на различни европейски култури. В нея се усещаше френско, швейцарско и английско влияние. Тъй като беше толкова малка, тя се беше борила яростно да запази своята идентичност, въпреки посегателствата на помощните ѝ съседки. И все пак беше дошло време Каледония да работи с външния свят, вместо да се крие от него. Той беше усетил, че Никол разбира това и споделя неговите чувства. Поправка правеше го преди.

Напук на нейната формалност той се просна в цял ръст на одеялото и подпря главата си с ръка.

— Още вино, ваше височество?

Прислужникът, застанал зад Ранд, направи жест с бутилката към полупразната му кристална чаша. Ранд се пресегна и взе бутилката от него.

— Благодаря. Можете да тръгвате. Вземете каретата.

Прислужникът се поклони и двамата с неговия спътник тръгнаха към теглената от коне карета, която беше довела Ранд и Никол в това идилично кътче на имението от хиляда акра. И все пак не бяха сами. През дърветата Ранд улови отблясъци от униформите на дворцовите стражи. Двама бяха застанали недалеч, но извън полезрението им — така, че да не се натрапват в уединението им, но и да осигурят защита в огромното имение, което беше толкова леснодостъпно за публиката.

Ранд беше наясно, че всички останали ще сметнат за глупаво желанието му да остане сам със служителката си. Ако до него седеше лейди Патриша, той не би освободил прислужниците. Но с Никол искаше да проведе нещо повече от повърхностен разговор, както би направил с лейди Пат. Имаше намерение да сваля бариерите, които тя бе издигнала между тях. Владееше го непреодолимия страх, че ако не се противопостави веднага на новото й отношение, ако не успее да я спечели отново като приятел, никога не би могъл да го направи. Отказваше да я остави да се изплъзне. Тя беше запълнила една празнота, която той едва съзнаваше — в нея беше открил човек, споделящ визията му за Каледония, човек със страст, силно горяща като неговата.

Никол отмести встрани почти недокоснатата си чиния.

— Знам, че вероятно не сте имали възможност да прегледате информацията за компютрите, след като бяхте зает цялата сутрин, но мога да се опитам да отговоря на въпросите ви, ако имате такива.

Хладният й тон го подразни.

— Имам доста въпроси, Никол. Но можем да обсъдим компютърния проект по-късно. — Той се изправи и седна, после напълни отново чашата й с вино.

Звънното почукване на гърлото на бутилката в почти пълната й чаша я накара да трепне.

— За мен достатъчно, моля. Не съм свикнала да пия през деня.

— Не си планирала нищо важно за по-късно, нали?

— Не, но...

— Виното ти харесва, нали? Така каза.

— Да, много. Но...

— Наслаждавай му се, Никол — подкачи я той с престорена сериозност. — Това е заповед.

Тя му хвърли неспокоен поглед, преди да приеме предизвикателството и да вдигне чашата с ръка.

— Добре тогава. Така ще направя.

Той се усмихна, докато я наблюдаваше как отпива една глътка. Добре. Вече започваше да сваля бариерите.

Поне така си мислеше — докато тя не остави чашата и не извади бележника от раничката си. Отвори го на коленете си.

— Попитах Джералд каква е програмата ви през следващите две седмици. Може да се опитаме да направим така, че лейди Монпелие да ви придружи на поло мача на единайсети май в Харвест гардънс. Ще ѝ бъде лесно да присъства, тъй като живее тук, във Фортинбло. Обаче следващите няколко кандидатки са от други страни и ще трябва да им дадем достатъчно време да вместят програмите си във вашата. Може би...

Ранд грабна бележника от ръката ѝ и го захлопна пред стреснатото ѝ лице. Пусна го отново в раницата ѝ.

— Когато те помолих да дойдеш на пикника, нямах намерение да говорим по работа. Не съм никакъв експлоататор, Никол...

— Не, ваше височество. Не съм и го мислела. — Тя му хвърли внимателен и предпазлив поглед. — Прекрасен ден, нали? — Въпреки тези думи тя потърка раменете си.

Разговорите за времето не интересуваха Ранд.

— Кажи ми какво се върти в главата ти.

— Нищо. — Тя изправи гръб и сгъна спретнато салфетката си, като че ли искаше да покаже, че що се отнася до нея, пикникът е приключил. Но нямаше как да се върне в двореца без него. — Би трябвало да се връщаме. Става късно.

— Глупости. Малко след един часът е. — Той премести встрани малката масичка, както си беше с чиниите и всичко останало. След това приседна по-близо до нея. — Да не би да съм направил нещо, което не е трябвало?

— Не, разбира се, че не, ваше височество.

— Ако е така, просто ще трябва да ми кажеш, и аз...

Без да съзнава какво прави, той сложи ръка на коляното ѝ.

Сякаш я удари с електрически ток. Тя рязко се дръпна, после побърза да се изправи. Направи няколко крачки към ширналата се долу панорама с изправен гръб и скръстени ръце.

— Не е ли прекрасна гледката? — изчурулика бодро тя. — Никога не съм виждала града толкова красив.

Ранд се изруга. Защо не си беше държал ръцете мирни? С това пъстроцветно като дъгата шалче в косата си тя му напомняше за колибри, излетяло, преди да успее да го сграбчи. Щеше да му трябва мрежа. Много голяма мрежа.

Хрумна му нещо, не особено успокоително. Поколеба се, без да е сигурен дали му се иска да узнае истината, и все пак желаещ повече от всичко да я научи. Прочисти гърлото си и се реши.

— Да не би да изпитваш носталгия, Никол? Може би ти липсва твоят... приятел?

Тя сви рамене.

— Носталгия? — повтори тя, като че ли нарочно изпуснала втората част на въпроса. — Не — отговори тя с известна изненада. — Изобщо. Липсват ми приятелите, да. Но не изпитвам носталгия.

— Може би, защото си у дома — предположи той.

— Да, може би.

Той не можеше да остави нещата недовършени.

— И... той не ти липсва?

— Той?

Ранд затаи дъх, едва успя да произнесе думите.

— Твоят любим.

— Нямам... — започна тя. След това се обърна с лице към него. — Всъщност не мисля, че би трябвало да обсъждаме това — додаде. — То няма отношение към моята работа тук, нали?

Кой, по дяволите, се интересуваше дали има отношение или не?

— Да не би мъжете в Ню Йорк да са слепи или ненормални, или и двете? — не се сдържа той.

Тя отбягна погледа му, но бузите й силно порозовяха.

— Не, всичко е заради... заради мен. Все нещо не беше наред. За да се случи. — Сякаш разтревожена, че е признала твърде много, тя се обърна с гръб към него.

Погледът му отскочи към стегнатото й стройно тяло и той веднага разбра. Въпреки че беше трудно за вярване, тя никога не беше

спала с мъж. Никога не е била помитана от страст. Нито един мъж не я беше събличал разголвайки я изцяло, за да я докосне, да я вкуси. Не беше усещал пламналата ѝ кожа до своята, ненаситната прегръдка на краката ѝ около кръста си.

Кръвта забушува в слабините му, а тялото му реагира яростно и напористо. Изведнъж почувства джинсите си твърде тесни. Слава Богу, че се бе загледала в града, помисли си той обезсърчен. Доста време беше минало, откакто бе спал с жена, но нямаше смисъл да си мисли за Никол — неговата Никол — по такъв похотлив начин. Тя му беше нужна за нещо повече от едно търкулване в леглото.

И никога нямаше да я докосне. Не беше спал с жена повече от година, а сега, след като баща му засили натиска си върху него, беше решил да изчака, докато намери жената, за която щеше да се ожени. Може би идеята беше глупава, като се имаше предвид колко малко означаваше сексът за него в миналото. Но искаше бракът му да означава нещо повече.

Изчакването вероятно влизаше и в плановите на Никол. Той се усмихна на странното съвпадение, после тихо се засмя.

— Старомодна си по душа, нали? Чакаш годежния пръстен или най-малкото — истинската любов. Може да живееш в Ню Йорк, но си калдонийка до мозъка на костите си.

Никол се обърна към него, сложила ръце на кръста.

— Така е, може да се смееш колкото си искаш. Без съмнение, плейбой като тебе си мисли, че съм абсурдно старомодна. Цяла книга ще е нужна да отрази всичките ти любовни истории.

Нейният гняв го изпълни със задоволство. Не беше го наричала ваше височество през целия им последен разговор.

— Защо имам чувството, че си прекалено загрижена за моите взаимоотношения с дамите?

— Не съм загрижена — смотолеви тя, скръстила в защитен жест ръце пред себе си. После продължи делово: — Това е чисто професионален интерес. Когато наистина намерим сериозна кандидатка, много е вероятно тя да те отхвърли като неподходяща кандидатура заради твоите... жени.

Това вече беше нещо.

— Моите жени — изрече той в нейния тон. — Какво точно имаш предвид?

— Лейди Айрин Килиън, например. Съпругата на граф Сътсби. Бяхме публикували снимка как вие двамата танцувате на благотворителен бал.

Ранд застана нащрек. Лейди Айрин бе последното име, свързвано с неговото, около четири месеца преди да се заеме сериозно с търсенето на принцеса.

Никол продължи:

— Мълвата беше, че тя...

— Лейди Килиън случайно е една много красива жена — прекъсна я той с напрегнат глас, после се изправи и бавно тръгна към нея. — Тя също така е случайно и председател на Комитета за борба с насилието срещу децата. На въпросното събитие потърси моята финансова и официална подкрепа преди годишната им конференция — нещо, което аз ѝ предоставих с готовност. — Той се спря пред нея и се загледа в лицето ѝ с широко разтворени очи. — Що се отнася до личните ми взаимоотношения с лейди Айрин, въпреки че е очарователна жена, тя има един наистина щастлив брак. Никога не съм имал сексуални контакти с нея. Това те интересува най-вече, нали?

Никол леко вирна брадичка.

— С кого си избирате да спите не е моя работа, ваше височество. Просто съм загрижена за ефекта, който може да има репутацията ви върху бъдещата ви съпруга.

Неговата репутация. Да не би наистина да вярва, че той сменя жените си всяка седмица? Наистина ли смяташе, че е толкова повърхностен, толкова егоцентричен? При тази мисъл стомахът го загложди и той си даде сметка, че целия ден не е вземал антиацид. Сега имаше нужда от едно хапче.

Не искаше да спори с нея. Завърнал се при масичката, той вдигна чашите им за вино и малка кутия шоколадови бонбони, оставена за тях. Отиде отново при Никол и се настани на земята.

— Седни.

След леко колебание тя го последва и пое чашата си от него. Той отвори кутията шоколадови бонбони и я протегна към нея.

— Винени бонбони. Една от странностите на Каледония.

— Част от уникалното ѝ наследство — парира тя, докато си избираше бонбон. Разгледа го замислено, преди да отхапе. — Не бях се

сещала за тях от векове — изрече със смесица от изненада и меланхолия. — Нито за хубавите времена. Колко тъжно от моя страна.

Тя го погледна, а той изчака търпеливо — знаеше, че си припомня детството си тук, в Каледония. Мека усмивка заигра по устните ѝ.

— Моите родители обичаха да ми ги слагат в чорапите за Коледа. Шегуваха се, че ще се напия с тях. Кое то всъщност не е възможно, тъй като те вървят с вино, но не ги правят от вино.

— Твоите родители изглежда са били симпатични хора — промълви той неловко. Как трябваше да се обсъждат нормалните родители?

— Такива бяха. — Тя се поколеба, после добави: — Благодаря, ваше височество. — Върнала се към официалния тон, погледна към Фортинбло, издигайки отново стена между тях.

Секундите отминаваха и напрежението растеше. Изпаднал в неловко мълчание, той се загледа в разпрострелия се долу град, докато Никол изучаваше бонбона в ръката си.

Промяната в тона на разговора не можеше да изтрие казаното и Ранд не можеше да мисли за нищо друго, освен какво наистина мисли тя за него. Все още нямаше никаква представа защо бе станала толкова официална в държането си към него, но нека бъде проклет, ако влезеше в нейния тон. Предположи, че ако иска от нея да бъде открита, трябва и той да се държи по същия начин. Това беше спасително прозрение. Той прегърна свитите си колене.

— Моят любовен живот не е толкова интересен, колкото изглежда — започна той внимателно, изричайки мисли, които никога преди не бе казвал на глас.

Очите ѝ се разшириха и той се впусна по-нататък:

— Много граждани биха предпочели да остана целомъдрен, докато се ожения. Смятам, че това не е особено здравословно. И така — да, имал съм любовници, но съвсем не в такова количество, каквото си мислиш. Гледах на написаното за мен в пресата като на страхотна шега. Може би остарявам — добави той уморено. — Не намирам това вече за смешно.

— Защото то рефлектира върху вашето име.

— Точно така. Един ден ще стана крал на тези хора. Това би могло да стане по-рано, отколкото си мисля, поради влошаващото се

здраве на баща ми. Не ми допада особено мисълта да остана в историята като крал Ранди Палавия.

Думите му прозвучаха по-рязко, отколкото бе възнамерявал. Той вдигна поглед към нея, а тя му отправи предпазлива усмивка, в очите ѝ блесна разбиране. Гледката изпълни сърцето му с радост и той се засмя.

В отговор усмивката ѝ стана още по-широка и върна естественото изражение на лицето ѝ, което толкова му харесваше.

— Доволна съм — каза му просто.

Това бяха най-смислените думи, които бе чувал някога. Те вляха нова сила във всичките му мечти и копнежи, подкрепиха го. Неговата откровеност толкова бе допринесла да я приближи до себе си, че не можеше да спре дотук.

— Не ме разбирай погрешно. Обичам жените. Искан ми се... Той поклати глава. — Успях да се измъкна от време на време през годините. Имал съм няколко случайни връзки с внимателно подбрани жени, на чиято дискретност можех да разчитам. Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от това да се спра с привлекателна жена, да я поканя на кафе, да пофлиртувам. Да се срещам известно време с нея... Изглежда толкова просто, но не е. — В гласа му се прокрадна печал. — И тъй — мисля, че имам свободата да съблазнявам жените, където и когато искам; да бъда считан за плейбой... — Той се засмя с отсечен звук. — Наистина имам нужда от голям късмет. Погрешният ми избор би погубил семейството.

Ранд не можеше да повярва, че ѝ говори всички тези неща. Никога не се беше разкривал така — нито пред семейството, нито пред персонала си. Пред никого. Освен пред нея.

— Признавам — започна тя бавно, — че не съм ви виждала с никакви жени, откакто съм тук. Аз... аз дори се питах защо. Извинявам се, ваше височество. Разбирам, че не съм подобрила нещата със статиите си.

Той ѝ се усмихна. Изпитваше непреодолимо желание да потупа коляното или рамото ѝ — или някоя друга част от нейното тяло — за да я увери, че не ѝ се сърди. Точно обратното. Беше очарован от нея.

Тя приключи с бонбонката и започна да облизва пръстите си. Стомахът му се напрегна при този невинен жест. Потупването на коляното едва ли щеше да бъде достатъчно, разбра той с изумление.

Докато вадеше последния пръст от сочните си устни, той внезапно си представи собствения си език там и как облизва не пръстите, а тях. Сигурно беше грешка да остане без жена толкова време, помисли си той със съжаление. Всеки неин жест караше кръвта във вените му да пулсира.

— Ваше височество — обади се тя внезапно, като че ли се страхуваше да не загуби смелостта си. — Когато ви няма в края на седмицата, къде ходите?

Видял объркания израз на лицето ѝ, разбра, че тя си го представя как се шляе с някоя жена. Неприятно му беше да си мисли, че прекарва скъпоценното си време по този начин. Не би могъл да ѝ отговори, без да излъже — освен ако, разбира се, не споделеше с нея тайната си.

Щеше да го направи. Не подложи на съмнение вярата си в нея, не помисли изобщо за риска, както би направил с всеки друг. Дори със собствените си родители.

Доближи се, доколкото смееше, докато остана да ги дели само фут разстояние. Никол стоеше съвсем неподвижна. Нейното женско присъствие изпълни сетивата му и той с усилие успя да запази нишката на мисълта си.

— Никол. — Внимателно, страхувайки се, че тя ще побегне, постави ръка на рамото ѝ. Този път тя не се отдръпна. Простият контакт изгори дланта му и той почувства как Никол трепери. — Не съм поемал риска да обяснявам на някого, освен на Джералд, разбира се. Но ти...

Тогава улови някакво движение откъм група дървета отдясно, проблесна и отразена светлина. Заля го вълна от ярост и заскърца със зъби.

— Боже мой!

СЕДМА ГЛАВА

Принц Ранд скочи на крака толкова внезапно, че Никол едва не загуби равновесие. Той се затича към редица дървета от другата страна на ливадата.

Никол видя някакъв човек, който хукна през храстите. Забеляза познатото очертание на фотоапарат с телеобектив, удрящ се в бедрото му. Двама дворцови стражи със зелени униформи се впуснаха да го преследват. Хладни тръпки пробягаха по тялото ѝ, когато си даде сметка, че някой е търсил сензационна новина в личния живот на принца плейбой.

Обзе я странно чувство, сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към принца. Въпреки че списание „Аристократи“ ползваше само сериозни източници, през годините бе видяла изобилие от снимки, уловили принца в неочаквани ситуации. Макар че това беше само един обяд, почувства притеснение и гняв, че е била обезпокоена. Това време с Ранд принадлежеше на нея и на никой друг.

Ранд намали темпото си и спря до дърветата. Минаха няколко минути. След това един от стражите се появи откъм горичката и докладва нещо на Ранд. Тя го видя да сочи по посока на гонитбата и да клати глава.

Ранд прокара ръка през косата си и масажира тила си, разстроен — без съмнение — че не е успял да хване фотографа. Каквито и снимки да бе направил, те нямаше да струват много, помисли си Никол с облекчение. Принцът просто бе обядвал с една от служителките си.

При това, без да демонстрира никаква близост. Неговата откровеност я бе поразила. Той правеше все по-трудно осъществяването на намерението ѝ да запази емоционална дистанция. Беше седял близо до нея и бе разкрил сърцето си, тайните си, своите мечти. За един кратък, безумен момент бе изпитала неудържимото желание да се свие в неговия скут, да зарови лице в шията му и да забрави за всичко останало, освен за лудия копнеж да го държи в прегръдките си.

Поклати глава, раздразнена от идиотското си увлечение. След като поговори няколко минути със стража Ранд кимна, явно освобождавайки го, след това се запъти към нея.

Тя се стегна, твърдо решила да не го оставя да пробие бариерите ѝ, независимо от действията си. Изправи се да го посрещне.

— Това беше фотограф, нали, ваше височество?

— Не се тревожи за това. Най-добре ще бъде сега да пояздим. Джералд ни пригответи Аполо и Атина, оседлани са и готови да тръгнат. — Той плесна и потри ръце. — Какво ще кажеш? Можеш да яздиш, нали?

Неговата престорена веселост не я заблуди.

— Ами да. Хубаво ще е. Но фотографът — какво ще стане ако...

Той я хвана за лакътя и я поведе в противоположна посока, по къса пътечка през дърветата към чифт оседлани коне, завързани под един бор.

Спря пред едра кафява кобила. Никол беше забравила колко са големи конете.

— Скачай. — Хвана я през кръста и я повдигна на гърба на коня. — Подхождате си с Атина — избъбри той. — Тя е смела, умна. И голям инат.

— Не съм яздила от доста време... — започна Никол, но той се беше вече обърнал. Изведнъж го видя на гърба на най-мощния жребец, който някога бе виждала — черен, с бели чорапки, със загладен косъм, мускулист. Без съмнение — идеалният ездитен кон за един принц.

Ранд се обърна да я погледне, вероятно да се увери, че не е паднала. След това извика, бутна коня с пети и тръгна в тръс към една алея в гората.

Никол предпазливо побутна загладените хълбоци на Атина, но успя единствено да я накара да се завърти в кръг. Объркана, тя дръпна силно поводите. Атина изцвили и отскочи назад.

Никол настръхна, дъхът ѝ спря. Можеше да го направи. Не е да не беше яздила. Преди около петнайсет години, при едно гостуване. Беше прекарала три възхитителни седмици в семейното имение на Сисили. Сисили беше богата. Никол, като дъщеря на университетски преподавател, не беше.

Тя подскочи няколко пъти на гърба на коня.

— Хайде, конче. Тръгвай! Хайде, Атина, хайде моето момиче! Настигни принца! Давай! — Разстроена от мисълта, че може да изглежда глупаво в очите на някой случаен наблюдател и от това, че Ранд бе вече изчезнал сред дърветата, Никол заби пети в хълбоците на коня.

Кобилата се понесе като стрела. Никол стисна силно поводите, после се приведе напред и се задържа, докато конят се впускаше в силен галоп. Справяш се добре каза си тя, докато вятърът свиреше в ушите ѝ. Наистина добре. Можеш да го направиш.

Навлече в горичката зад Ранд, все още крепяща се върху галопиращия кон. Почувствала се по-уверена тя се изправи на седлото. Усещането, че язди, че контролира мощното животно, я опияни. Двата заедно — конят и ездачката, се озоваха на полянка, спускаща се към зелена низина. В дробовите ѝ нахлу свеж въздух — слънцето я обгърна с милувка като докосване от атлаз.

А гледката на принца, който яздеше редом с нея, съвършено владеещ мощния си кон, я изпълни с удоволствие.

— Да! — извика тя.

Ранд се обърна и ѝ се усмихна — точно когато Никол се наклони назад, малко повече отколкото бе нужно. Преди да разбере какво става, конят под нея изчезна. Тя се тръшна на земята с грацията на камък. Усети остра болка в крака си и извика. Легнала на тревата, с подвит под себе си крак, тя се опитваше да си поеме дъх. Синьото небе се завъртя лудо над нея и почувства как ѝ става лошо.

Тя примигна и се опита да фокусира зрението си да укроти това безумно въртене на света около нея и да постави нещата обратно по местата им. Очилата ѝ бяха изчезнали и всичко бе станало неясно. Тогава над нея се надвеси лицето на Ранд — достатъчно близо, за да успее да види разтревожените му очи.

— Никол! Господи, добре ли си? — Трябва да бе коленичил до нея, защото сега я повдигаше и ѝ помагаше да се изправи.

— Глезенът ми... — боли — изохка тя. — Господи, Ранд, толкова ме боли.

— Този ли? — Той докосна стъпалото и остра болка се стрелна по тялото ѝ. Тя извика. Тревогата в очите му се примеси с внезапен гняв. — По дяволите, това е ужасно. Може да е счупен. Стори ми се, че каза, че можеш да яздиш!

— Ако не беше тръгнал толкова бързо... — Никол се опита да се измъкне от ръцете му.

Той я пусна и приседна на петите си.

— Това дори не беше галоп. — Вдигна ръце, явно изгубил всякакво търпение.

— Опитах се да кажа, че не съм яздила от малка — изстреля тя в отговор. — Не съм опитна ездачка като лейди Патриша!

— Но искаше да яздиш, нали?

Болката помете цялата ѝ предпазливост, в момента не я беше грижа за нищо.

— По дяволите, Ранд! Защо сметна, че съм толкова добра?

Той се втрени в нея, в очите му се четяха смущение, объркване и някакво друго чувство, което тя не можеше да определи.

— Може би защото си дяволски добра във всичко останало?

Не знаеше как да приеме тази забележка. Без съмнение, беше го разочаровала, но тя се гордееше, че е такава, каквато е — и каквато не е. Вирна брадичката си съвсем малко по-високо.

— Аз не съм благородничка, Ранд. Не съм израсла с конюшни и уроци по езда и други подобни. Очилата ми... — Тя протегна, ръце да опипа земята около себе си. — Къде са?

Рандал ги нагласи на носа ѝ. Рамките се бяха разкривили и тя се опита безуспешно да ги оправи.

Никол откри, че се взира в стиснатите челюсти на Ранд. Той седна на земята, сложил свитите си в юмруци ръце на кръста.

— По дяволите, Никол! Ако беше благоволила да ми кажеш, че си начинаеща...

— Опитах се, но ти не ме остави. Просто ме хвърли на коня и отпраши! Имаш лошия навик да игнорираш хората, когато ти е удобно.

На лицето му се появи скептичен израз.

— Аз? Аз никога...

— Да, така е. — Раздразнена и изпитваща болка, тя нямаше никакво желание да внимава с думите си. — Изобщо не умееш да изслушваш другите.

Той присви очи.

— Разбирам. Имаш ли да кажеш още нещо за мен?

Никол преглътна с пресъхнало гърло. Повдигаше ѝ се, но успя да овладее разбунтувания си стомах. Щом бе стигнала толкова далеч, най-

добре беше да продължи. Какво можеше да изгуби, освен едно занимание, което дотук се бе оказало пълен провал?

— Ами ти си някак...

— Някак... — Той впи поглед в нея. — Какво, Никол? Не смей да се отдръпваш сега.

— Арогантен.

Устните му потрепнаха.

— Така ли?

Тя кимна яростно.

— Много арогантен. Изключително арогантен. Крайно...

Той вдигна ръка.

— Престани! Стана ми ясно. Но предпочитам да наричам това увереност в себе си. — Усмихна се. — Сега хайде да те заведем при доктора да те прегледа. — Вдигна я на ръце. Притисна я до гърдите си в сигурна прегръдка.

Никол затвори очи не само от болка, но и поради страхотно приятното чувство да го усеща близо до себе си. Не можеше да го прави повече — не можеше да издига прегради. Не и когато ѝ се искаше единствено да се предаде пред неговата сила. Инцидентът беше заличил преструвките ѝ. Знаеше, че никога няма да се върне към тях.

Занесе я до Аполо и я сложи да седне странешком на седлото. Взе двете ѝ ръце и уви поводите около тях. Дръж се здраво, чуваш ли? Не мърдай.

Никол кимна, смутена от неговата загриженост. Сега, естествено, в неговите очи бе по-скоро бreme, а не помощник. И ужасен спътник за пикник.

Той вдигна поводите на нейната кобила, която се бе отдалечила на няколко ярда, и ги завърза за седлото на Аполо. След това се качи зад нея. Хванал поводите с една ръка, с другата придържащ я за кръста, насочи коня в бавен ход към двореца.

Пътят обратно беше смесица от болка и удоволствие за Никол. За да спре да мисли за стрелкащата я в глезена болка, тя съсредоточи вниманието си върху стегнатото тяло на Ранд зад себе си, силата на ръката му, неговия дъх върху тила си. Да бъде придържана от него ѝ доставяше по-голямо удоволствие, отколкото си бе представяла.

Тя въздъхна и се намести по-добре в прегръдката му. Ръката му притисна корема ѝ, след това постепенно се отпусна, като че ли се застави да се отпусне. Без съмнение, той беше бесен.

Когато навлязоха сред дърветата, прошепна в ухото ѝ.

— Ти също си донякъде арогантна, Никол.

— Аз? Как така...

— Държиш се по един учтив, дипломатичен начин — през повечето време. Но все пак успяваш да прокараш своето — толкова си сигурна, че си права.

Никол откри, че се усмихва. Разбираше я толкова добре. Тя определено говореше открито, не се колебаеше да изказва мнението си, дори пред управниците на страната. Това сигурно беше американското у нея — една вяра, че всички са равни, че всеки глас трябва да бъде чул, дори на обикновен човек като нея.

— Предполагам, че може би понякога...

— През повечето време си права — прекъсна я той.

— Това би ужасило повечето мъже.

Тя не можа да се сдържи. Пое примамката.

— Но не и теб!

— Аз съм прекалено арогантен, за да се оставя да ме уплашиш, Никол. — Тя долови закачливата нотка в гласа му и не успя да устои да се пребори с топлото чувство, което я обзе.

Не след дълго Ранд остави пътя и се насочи към добре поддържаните тревни площи зад двореца. Пресякоха живия плет, после пое по насипаната с чакъл градинска алея. Минаха край градинаря, който ги изгледа с изумление.

— В градината сигурно не се пускат коне? — обади се Никол.

— Днес правя изключение. — Той тръгна право към огромното западно крило и спря точно пред терасата на офиса си.

— Джералд!

Джералд веднага се появи през балконската врата.

— Извикай доктор Шапел. Никол се нарани.

— Наранила се е! Това е ужасно — изуми се Джералд и се намръщи. — Как?

— Атина се уплаши и я хвърли — обясни припряно Ранд, докато слизаше от коня.

Никол го погледна учудено. Не беше станало точно така.

Джералд също го намери за странно.

— Нашата добре обучена Атина? Никога не съм...

Ранд се намръщи.

— Лекарят, Джералд — изръмжа той.

— Да, ваше височество. Веднага ще го извикам — той се обърна.

— Почакай — възпря го Ранд. — Първо ми помогни. Отвори вратата.

Джералд разтвори широко балконската врата и Ранд пое Никол от коня, след това я внесе вътре. Постави я внимателно на дивана и сложи една възглавничка на масичката за кафе за наранения ѝ глезен, който се беше подул и беше станал двойно по-голям.

След като Джералд излезе, Ранд свали обувката ѝ за тенис и чорапа и нави нагоре крачола на джинсите. Прокара пръсти по охлузената кожа.

— Хубави цветове. Синьо, мораво, алено...

— Само не го докосвай — помоли през зъби тя.

Той приглади разрошената ѝ коса. Нежното му докосване сякаш прогони болката.

— Не се притеснявай. Доктор Шапел ще изнамери някоя магия срещу болката. Само се дръж. Ще потърся малко лед за отока.

Той се запъти към барчето на отсрещната стена. На Никол дори тази кратка раздяла ѝ се стори дълга. Чу го как отваря малкия хладилник. Пред очите ѝ сякаш имаше мъгла. Искаше ѝ се само да затвори очи и да се изключи от всичко — най-вече от болката.

След малко Ранд се завърна, увил лед в една кърпа. Клекна до крака ѝ и постави кърпата с леда върху глезена. Никол трепна от внезапния хлад, но ѝ стана по-добре.

Поглъщаше го с очи: разрошената гарвановочерна коса, начина, по който ризата се опъва на раменете му, нежността, с която ръцете му държат леда върху наранения ѝ крак. Никой от списанието нямаше да повярва, че принц Ранд е коленичил в краката ѝ в ролята на болногледачка.

— По-добре ли е? — попита я.

Тя кимна.

— Благодаря.

— За какво? — Лицето му потъмня и той стисна челюсти. Изглеждаше едва ли не ядосан. — Това е най-малкото, което бих могъл

да направя, след като станах причина за злополуката.

Връхлетя я разочарование, разбра истината. Нищо чудно, че Ранд бе толкова грижовен. Тя го бе накарала да се почувства виновен. Как я бе носил и я бе придържал на коня... Разбира се, че все някак трябваше да я върне тук. Това беше единствената причина да я държи в прегръдките си. Единствената причина някога да го направи. Само някоя ентусиазирана глупачка би видяла в това нещо повече.

В чакалнята на лекарския кабинет Ранд не спираше да крачи от едната стена към другата в отчаян опит да прогони терзаещото го чувство на вина. Можеше да види как доктор Шапел прави превръзка на глезена на Никол в малката стая за прегледи.

Лекарят бе наредил да закарат Никол в дворцовия му кабинет, където ѝ направи рентгенова снимка на апарат с допотопен вид. Той определи, че нараняването ѝ е само навяхване, а не счупване. Въпреки това тя не трябваше да стъпва на крака си шест седмици.

Ранд не престана да си напомня, че тя все живее. Това беше само един навехнат глезен. Тя би трябвало да му каже, когато я качваше на Атина. Някак да привлече вниманието му. Да му изкрещи.

Да му изкрещи? Една обикновена поданичка? Абсурдна мисъл! Той прекоси разстоянието до вратата и се върна отново обратно, докато лекарят съветваше Никол как да държи ледения компрес върху наранения глезен. Лицето ѝ беше станало обезпокоително бледо и по силно стиснатите ѝ устни можеше да разбере, че дяволски я боли.

Той спря на вратата на кабинета.

— Дадохте ли ѝ нещо обезболяващо? — запита сурово.

— Да, ваше височество — отговори доктор Шапел със забележително спокоен тон въпреки царствения гняв. Кимна към шишенцето с хапчета в ръката ѝ — госпожице Олдридж, когато спре действието на инжекцията, вземайте по две хапчета на всеки четири часа през следващите няколко дни. Ако не е достатъчно, обадете ми се.

Никол кимна. На челото ѝ бе избила пот. Ранд се пребори с настоящето желание да я вземе в прегръдките си и да я утеши. Тя просто работеше за него — административна сътрудничка, нищо повече. Щеше да го преживее. Само едно навяхване.

Той закрачи отново, стиснал юмруци. Би могло да бъде много по-зле. Можеше да счупи този свой лебедов врат! По дяволите, какъв глупак е...

Пред него изникна нов проблем. Как щяха да продължат работата по проектите си, ако тя не можеше да се справи със стъпалата, за да дойде в офиса му? Доктор Шапел каза, че трябвало да остане на легло няколко дни; след това, може би, щяла да мине на патерици. Но стъпалата бяха от мрамор — и това беше опасно.

Лекарят отиде при него.

— Това е всичко, което мога да направя, ваше височество. Ще се оправи след известно време. Би трябвало да я заведем в стаята ѝ. Обезболяващото лекарство, което ѝ инжектирахме, доста ще я отпусне.

Преди лекарят или сестрата да успеят да реагират, Ранд пристъпи напред.

— Аз ще я заведа. — Той внимателно я вдигна и я сложи в количката. Без да каже и дума повече, я изведе от стаята и я подкара към мраморното стълбище, където спря.

— Съжалявам, Ранд — отрони Никол, след като разбра, че ще трябва да я отнесе горе на ръце.

Тя съжаляваше? Като ругаеше под носа си, той внимателно я вдигна и започна да се изкачва нагоре. Беше удивително лека, крехка и нежно закръглена, където трябва. Той яростно се опита да потисне тези странни мисли. Но тъй като бе обвинила ръце около шията му, сладкото ѝ лице с тези разкривени очила беше само на сантиметри от неговото. Дъхът ѝ през леко разтворените устни гъделичкаше бузата му. По дяволите, ако обърнеш главата си съвсем мъничко, би могъл да вкуси устните ѝ.

Продължи нагоре, сковал мускулите на шията си, заставяйки се да не гледа към нея. Но трудно можеше да избегне нейното ухание. Миришеше на слънце, свеж въздух и пролетни цветя. Сдържано, фино. Дяволски секси. И никога не е била в интимни отношения с мъж.

У него се надигна собственическо чувство. Засега поне беше изцяло негова.

Докато минаваше край библиотеката на път към стаята и, го осени една идея. Щеше да премести офиса си в библиотеката. По този начин нямаше да ѝ се налага да се мъчи с дворцовите стъпала.

Веднага щом влезе в апартамента, една очакваща ги камериерка оправи леглото. Той я сложи да легне и камериерката намести възглавниците под главата ѝ. Взе хапчетата от Никол и ги постави на

нощното шкафче. Нетърпелив да остане сам с Никол, Ранд освободи камериерката.

Никол вдигна сънлив поглед към него. Обезболяващото лекарство сигурно бе започнало да действа. Никога не я беше виждал толкова спокойна, никога не беше виждал такава чувствена усмивка на розовите ѝ устни. След това челото ѝ се сбърчи.

— Това наистина беше тъпо — промърмори тя по нейния типично американски начин. — Не мога да повярвам, че наистина го направих. Сега ще ме изхвърлиш.

— Да те изхвърля? Когато имаме да вършим толкова много работа? Това е само едно малко препятствие по пътя към успеха. — Той придърпа един стол до леглото ѝ. Седна, после обясни как могат да използват библиотеката. — Оттам ще ръководя делата си, докато оздравееш — обяви той с ентузиазъм. Не можеше да си представи как е могла да си помисли, че ще се отърве от нея само заради нараняването ѝ. Особено когато виновникът бе той. — Когато си готова, можеш да доприпкаш на куц крак и ще продължим.

— Наистина трябва да влезеш в крак с времената, Ранд. — Никол се сгуши във възглавницата.

Ранд се пресегна да приглади отново косата ѝ, но, побърза да отдръпне своенравната си ръка. Вече я беше докосвал твърде много днес.

— Времената?

— Улеснения за инвалиди. Погрижи се за това. Дворецът има нужда. Биха могли да се сложат асансьори, нали... Рампи, такива неща. Да се помогне на инвалидите да станат част от обществото.

— Аха, разбирам. — Това беше възможно. Хората щяха да оценят това като знак, че управлението се променя и модернизира. — Изглежда добра идея. Не бях помислял за това.

Тя леко се намръщи.

— А на употребилите алкохол не трябва да се позволява да шофират.

Ранд си припомни казаното от лорд Филип за родителите ѝ, загинали при катастрофа, причинена от пийнал си мъж. Нищо чудно, че се бе отказала от тази тяхна назадничава страна. Ужасно му се искаше да поправи някак нещата.

— Права си. Не трябва да шофират.

— А пътните знаци са отвратителни. Оправи ги, окей?

— Окей. — Беше готов да ѝ обещае всичко, даде си сметка той поразен. Кога беше станал толкова уязвим спрямо нея? Това беше странно чувство, не съвсем комфортно.

Тя въздъхна.

— А жените — би трябвало да ги допускат в държавните университети. Тези правила са наистина скапани.

— Скапани, така ли? — Едва успя да сдържи усмивката си при жаргонната дума. Отдавна би трябвало да я упои; щеше да се открие по-рано пред него. Нямаше и представа, че толкова много идеи се въртят в главата ѝ. — Преставаш ли някога да мислиш, Никол?

— Ъхъ. — Тя поклати глава. — Много има да се върши. — Миглите ѝ потрепнаха и очите ѝ взеха да се затварят. Тя измърмори нещо и той трябваше да се напегне, за да я чуе. — Благодаря, че ме оставяш да помагам, Ранд. Това означава много за мен.

— И за мен — прошепна той, поставяйки ръката си върху нейната.

Тя не отговори. По това как гърдите ѝ се надигат и спускат, разбра, че е заспала. Но все още не можеше да си наложи да си тръгне. Беше запазил времето до пет часа за пикника. Този път нямаше закъде да бърза.

Докато се взираше в лицето ѝ, толкова невинно в съня, го изпълни удивително чувство. Едва си спомняше какъв бе животът тук, в двореца, преди нейното пристигане.

Ситуацията го изкуши, не успя да ѝ противопостави благородните си намерения. Никога нямаше да има друг шанс. Като се молеше да не разбуди Спящата красавица, принцът се наведе и нежно я целуна по устните.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки че глезенът я болеше, Никол не можеше да си спомни да е била по-щастлива. Всеки ден след инцидента, вече две седмици, тя се събуждаше нетърпелива да започне работа. Никога не си бе представяла, че принц Ранд — обрисован от всички, включително и от нея, като арогантен, егоцентричен плейбой — би могъл да работи толкова упорито. Също като треска с ниска температура или някакво радиосмущение притегателната сила на принц Ранд не искаше да изчезне. Непрекъснато бе там и я изчакваше я да се настрои на същата вълна — ако смее. Спасяваше се като хвърляше цялата си жар в проектите.

И от всеки час, който влагаше — независимо дали в съставянето на доклад за катастрофите по пътищата или в контакти с водещи жени от Каледония, от които търсеше подкрепа за промяна на правилата за прием в университета — тя изпитваше силно чувство на удовлетворение, каквото би могла да ѝ донесе единствено ползотворната работа. Беше прекарала твърде много години в работа по списанието, докато тук имаше да се върши толкова много.

Но само защото Ранд го бе направил възможно. Само две неща хвърляха сянка върху новата ѝ кариера. Първата беше неспособността да открие сериозна кандидатка за принцеса. А вече бе почти юни. Принц Ранд изобщо не споменаваха за нейното безсилие в тази област, но проблемът тежеше на Никол все повече и повече с течение на времето. Нито една от кандидатките не беше минала и първия тест. Нито една не беше заинтригувала принца достатъчно, за да поиска от Никол да му уреди втора среща с нея.

Второто разочарование бяха честите и неочаквани изчезвания на Ранд по лични дела — на неизвестно място с неизвестна цел. Този път беше отсъствал не само през уикенда, а цели пет дълги дни.

Облечена небрежно в памучни панталони и блуза Никол закуцуква към библиотеката с патериците си. За нейно облекчение, когато пристигна, откри, че Ранд се бе завърнал в двореца и вече се бе

заел с работа. Диктуваше тезиси по предложението, което скоро щеше да внесе пред Великото събрание — впечатляваш набор от реформи с цел увеличаване привлекателността на Каледония в очите на чуждите инвеститори.

Тя застана на вратата и се загледа в него, обзета от гордост. Искаше и се светът да узнае за този човек, който работеше толкова упорито. Никога не беше виждала толкова изпълнен с енергия човек. Понякога той сякаш изчезваше, втренчил поглед в празното пространство, пренасяше ума си на милиони мили разстояние. Когато се завърнеше беше готов с нова стратегия или план за атака срещу някоя особено гадна пречка. Колкото по-упорито работеха, толкова по-щастлив изглеждаше. Беше цяло вдъхновение.

В същото време нейната себична половина беше доволна, че не и се налага да го дели — поне що се отнася до работата му. Неговата тайнствена любовница можеше да има тялото му, но Никол споделяше надеждите му за Каледония. Би била пълна глупачка да желае да има и двете.

Той вдигна поглед и очите им се срещнаха. При вида на възхитеното му изражение през нея премина нотка на възбуда. Пет дълги дни... Тя храбро се опита да запази спокойствие.

— Добро утро, Ранд.

— Влизай! Имам чудесни новини. Седни. — Той изключи диктофона и й посочи дивана.

Таванът на библиотеката се издигаше на височина два етажа, а цветното стъкло на високите прозорци пропускаше вътре приглушена светлина. Рафтовете бяха изпълнени от пода до тавана с книги — нови и стари. Повечето стари, помисли си Никол с усмивка. Работата по освобождаването на страната от задушавашата прегръдка на традицията беше я накарала да оцени естетическите аспекти на нейното наследство.

Върху скъпо бюро от розово дърво, рязко контрастиращ с интериора на библиотеката, беше поставен нов компютър. Твърдият му диск вече бе пълен с файлове по новите проекти. Нейният собствен лаптоп беше поставен до него. Беше прехвърлила в големия компютър и файловете с кандидат принцесите.

Тя се отпусна с благодарност на дивана и сложи патериците до себе си.

— Какви са тия новини?

— Насърчителна програма. — Той поясни как през първите три години решителите да строят в Каледония ще могат да ползват ток, вода и телефон безплатно и ще бъдат освободени от данъци.

— Изглежда реалистично — кимна Никол.

— Повече от реалистично е. — Ранд прекоси разстоянието до вратата. Обходи бързо с поглед коридора, сетне затвори плътно вратата и се върна да седне до нея. — Вече работи.

— Не разбирам. — На Ранд все още му предстоеше да представи своите идеи пред мудното и консервативно Велико събрание и да се опита да спечели депутатите за реформите си. Той може и да беше принц, но управлението беше парламентарно.

Очите на Ранд блестяха.

— Време е да разкрия тайната си.

Неговата тайна... за това какво прави през уикендите. Никол леко се отмести, опитвайки се да прикрие внезапно появилото се чувство на неудобство... и усещането за неговата близост.

— Продължавай.

— Знаеш, че от време на време напускам двореца по лична работа...

— Да — кимна тя бавно.

Може би в края на краищата щеше да е по-добре да не узнава тайната му. Той можеше и да твърди, че неговите връзки са по-малко, отколкото подсказваше репутацията му на плейбой, но това не отхвърляше възможността да е скрил някоя екзотична любовница в някоя вила.

Той започна да говори и тя се отърси от мислите, за да се съсредоточи върху думите му.

Очите му, когато срещнаха нейните, бяха блеснали от ентусиазъм и притеглиха вниманието на Никол.

— Не съм казвал, на никой друг за намеренията си, освен на Джералд. Не ми се искаше да ги огласявам преждевременно. Но, Никол, тъй като ти си тясно ангажирана с нашия проект, не мога да се удържа да не ги споделя с тебе.

Нашият проект... Значи се е сгодил. Сигурно беше това. В живота му имаше някаква жена и сега щеше да се ожени за нея. Нищо чудно, че не беше особено загрижен за липсата на напредък у Никол. В

стомаха си усети гадене и се опита да го потисне. Ако би могла само да си каже, че просто изпитва професионално разочарование от факта, че бе минал и без нея при намирането на съпруга... Ако можеше само да повярва на тази лъжа...

Но нали годежът беше целта, напомни си строго тя. Липсата ѝ на лоялност у нея я засрами и тя изтика нежеланото чувство някъде дълбоко в сърцето си. Опита се да запази гласа си спокоен.

— Продължавай.

— Искях да ти го кажа по-рано, Никол. Всъщност почти го направих по време на нашия пикник. Но... — Той погледна превързания ѝ крак. — Ами да, прекъснаха ни. А след това то остана някак на заден план.

— Ранд? — погледна го въпросително тя, учудена да забележи колебание у този обикновено толкова уравновесен човек. Влюбен е. Как иначе би могла да се обясни едва скритата му възбуда? Сърцето ѝ се сви и тя изведнъж усети, че ѝ е трудно да си поеме дъх.

Погледът му се спря отново на нея, взирайки се внимателно. Сигурно беше доволен от това, което видя, защото се засмя. Сякаш от раменете му бе паднала голяма тежест. За разстроените ѝ нерви звукът прозвуча като нежна подкана.

Той си пое дълбоко дъх и започна:

— През изминалата година отделях колкото е възможно повече време за пътувания до други страни — страни със силни, развити икономики — и се срещях с бизнесмени, които биха изявили желание да работят в Каледония.

— О! — Неговото откровение я засегна в най-дълбоката ѝ първична същност на жена. Пътуванията му не бяха свързани с жена. Никога не са били. Всички онези нощи, в които бе отсъствал, онези безкрайни нощи, когато умът ѝ се изпълваше с картини на страстни прегръдки с неговата любовница, тя е била плод на въображението ѝ. Изобщо не съществуваше.

Заля я вълна на облекчение — нелогично, необосновано облекчение. Насили се да запази равновесие да скрие чувствата си от него да изрази подходяща степен на приятна изненада, и нищо повече. Но не можа да потисне ответната си усмивка и разбра, че той прочете радостта в очите ѝ. Бъди щастлива, че е по-отдаден на каузата,

отколкото си очаквала, каза си тя. Закрепи радостта си върху този факт и върху поразителния му успех.

— Ужасно вълнуващо е — той сложи ръка на гърба на дивана и се обърна към нея, вдигайки едното си коляно на възглавничката между тях. Няколкото сантиметра разстояние между тях се зареди с електричество. Неговата енергия сякаш я обгърна и кръвта тревожно заблъска във вените ѝ.

Никол се пребори с инстинктивната си женска реакция. На всяка цена трябваше да запази спокойствие.

— Току-що се завърнах от Щатите, Никол — продължи ентусиазирано той. Името ѝ произнесено с дрезгавия тембър на гласа му, сякаш завибрира по гръбнака ѝ. — Една водеща компютърна фирма иска да започне производство тук. Завод за принтерни консумативи и малки... Как беше думата? — той размахна ръка, търсейки думата.

— Чипове, може би? Микрочипове? — Облекчението на Никол се преобрази във вълнение, равно на неговото. Микрочипове! Не любовница, нито съпруга. — Каква добра новина за Каледония! Шанс най-сетне да навлезе в съвременния свят.

Той ентусиазирано плесна коляното си.

— Да! Микрочипове. Те смятат, че нашите кадри са по-квалифицирани, отколкото в други страни, и ще могат по-лесно да ги обучат. Разбира се, аз ги наведох на тази мисъл. — Думите се лееха от него като вода през разкъсан бент.

Тя се усмихна на момчешкия му ентусиазъм и постави ръка на ръката му.

— Но това е вярно, Ранд. Ти си прав! Съвсем прав! Чудесна новина!

Обзе я внезапно, безумно желание да го прегърне, да го целуне дори, и за част от секундата ѝ се стори, че той изпитва същото. Той се наведе към нея, като плъзна ръка зад главата ѝ по облегалката на дивана. В отговор тя плъзна ръката си към рамото му.

Очите му, искрящи с неестествено ярък блясък, уловиха нейните.

— Никол... — Полека, като омагьосан, той се приближи още, на невъзможно близко разстояние. Тя едва успяваше да си поеме дъх, докато той местеше поглед от устните към пълните ѝ с неизказан копнеж очи. Красивото му лице изпълни полезрението ѝ и тя откри как

също се накланя към него, докато чувствените му устни останаха само на един дъх разстояние.

Той не можеше... не можеха... това беше безумие.

— Ранд... — Никол замръзна, после рязко се дръпна, обърнала решително лице към рафтовете с книги от другата страна на стаята. — Благодаря, че ми довери тази новина — довърши тя хладно, като се бореше отчаяно с непреодолимото желание да се хвърли в ръцете му, в него. Приглади с влажни длани полата си.

Почувства раздвижване до себе си и Ранд скочи. Той заобиколи масичката за кафе и се насочи към средата на стаята, като потупваше джобовете на самото си с бързи, нетърпеливи движения.

— По дяволите, къде са?

Спря до бюрото и дръпна едно чекмедже, порови из него, после извади оттам пура.

— Ето! — Взе да разхвърля хартиите по бюрото, докато не намери запалката си от масивно злато. Запали пурата и връхчето ѝ светна с червен блясък. — Нищо не казвай — изръмжа той през рамо. — Знам, че обещах да не те подлагам на това.

Разстроена и отказваща да си признае защо, Никол му отвърна с думите:

— И казваш, че не си пристрастен?

Той се обърна изцяло с лице към нея, разтворил широко крака.

— По дяволите, момиче! Нужно ли е да търпя порицание за всяка своя слабост? — процеди той язвително. Дръпна силно от пурата и пусна предизвикателно дима по посока на нея.

Никол се наежи, несвикнала на такъв тон, объркана от внезапната смяна на настроението му. Застави се да запази спокоен тон, но не можа да се въздържи да не изрази мнението си.

— Много добре! Замърсявай дробовете си. Те и без друго са станали черни като сажди. Ще умреш млад — това е. А децата ти — ако все пак успееш да си намериш жена, достатъчно свършена, за да им стане майка — няма даже да си спомнят за тебе.

Между стиснатите му зъби излезе още дим.

— Не очаквам от нея да бъде свършена, но наистина бих искал да проявява повече разбиране и благоприличие от теб.

— Разбиране? — При тази абсурдна обида кръвта на Никол започна да бие във вените. Тя скръсти ръце. И така, той смяташе, че тя

не търпи сравнение по отношение на приятелките му с благородна кръв. Не можеше да се съобразява повече с думите си. — Значи е проява на благоприличие да оставиш своя съпруг да трови тялото си, без да казваш нищо? Предпочиташ една жена да се усмихва и да понася всякакви епикурейски забежки, на които може да ти хрумне да се отдадеш — това ли е? Щом си кралски потомък, си непоклатим? — Тя изсумтя по един съвсем неприсъщ на дама начин. — Предполагам, че затова гълташ хапчетата с антиацид като бонбончета.

— По-лоша си от свадлива съпруга — Той размаха ръце с опасен блясък в очите — Едва ли се нуждая от твоите лекции. Ти си просто моя... моя служителка!

Просто моя служителка. Думите удариха Никол като нещо тежко и остро, макар че си бяха истина. Как можа тази сутрин — която бе започнала толкова прекрасно — да се провали толкова бързо? Пресегна се за патериците. Мразеше проклетите неща, отчаяно й се искаше да може да излезе с бързи крачки от стаята.

Преди да успее да се изправи, Ранд вече беше там и издърпа патериците от ръцете й. Хвърли ги встрани.

— Не съм ти разрешил да излезеш, Никол.

Ръката на Никол беше на половината разстояние от лицето му, преди да се усети, че се кани да зашлеви принца. С мъка успя да свие пръстите си на топка. Не трябваше да се оставя да я засегне; не можеше да му позволи да види какъв силен ефект имат думите му върху нея. Вместо това се отпусна отново на дивана в благочинна поза, направила дяволско усилие да изглежда незасегната от неговия изблик.

— Моля за извинение, ваше кралско височество — процеди тя през стиснати зъби. — Сметнах, че не сте в настроение за работа.

Суровият му поглед я закова на място. Тя се почувства като забодена на табло пеперуда, докато той я разглеждаше с присвити, безстрастни очи, в които нямаше ни най-малка следа от предишната топлина.

— Не те ли наех да ми намериш подходяща съпруга?

— Разбира се. Знаете, че ние...

— Е, по дяволите! Намери ми тогава! — Той отново дръпна от пурата и изпусна дим. — Жена, която да знае как да се държи като кралска съпруга. И която няма да има нищо против малко безвреден дим!

Никол не можеше да се въздържи да не изрази мнението си, също както не можеше да спре да диша.

— Всеки път, когато през последните две седмици споменавах за проекта с принцесата или за насрочване на нови срещи, обръщайте разговора в друга посока — изрече тя разгорещено. — Ваша е вината, че търсенето се проточи. — Пропъди с ръка дима пред лицето си. — Ако не бяхте толкова твърдоглав, щяхте да си дадете сметка, че бихте могли да превърнете малката си слабост в нещо позитивно за страната.

— Какво? — той замръзна и се втрени в нея. — За какво по дяволите говориш?

Тя се застави да укроти гнева си, да прозвучи разумно, въпреки вбесяващото му поведение.

— Не казахте ли, че искате да подобрите здравето на нацията?

Той стисна устни. Вероятно предположи на къде водят думите ѝ. Смулна от пурата и издиша бавно.

— Продължавай.

Когато Никол също си пое дъх, не можа да избегне противно сладникавия дим, който се носеше във въздуха като сива мъгла. Закашля се. Той присви очи при нейната реакция — тъмни и студени като лед. Тя знаеше, че сигурно ще го ядоса още повече, но беше късно да се спре.

— Ако предприемете тази стъпка за запазване на собственото си здраве, бихте могли да послужите като пример в една национална кампания.

— Национална кампания?

Никол приглади отново полата си.

— Кампания за осъзнаване на реалната опасност. Ако се откажете от пурите и помолите сънародниците и сънародничките си — да се откажат също от пушенето... — Гласът ѝ замря, докато хладният му, изпитателен поглед се взираше нетрепващо в нея. И тъй, сметна идеята за глупава. Тя изискваше лична саможертва, а човек, възпитан да получава всичко, което пожелае, несъмнено намираше идеята за абсурдна и крайно противна.

Той премести поглед върху пурата между пръстите си. Никол вътрешно се стегна. Чувахе как часовникът на камината отброява минутите. Дали не обмисляше следващата си атака? От коя ли посока щеше да дойде?

Без съмнение, силно бе засегнала упорития мъж. Личните му навици изобщо не ѝ влизаха в работата в края на краищата. Тя беше нахакана плебейка, която не можеше да си държи езика зад зъбите, и явно бе прекрачила границите на приличието. Да забравим за приличието. Границите на здравия разум!

Като че ли да я предизвика, той бавно и с подчертан жест вдигна пурата си, после дръпна дълбоко от нея.

Задържа дима толкова дълго, че Никол се уплаши да не припадне. Затворил очи, той бавно и лениво изпусна облак дим. Приключил с това, бавно се наведе над масичката и смачка пурата в пепелника до крака ѝ.

Вдигна поглед към нея, докато стриваше пурата в безформена маса.

— Е, добре ще е да си спомням по-дълго за тази пура, нали? Щом е последната.

Никол затаи дъх, разширила силно очи.

— Наистина ли? — отрони тя тихо, изумена от радостта, която изпита при думите му. — Наистина ще го направиш?

Той вдигна вежди.

— Не вярваш, че мога да се откажа от една такава епикурейска забегка?

Тя сподави усмивката си.

— Не, това не е... — Под погледа му с присвити очи тя закима енергично в знак, че напълно го подкрепя. — Искам да кажа — да. Разбира се, че можеш, ако наистина опиташ.

Той се изправи и сложи ръце на кръста си.

— И аз така мисля. Не съм пристрастен, Никол. Не и към пурите, във всеки случай. — Погледът му обходи нейното лице, после бавно се плъзна по тялото ѝ.

Никол почувства пламналия му поглед във всяка клетка на внезапно настръхналата си кожа. Да не би да искаше да каже...

Без да се опита наново да срещне погледа ѝ, той се обърна към бюрото и натисна бутона на вътрешния телефон.

— Джералд, ела тук. Трябва да запишем някои неща. Всъщност доста неща. Госпожица Олдридж ще ми помогне да очертаем нова кампания.

— С помощта на... компютъра ли, сър? — попита колебливо Джералд.

Ранд може и да го бе снабдил с компютър, но той отказваше да го използва, намираще го за ужасно сложен. И тъй, Никол бе извършила по-голямата част от писмената работа по техния проект.

— Да! — изстреля отсечено Ранд.

— Обикновено госпожица Олдридж... — поколеба се отново Джералд.

Ранд удари по бюрото с длан.

— Идвай тук. Тогава ще решим кой какво да прави!

Никол имаше странното чувство, че Джералд му е нужен за нещо по-лично — за да не остане сам с нея. Мисълта я накара обезпокоително да пламне.

Укори се, опита се да смъкне мислите си от фалшивия връх. Самозалъгваше се. Не беше имал действително намерение да я целуне. Или ако беше имал, това бе просто мимолетен каприз, резултат от това, че споделя неговия успех. В края на краищата той бе принц Ранд, любовник на множество жени. Въпреки че говореше пренебрежително за любовните си истории, сигурно бе имал доста през годините.

Тя беше практически една монахиня. Едва ли щяха да бъдат обзети от такава страст, че да приключат всичко със знойна прегръдка тук, на покрития с деликатна бродерия диван. Не, ако принц Ранд се възхищаваше от нея за нещо, това бе нейният ум. Който за съжаление точно сега й погаждаше гадни и опасни номера.

Кралицата я беше призовала.

Никол впери поглед в Джералд. Беше застанал в рамката на високата врата с тържествено изражение на обикновено добродушните си кафяви очи.

— Да, Никол. Тя настоява да се явиш в апартамента ѝ, колкото е възможно по-скоро.

— Разбирам. — Никол се пресегна за патериците и се изправи.

— А не каза ли случайно...

— Не, страхувам се, че не каза.

— О... — Никол нямаше да има дори шанса да формулира някаква стратегия за срещата с тази неприятна и — според сведенията

— студена жена, преди да я въведат при нея. С внезапен, отчаян копнеж Никол почувства, че Ранд ѝ липсва. През последните два дни времето му минаваше в непрекъснати срещи с икономическата комисия към Великото събрание. Не можеше да се каже колко дълго ще продължи това, но Ранд бе решил да не оставя законодателите на мира, докато не изслушат посланието му за бъдещето на Каледония.

Подпряна на патериците, Никол тръгна към Джералд. Носеше пола от батиста в синьо-розов десен, по-широка от полите на костюмите ѝ, за да може да се движи по-свободно. В резултат на това видът ѝ не беше толкова професионален, колкото би желала.

Поспря до Джералд и намести очилата си на внезапно взелия да се поти нос. Той направи жест към вратата и Никол излезе пред него в коридора.

Докато пристъпваше след Джералд, тя си даде сметка, че ще ѝ се наложи да преодолява широкото мраморно стълбище, което водеше към първия етаж. Знаеше в основни линии разположението на помещенията в двореца. Докато Ранд заемаше западното крило, неговите родители водеха своите лични и бизнес дела от доста по-голямото и — по-старо — източно крило. Ранд ходеше там няколко пъти дневно да се храни или да посещава семейството си, но на Никол никога не ѝ се беше отдавал случай да се доближи до това място.

На площадката Джералд ѝ подаде ръка и, облегната на него, тя бавно и тромаво тръгна надолу.

— Знам, че принц Ранд ще извие стария ми врат, ако паднеш — каза той безучастно.

Никол му хвърли бърз поглед и долови весело пламъче в очите му, преди той да погледне надолу и да ѝ помогне да се справи с още едно стъпало.

Двамата с Джералд се бяха сработили добре, споделяйки еднаквата цел да подкрепят принца.

— Кога се връща той? — попита тя без церемонии, давайки си сметка — след като го бе казала, че звучи доста фамилиарно.

Джералд, изглежда, не забеляза.

— Очаквам да се завърне преди четири часа. Мисля, че по програма в четири и половина трябва да ръководи журито на детско кучешко шоу на южната морава. Опитах се да му внуша, че е важно да бъде точен.

И той обикновено беше, що се касаеше до официалните събития. Въпреки, че при случаи като този — за които казваше, че са приятни, но несериозни, за него се знаеше, че пристига в последния момент.

По-рано, отколкото би й се искало, Никол се озова пред масивните дървени врати, които водеха към деловата част на апартамента на кралицата. Пред вратите имаше двама стражи в зелена униформа.

— Госпожица Никол Олдридж е тук в отговор на повиването на кралица Евридика — съобщи Джералд на един мъж в костюм, седнал на бюрото до вратата.

Той вдигна слушалката на вътрешен телефон, после кимна на стражите. Двамата отвориха вратите в съвършен синхрон и Никол мина през тях.

Твърде късно разбра, че Джералд не я беше последвал. Опита се да се обърне, както беше с патериците, и едва не падна. Той й се усмихна окуражително и кимна с глава. След това вратите се затвориха в лицето й.

Никол се обърна и се видя заобиколена от тежки, тъмни брокатени материи. Почувства, че се задушава в претрупания апартамент. В носа я удари тежък, сладък аромат на цветя, наслойван с годините.

Масивните позлатени мебели изглеждаха старинни — вероятно бяха старинни — макар и да са били претапицирани за стотен път само преди няколко десетилетия. Като си помисли за модерния, просторен офис на Ранд, тя не можеше да си представи, че някой би предпочел този тук.

— Значи това е сътрудничката, на която моят син толкова държи.

Никол обърна рязко глава при хладната забележка и се озова пред самата кралица. Очакваше, че секретарят на кралицата ще я съпроводи навътре в покоите на владетелката, вместо самата тя да я посрещне на вратата.

Сковано, чувствайки се несръчна като жираф, Никол се опита да направи някакво подобие на реверанс. Сведе ниско глава.

— Ваше величество, за мен е чест...

— Да, разбира се, знам, знам. Коя сте, племенница на барона на Дюпрения, ли? Е, не стойте там като някаква смутена ученичка. Седнете!

Благодарна за възможността да остави за малко патериците си, Никол се отпусна на най-близкия стол с високи облегалки. Очакваше, че кралицата ще я последва и ще седне на едно от диванчетата до стола, но тя остана до стената, вперила в Никол тъмния си, изпитателен поглед. Косата ѝ — кафява, прошарена със сиво — беше вдигната в стегнат кок. Старомодната ѝ кафява рокля висеше хлабаво от врата до под коленете ѝ. Имаше минимално количество грим и бижута.

— От начина, по който говори за вас, очаквах повече вещина и стил — подхвърли тя с пренебрежителен тон, докато обхождаше с поглед простичкото ѝ облекло.

Никол не би могла да се защити. Не разбираше естеството на нейното недоволство, а и дори да го разбираше, това беше кралицата. Нямаше никакъв изход, освен да седи мирно и да приеме това, което ѝ готвеше тази жена.

Кралицата вдигна един прегънат вестник от близката масичка.

— Ще сметна, че корените на проблема се крият във вашата очевидна липса на изтънченост.

Объркана, Никол промълви:

— Извинете, ваше величество?

— Не ме прекъсвайте! — Кралица Евридика пристъпи по-близо. Беше обула обувки с връзки. Застанала на пет фута от Никол, тя я загледа втренчено. — Ще приема, че обикновено не схващате толкова трудно, госпожице. Но за да сме сигурни, че няма да има недоразумения, имам предвид това!

Тя тръсна таблоидното вестниче в лицето ѝ. Никол ахна, когато изведнъж разбра. Там се виждаше цветна, малко неясна снимка на Ранд и нея, както бяха седнали под едно дърво, наслаждавайки се на пикника сред природата. Или поне се бяха наслаждавали на пикника.

Когато тази снимка е била направена обаче, ставаше ясно, че се наслаждават на нещо съвсем различно — на това, че са заедно. Фотографът беше уловил момента, в който Ранд се беше навел над нея с намерение да ѝ се довери, сложил ръка на рамото ѝ.

Нейното лице беше под такъв ъгъл, че чертите ѝ трудно можеха да бъдат различени от тези на хиляди млади жени. Ето защо заглавието с огромни букви гласеше:

Но изражението на Ранд беше уловено много добре. Видяла отново оживеното му възбудено лице, толкова близо до нейното, Никол изпита странно чувство на удоволствие, примесено със съжаление, защото сега знаеше защо то изглежда така. Той се е канел да сподели с нея тайната на упоритата си работа по подобряване икономическото положение на Каледония. В това нямаше кой знае какво лично.

— Аха! Изчервихте се, госпожице Олдридж — клъвна я кралицата с победоносен глас. — Което може да означава само едно. Наистина ви хванах.

— Хванали сте ме? Никога не съм виждала това нещо преди. — Всъщност през последните седмици бе забелязала, че вестниците, които обикновено носеха в библиотеката, бяха престанали да пристигат. Беше твърде заета, за да почувства липсата им. Което би могло да означава само едно — че Ранд се бе опитвал да скрие това от нея. — Той е... той е почти отпреди три седмици. Аз...

— Нямате ли връзки с пресата, госпожице Олдридж? Синът ми не съобщи този факт, когато ви нае. Но аз накарах моите хора да ви проверят, когато това — това долно нещо се появи! Не стига, че хора като вас свързват името му с едва ли не всяка жена, подходяща да му стане съпруга. Но да се свързва името му с вашето, обикновена жена, която не може да му предложи нищо... Ако не беше толкова абсурдно, щеше да бъде наистина противно.

Името му свързвано с нейното? Без да поиска разрешение, Никол грабна вестника от ръката на кралицата и прегледа набързо статията, ядосана не по-малко от това, че е била изненадана, отколкото от факта, че са я замесили в тази история.

— Името ми не се споменава! Дори лицето ми не се вижда... Ваше величество — добави тя със закъснение.

— Само въпрос на време, докато някой предприемчив новинар не се докопа до вас, сигурна съм. Без съмнение ще направите така, че те да разберат коя сте. И като си помисля, че синът ми ви нае да му намерите подходяща жена! Каква ирония...

— Аз наистина се опитвам да му намеря съпруга, ваше височество — изрече студено Никол. Не можеше да не се опитва да се защити — ние напредваме. Всъщност...

— Всъщност той прекарва повече време с вас, отколкото с подходящи жени!

Никол отвори уста да протестира, да се опита да обясни, че в съвременния свят мъжете и жените често работят заедно, без това да означава неща, които, изглежда, кралицата има предвид.

Но кралицата я прекъсна:

— Не изпитвате ли някакво уважение към родната си страна, момиче? Бъдещето на страната е изложено на риск! Ами че главата му е пълна с глупости заради вас! Само преди седмица на вечеря взе да дрънка някакви странни неща за асансьори в двореца. Асансьори в тази вековна сграда! Идеята е абсурдна! Сега разбирам защо си е помислил за такова нещо. Както и подозирах. — Очите ѝ се спряха на стегнато превързания глезен на Никол. — После преди няколко дни, спомена — съвсем между другото, имайте предвид, че е спрял да пуши заради нова национална кампания за Каледония.

— Да, тя върви много добре — прекъсна я Никол, стараейки се да звучи спокойно и хладнокръвно въпреки яростния тон на кралицата. — Започнаха да пристигат много писма, които ни подкрепят...

— Не ме прекъсвай, нахално момиченце!

Никол стисна здраво устни, почувствала се, несъмнено, поставена на място. Припомни си изведнъж как Ранд я бе нарекъл вечно натякваща жена. Никой досега не я бе обвинявал, че е досадница, но явно това беше поведението, което толкова изнервяше Ранд — упреците, натякванията и студенината на майка му.

Кралицата продължи с триумфален тон:

— След известно внимателно сондиране се добрах до истината — и двете неща е направил заради вас. Не е ли така, госпожице Олдридж?

Ужасена от начина, по който разсъждаваше кралицата, Никол извика:

— Не!

— Не?

— Може и да съм ги споменала, като неща, за които си струва да се помисли, но не аз съм причината...

— Така ли? Не сте ли тук, за да се промъкнете в неговия живот, да му станете необходима, както никоя друга жена?

Като си спомни какво удоволствие изпитваше от това, че заема специално място в неговия живот, Никол се опита да не се изчерви от тази инсинуация. Но тя никога не би го наранила преднамерено. Той я беше наел, защото имаше нужда от нейната помощ, и тя му я даваше с готовност. Изправила гръб, тя се опита да оспори твърдението ѝ:

— Разбира се, че не! Взела съм присърце интересите на Ранд. Аз...

— О, Ранд, така ли? Виж ти, какъв непринуден тон. Значи е по-зле, отколкото си мислех — отбеляза кралицата язвително. — Да сте толкова близо, в такива интимни отношения с кралското семейство, сигурно кара очите ви да заблестят, нали? Виждате, може би, възможности? Шанс да се укрепите в положението си на неотделима част от личния му живот, да станете незаменима, да се вмъкнете между него и бъдещата принцеса.

Кралицата правеше непрекъснати кръгове зад дивана и Никол изостави опита си да следи движенията ѝ с очи. Кралица Евридика се беше доближила до истината и все пак никога не би могла да бъде подалеч от нея. Отношенията на Никол с Ранд — нещата не стояха така, нямаше такава пресметливост. Изобщо не беше така.

— Не, аз...

— Може да сте родена в Каледония, но нашата страна не беше достатъчно добра за вас, нали? Избягахте, за да се образовате, с мисълта да ни покажете на какъв грешен път сме. Точно вие имате нужда от коригиране.

Неоснователните, но болезнени упреци валяха над Никол като дъжд. Тя примигваше, като се опитваше да запази безстрастния израз на лицето си, и се бореше с връхлетялото я чувство на вина, докато кралицата поставяше под въпрос нейната лоялност.

— Аз обичам Каледония — успя да изрече думите през стиснатото си гърло тя, но кралицата не спираше да говори.

— Чувала съм за вас, жените в Америка, колко свободно се държите. И, разбира се, вашето съмнително американско очарование е заинтригувало своенравния ми син.

Кралицата заобиколи дивана и се озова срещу Никол. Дребната ѝ фигура сякаш порасна и се извиси — масивна, непоклатима и

заклеймяваща — над нея.

— Момиче като вас — дъщеря на беден университетски преподавател, без зестра, без особено положение в обществото, освен в качеството си на роднина на дребен благородник...

— Майко!

Прогърмелият глас стресна кралицата и тя сякаш се закова. Никол почувства облекчение. С лице, на което бяха изписани вина и предизвикателство, кралицата се обърна към сина си.

Ранд тръгна към нея, схванал ситуацията с един поглед, несъмнено забелязал вцепенената поза на Никол, противопоставила своята сдържаност на атаката на кралицата.

— Какво, по дяволите, говориш на Никол?

— Не ми говори с такъв тон! И ти се обръщаш към нея на малко име? Май сте станали добри другарчета с твоята служителка, а? Откога отношенията с персонала ти са станали такива, Ранд?

— Няма да позволя да ѝ се караш по този начин — отвърна ѝ той яростно. — Аз я наех. Аз съм този, който се занимава с нея. Тя не е тръгнала на лов за парите или леглото ми. Сега, стой по-далеч от моите работи! — С хладна решителност, въпреки разпалените си думи, той застана пред Никол и ѝ протегна ръка.

Тя вдигна поглед и прочете загрижеността в очите му.

— Ела с мен, Никол — промълви той нежно.

Никол се поколеба само за секунда, преди да му подаде ръка и да му позволи да ѝ помогне да се изправи. Все още замаяна от емоционалния шок, тя залитна към него, спечелвайки си възмутено — високомерния поглед на кралицата.

Ранд сграби патериците и ѝ помогна да ги сложи под мишниците си. След това се запътиха към вратата. Без да откъсва леден поглед от майка си, той задържа вратата, за да мине Никол, и я последва навън.

Никол едва не се разрида от благодарност, че бе така галантно спасена от гнева на тази жена. Беше печално неподготвена за атаката на кралицата. Сега поне знаеше къде стои. Не можеше да си позволи да го забрави.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ранд не каза и дума, дори като отминаха застаналите на вратата стражи. Нито забави крачката си. Неговата уверена ръка на гърба ѝ я насърчаваше да върви редом. Достигнаха до една двукрила врата покрай галерията и той я разтвори широко, превеждайки я през няколко мраморни стъпала към елегантна градина с цветни лехи и ниски подкастрени чимшири по протежение на настлани с плочи алеи.

— Ранд... — промълви тя, останала без дъх.

Той накрая сигурно си бе дал сметка, че се движат твърде бързо за нея, затова забави крачка и смени посоката, като я поведе към най-близката пейка на трийсет фута от тях.

— Слава богу, Джералд ми каза веднага щом се прибрах, че тя те е извикала — каза той с потъмняло от гняв лице, докато се отпускате до нея на пейката. — Какво ти каза?

— Нищо — отрони тихо Никол. Стисна силно ръцете в скута си, неспособна да погледне към него след инсинуациите на кралицата. В никакъв случай не смяташе да сподели смущаващите обвинения на кралицата относно приписваните ѝ замисли.

— Нищо! Това, което чух, не ми прозвуча като нищо.

Тонът му подразни Никол. Тя вирна брадичка и се обърна с лице към него.

— Ако искаш да знаеш хвърли един вестник в лицето ми — вестник, който до тогава не бях виждала, защото някой го е криел от мен!

— О, това — изрече той вече по-меко.

Въпреки пренебрежителния му тон, Никол отказа да се успокои.

— Може би ако знаех за него, щях да съм малко по-добре подготвена за нейната реакция.

— Сериозно се съмнявам в това. — Той се усмихна криво.

Никол въздъхна. Е, може би нищо не би могло да я подготви за кралицата. Всъщност разбра инстинктивно, че тя е от типа жени, които — наумили си веднъж нещо, намират доказателства, които да

подкрепят мнението им. Дали наистина нейната неприязън се дължеше на факта, че Никол беше жена, по американски отдадена на кариерата си? Или под нейната враждебност се криеше нещо друго, нещо по-лично? И в двата случая кралицата бе вече решила, че Никол оказва лошо влияние върху Ранд. Нищо — каквото и да направеше или кажеше — нямаше да промени мнението на кралицата. Вестникарската статия просто ѝ бе предоставила материал за директна фронтална атака.

— Слушай, Никол — промълви Ранд тихо, като постави ръка на рамото ѝ.

Никол моментално си спомни за снимката, как едно такова докосване е било извадено на показ пред всички. Даже сега някой предприемчив фотограф с мощен обектив би могъл да ги дебне отнякъде. Оглеждайки се наоколо, тя леко се отмести, което принуди Ранд да отпусне ръка.

— Знаех, че снимката би те разстроила — продължи той. — Знам, че се виждаш като завършена професионалистка, а това, което се подразбира от статията...

— Но какво се казва в нея? — попита тя навъсено. — Майка ти не ме остави да я прочета, разбира се.

Скулите му се изопнаха.

— Откровено казано, в нея пише, че между нас имало страстна любовна връзка.

Никол почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ.

— Но... но... — Не ѝ достигнаха думи.

— Точно така. Ти си наета от мен с определена задача и тази задача изобщо не включва... секс. — Той се прокашля и погледна встрани, явно смутен, че е употребил тази дума. — Но няма защо да се тревожиш. Името ти дори не е споменато в статията. Никой не знае коя си. Или по-точно — никой не знае жената, с която съм толкова близък.

Вярно е. Има любовна връзка. Само че не с тебе.

— Тогава... коя е?

— Коя — какво?

— Твоята... хм... любовна връзка.

Той вдигна тъмните си вежди.

— Значи отново се връщаме към това, така ли?

— Не! — осъзна тя внезапно и приглади с несръчно движение полата си.

Защо се чувстваше толкова млада, толкова неопитна? Трябва да беше заради момичешката пола и патериците, които я караха да се движи като непохватна тийнейджърка. И това, че бе привикана да отговаря, също като сгрешила ученичка пред директорката си. Изострените ѝ нерви отказваха да се успокоят; стомахът ѝ все още бе на топка.

Като ответна реакция Никол възприе възможно най-хладния си и рязък тон.

— Изобщо не ме интересуват вашите дела, ваше височество, освен когато имат отношение към моята работа. А те имат отношение — в личен план. — Тя задържа погледа си върху една хортензия в саксия от другата страна на алеята. — За в бъдеще ще ви бъда много благодарна, ако съобщавате подобни примери за публичен... интерес относно моята роля в живота ви. Тук, в двореца, имам предвид, докато работя за вас. Като ваша служителка.

Изрече го толкова добре, доколкото можа, но чувстваше, че думите ѝ все още не изразяват какво точно е тя за Ранд. Нямаше никаква представа какви думи биха описали най-точно възникналото между тях уникално приятелство. Обикновената дума служителка изразяваше съвсем неточно това, което изпитваше към него.

Застави се да се обърне с лице към него. Както се бе опасявала, вглеждането в неговия развеселен поглед отне силата на думите ѝ.

Въпреки това продължи упорито:

— Важно е да бъдем открити един с друг, за да... можем да работим в тази... ситуация — додаде несигурно тя. Чувстваше се глупаво. — За да може тази връзка да бъде... продуктивна и... ефикасна.

— Ефикасна. — Погледът му леко охладня. Той скръсти ръце и се намръщи. — Това цениш най-много в живота си тук, нали?

— Не съм сигурна... — Не само че не беше сигурна накъде водеше този разговор, но нямаше и особено желание да отговаря на въпроса, който се страхуваше, че той ще зададе.

— Работата. Реализирането като професионалистка.

Никол изрече насила:

— Абсолютно.

Това, разбира се, беше пълна лъжа.

Въпреки че изражението му не се промени, на Никол й се стори, че в дълбокия му поглед пробягна нещо, той сякаш се затвори.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Щом съм професионалистка, имам нужда от всички факти, за да мога да свърша работата си както трябва — смени тона тя. — Не се опитвай да ме щадиш, Ранд.

Той вдигна вежди.

— Би предпочела да те оставя на разположение на майка ми за още час и нещо?

— Господи, не! — Тя разтри слепоочието си. — Имах предвид снимката...

Той въздъхна и кимна.

— Разбирам. Искаш да бъда откровен с теб. Много добре, Никол. Ще бъда. — Той й се усмихна нежно. Топлината се бе върнала в погледа му. — Следващия път, когато пресата ни улови в компрометираща ситуация, ще пхна доказателствения материал право под носа ти. В случай че не си съвсем сигурна какво точно се е случило.

Тя сведе поглед.

— Не казвай това...

Явно Ранд дотолкова бе свикнал с подобна публичност, че тя не означаваше нищо за него. И имаше известно право. Пресата, очевидно, разправяше каквото си иска, но само засегнатите знаеха каква бе истината в действителност.

Тя се изчерви. Почувства се неудобно. Докато работеше за „Аристократи“, беше приела, че някои снимки може да не отразяват цялата истина, но това не я безпокоеше особено. Сега, когато ставаше дума за самата нея, тя си даде сметка, че е трябвало да бъде по-внимателна в миналото. Започна да съжалява за случаите, когато бе позволявала в списанието да се намеква за неща — да се заявяват неща за хора и техните взаимоотношения, които биха могли да са неточни.

— Съжалявам, Ранд.

Той стисна устни.

— За какво, по дяволите, се извиняваш?

— Снимката!

— Да не би вината да е твоя.

— Може би не за тази, но списанието...

— Никол, твоето списание е продуктът с най-добър вкус в това отношение. И идеята, че семейство с положение като нашето би могло да осуети публикуването на всички подобни истории, е глупава. Те изискват достъп до нас. Това е част от цената, която плащаме за тяхната подкрепа.

— Не знам...

— Е, аз знам. Имам малко повече опит от теб в тази област, така че — не се занимавай повече Никол — гласът му стана нисък и нежен. Никол почувства леко докосване, после топлите му пръсти повдигнаха брадичката ѝ. — Забрави тази история.

Внезапно почувства гърлото си пресъхнало и не се реши да говори. Кимна бързо, отдръпвайки се само толкова, че пръстите му да увиснат.

Той се направи, че не забелязва, но според нея бе разбрал, че е прекрачил границата на професионалното поведение.

— Е, да, добре. Сега, когато се разбрахме, да се върнем към сериозната работа. Възнамерявах да се върна у дома като герой — каза той с ироничен тон, — поне в твоите очи. Изглежда успях да убедя Икономическата комисия да подкрепи дългосрочния план за развитието на страната.

— Това е чудесно, Ранд! — Почувства вълнение от победата и му се усмихна за постигнатия успех. — Знаех, че ще успееш да ги убедиш.

Той вдигна вежди.

— Как пък не! Стана заради всички тия статистически данни и факти, които бе подготвила. Следващата ни стъпка ще бъде да представим пакета на събранието, но вече подкрепен от комисията. Кое то ми напомня... — Той се поколеба. — Смятах да изчакам с това, след като приключиш с първата си задача...

Никол прехапа устни, сърцето ѝ лудо заби. Не се чувстваше комфортно да ѝ напомнят, че дотук се е провалила в търсенето на съпруга, и се запита какво ли иска да ѝ каже.

— Но не виждам причина да чакам. Искам да продължиш да работиш за мен постоянно.

Смесицата от облекчение и удоволствие, които изпита, ѝ попречи да отвърне каквото и да било. Ранд се впусна по-нататък.

— Имам предвид дори след... — той направи широк жест с ръка, — след като ми намериш съпруга. Помогна ми да видя този икономически план в главата си. Бих искал да ми помогнеш да го видя как се превръща в реалност.

— Това ще отнеме години.

Той сви рамене.

— Не ти ли се иска?

Умът на Никол бързо започна да пресмята плюсовете и минусите на това предложение: Плюс: Ще превърне този разкошен калдонийски отпуск в постоянен начин на живот. Минус: Ще живее в двореца, толкова близо до кралското семейство и студената кралица. Плюс и минус: Работа с Ранд всеки ден, като го чувства все по-близък и гледа как в крайна сметка се жени...

Никол не беше сигурна дали ѝ се иска.

— Аз... аз ще трябва да помисля. Не трябва да решавам веднага, нали?

Лицето му придоби объркан израз.

— Мислех... — Той поклати глава и въздъхна. — Не, разбира се, че не. Положително ще трябва да помислиш. — Стана и ѝ помогна да се изправи на крака; след това се обърна да я поведе отново към двореца.

След като намести патериците, Никол погледна зад Ранд и видя покрива на бяла мраморна сграда на едно възвишение в градината. Беше полускрита от високите дървета. Слабият наклон на покрива я наведе на мисълта за богове и богини, за века на Просвещението. За далечни, екзотични земи.

Ранд спря на няколко ярда от нея.

— Идваш ли?

— Какво е това? Прилича на гръцки храм.

Погледът му проследи нейния.

— Всъщност е точно такъв.

Тя направи няколко крачки към загадъчната постройка.

— Ще ми го покажеш ли? Историята винаги ме е интересувала. Беше основния ми предмет в колежа.

— Знам. — Тя обърна поглед към него и улови усмивката му, давайки си сметка, че той е разбрал това от нейните документи за работа, които бе приложила към молбата.

Тя отново погледна към храма.

— Не е забранено за обикновени граждани или нещо подобно, нали? А може би е само за монарси — или богове?

Той се разсмя.

— Господи, не. Но го смятам за мой. — Той погледна часовника си. — Тъй като днес се прибрах рано, предполагам, че ще имаме време за един малък тур.

Никол се запита дали храмът не служи за негово лично убежище. Тази мисъл я направи още по-нетърпелива да го види.

— Много бих желала.

Той се усмихна на нейния ентусиазъм, но след като погледна крака ѝ, усмивката му угасна.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се изкачиш?

— Много ли е трудно?

— Малко е стръмно.

— Построен е на платото, също като Партенона в Атина, така ли?

Без да го изчака да я поведе, Никол закуцука към сградата. Не се остави да бъде обезкуражена.

— Винаги съм мечтала да отида в Атина, но още не съм успяла да я посетя.

— В такъв случай... — Ранд бързо пристъпи и застана отпред. — Ще трябва да се престорим, че сме там. Оттук. — И посочи с ръка самотна пътека, вляво от главната алея. Без да знае, Никол бе тръгнала покрай нея.

Никол откри, че първата половина от извиващата се, покрита с каменни плочки пътека, не е трудна за изкачване. Ранд поддържаше бавна, равномерна крачка и поспираше да ѝ помага, когато пътеката я затрудняваше — или когато патерицата ѝ се залостваше между камъните.

Покривът отпред бе започнал вече да се вижда, когато пътеката направи нов завой и стана по-стръмна. Кракът я болеше, ръцете ѝ бяха изтръпнали и не беше сигурна, че ще успее, без да падне по лице.

— Не мисля...

Преди да успее да изкаже на глас затруднението си, Ранд се озова до нея.

— Имах чувството, че тази последна отсечка ще е доста трудна за тебе. Ето. — Той взе лявата патерица от ръката ѝ. — Аз трябва да... — Плъзна ръката си около кръста ѝ, замествайки патерицата със собственото си силно тяло. — Ако нямаш нищо против, това е най-лесният начин — додаде той, отбягвайки погледа ѝ. — Може би ако сложиш ръката си...

Никол обви ръка около кръста му, за да му помогне да я крепи. Почувства играта на мускулите по гърба му, докато правеха първата крачка нагоре по склона, и откри, че ще трябва да хване по-здраво ризата му. При това движение гърдите ѝ леко се допряха до неговия торс.

Тръпка прониза цялото ѝ тяло. Опита се с мъка да съсредоточи вниманието си върху това как да движи здравия си крак в синхрон с неговите крачки. Ако беше знаела, че при това посещение на храма ще му се наложи да притисне тялото си до нейното от гърдите до бедрата, щеше да се откаже, докато не махне патериците. Или поне така отчаяно ѝ се искаше да го вярва.

Защо се озоваваха винаги толкова близо един до друг? Тогава, на гърба на коня, след като той я занесе до стаята ѝ, след това. Никол не вдигаше очи от пътеката, отказвайки решително да срещне погледа му. Страхуваше се, че може да забележи нейното задълбочаващо се увлечение. Той миришеше чудесно — на океански бриз. В дъха му нямаше и следа от тютюн. Беше убедена, че не си е позволявал да пуши от деня, в който остави пурите.

Когато се осмели да погледне профила му, откри, че той се взира право напред, стиснал здраво челюсти. Знаеше колко му е неудобно да я влачи насам-натам. Толкова внимателен беше, а тя отнемаше от ценното му време. Трябваше да помисли за това по-рано.

Щом стигнаха върха, тя си даде сметка, че тази вечност на мъчително блаженство в ръцете му всъщност бе траяла само няколко минути. Храмът се издигаше пред тях, по-голям, отколкото изглеждаше отдолу. Ранд ѝ върна патерицата.

— Благодаря — смънка Никол, докато той отстъпваше назад. Тя остана с впечатление, че той бърза да се отдалечи от нея, вероятно защото бе подчертала, че държи да запазят отношенията си на професионална основа. Или бе това, или пък тяхната близост не му бе действала толкова силно, колкото на нея.

— За мен беше удоволствие — махна той с ръка.

Обърна се и я поведе към стъпалата, които водеха нагоре към самия храм. После ѝ посочи гладката мраморна пейка в сянката на редица колони и тя се отпусна на нея.

Той започна да крачи по мраморния под, потънал в сянката на колоните пред западната фасада. Приглади косата си, после масажиратиласи с добре познатото ѝ, издаващо несигурност, движение. След това се завъртя към нея и разпери ръце, сякаш обхващаше всичко наоколо.

— Е — попита я припряно, — какво мислиш?

Интересува се от моето мнение, разбра Никол, прочела това в почти нервното му държане, което не бе забелязвала в него дотогава. Тази мисъл подхрани тайния пламък в сърцето ѝ. Тя погледна нагоре и наоколо, схванала, че простата на пръв поглед постройка — съвършена в своята симетрия — всъщност е доста сложна. От четирите страни се издигаха колони, поддържащи покрива. От вътрешната страна на равни интервали стояха статуи на дванайсетте богове и богини в човешки ръст.

— Прекрасно е — промълви тя.

— Не е толкова голям, колкото истинския Партенон — една седма е от него — поясни той, като поглади най-близката колона с ръка. — Всъщност прилича повече на посветен на някое полубожество храм сред природата.

Никол забеляза, че цялата сграда е открита за хладния пролетен въздух.

— Не е съвсем като Партенона, нали? Няма вътрешно светилище.

— Махнах, го от плана. Искях да мога да виждам от всички страни.

— Ти си направил плана? — учуди се Никол.

Ранд не отговори. Беше застанал до колоната, подпрял ръка на гладката повърхност. Гледаше към отсрещната страна на храма и разстилащата се в далечината гора.

Никол намести патериците и се изправи несръчно на крака. Не искаше нищо повече от това да разгледа от всички страни красивата сграда, но щеше да ѝ бъде трудно. Все пак се приближи към него.

— Защо не съм чувала нищо за този твой архитектурен талант? Искам да кажа, никой досега не е писал за него, нали?

— Това е просто мое хоби, Никол, пък и не е кой знае какво. — Неочакваната му скромност я накара да изпита топлота. — Харесва ми да го пазя за себе си. Макар че все повече ми се иска да бях дал тези пари за нещо, което да си струва, отколкото за подобни фантазии.

— Фантазии? — подтикна го да продължи Никол, очарована от неговата искреност. Често го бе виждала да се унася в мислите си и копнееше да узнае в какъв свят се оттегляше.

— Всъщност това беше само една момчешка фантазия — усмихна се тихо той. — Когато бях дете, мечтаех да посетя боговете на връх Олимп.

Никол също се усмихна.

— Мисля, че всяко, запознало се с гръцките митове хлапе, има подобни фантазии, Ранд. Когато учехме митология в училище, моите приятелки искаха да бъдат като Афродита — да са красиви и да карат мъжете да се влюбват в тях от пръв поглед. Аз исках само да бъда като Атина, богинята на мъдростта. Красива и мъдра, воин и водач... — На Никол просто не ѝ се вярваше, че бе разкрила тайната си детска фантазия.

Ранд се облегна на колоната и скръсти ръце. На устните му трепна усмивка.

— Интересно. Аз си фантазирах, че някой ден ще срещна Атина и... — Той замръзна с отворена уста. След това сви рамене и се усмихна смутено. — Е, знаеш какви са били боговете.

Никол примигна.

— Палави, искаш да кажеш?

Той се разсмя.

— Точно така. — Поклати глава. — Не мога да повярвам, че ти разправям всичко това.

В отговор Никол също му се усмихна широко. Разговорът угасна, същото се случи и с усмивката му, но блясъкът в очите му не намаля.

— Ти си красива и умна. Знаеш го, нали?

Никол го погледна и почувства как започна бавно да се изчервява — от главата до петите. Не от смущение. А от острото усещане за ситуацията, в която се намираха. Бяха съвсем сами и от начина, по

който той я гледаше, с този почти болезнен копнеж... — Ваше височество!

Задъханият глас стресна Никол. Беше Джералд, изкачващ бързо стъпалата към храма със зачервено от усилието лице.

— Ваше височество, кралят ви търси. И трябва да ви предупредя — не е в много добро настроение.

Ранд веднага прехвърли вниманието си от Никол към Джералд и тя отново се запита дали само не си беше въобразила това негово изражение.

— Какво? Какво иска? — смръщи се Ранд.

— Тръгнал е за насам. Аз... — Джералд погледна с любопитство Ранд, после Никол, и отново Ранд. — Аз си помислих, че би трябвало да ви предупредя.

Самият крал. След срещата си с кралицата Никол не можа да потисне трепета.

— Имаш ли някаква представа какво го е разстроило? — попита Никол.

— Аз знам — рече кисело Ранд. Несъмнено е дочул за предложението, което смятам да представя пред Великото събрание, и не е особено въодушевен.

— Правилно! — Храмът усили гръмовития глас на крал Едбърт. Никол направи крачка назад в сянката. Не искаше да попадне отново под обстрела на кралския гняв.

Кралят — който съвсем нямаше кралски вид в небрежното си облекло — панталони и пуловер — застана пред своя син. Никол разпозна строгото лице, прошарената му абаносовочерна коса. Беше с половин глава по-нисък от сина си. Въпреки че възрастта бе смекчила чертите му, те бяха силни и изразителни като на Ранд.

— Какво чувам за някакъв нов план, който щял да се прокарва в парламента?

— Ако говориш за дългосрочния икономически план — да, аз стоя зад него.

— Така си и помислих. И го правиш зад гърба ми?

Ранд се намръщи.

— Иначе изобщо нямаше да види бял свят. А Каледония щеше да стане съвсем за смях пред останалите страни.

Докато спорът се разгорещаваше, Никол забеляза, че Джералд се измъкна. Как ѝ се искаше да може и тя да го направи. Но нямаше да успее сама да се спусне по стръмната пътека надолу. Тя се оттегли на пейката и приседна тихо. Опитва се да бъде неподвижна като статуите в храма.

След още обвинения от страна на краля и последвалата гневна защита на проекта от Ранд, Никол чу краля да казва:

— Тя е причината, нали? Майка ти ми каза как ти е повлияла.

— Какво? — трепна Никол и видя как към нея се отправят два гневни погледа.

— Не я замесвай в това! Аз работя по този план...

— Заговорничиш срещу мен...

— Вече месеци. Години. Но ти отказваше да ме изслушаш.

— Тя е вкарала тези модерни идеи в главата ти! Даже компютри. Какво ще прави правителството с тия компютри? Те не могат да се грижат за гроздето, за бога!

— Да признавам! — Рече Ранд с изгубил търпение глас. — Никол ми помогна да видя колко сме изостанали и в най-дребните неща. Аз виждах само едромащабната картина. Но промените започват с малки неща. Тя го разбира. Благодарен съм ѝ за това, както би трябвало да бъдеш и ти!

— Аз? Да благодаря на нея? — Той размаха ръка към Никол.

— Да, на нея! — Ранд сложи ръцете на кръста си, сякаш предизвикващ баща си да му се противопостави. — Тя ме накара да видя колко силно се нуждаем от промяна и точно в какво. О, аз го знаех и преди и се опитвах да направя, каквото мога. Но не бях твърде въодушевен и не направих нещо повече от няколко очевидни стъпки. Пилеях си времето в мечти какво би могло да бъде бъдещето. Никол ми помага да определя бъдещето и да го направя реално. Не можем да караме така — едва-едва. Не можем да изчакваме, докато дойде време да наследя трона. Тогава ще бъде прекалено късно. Трябва да се движим колкото е възможно по-бързо, иначе ще изостанем безнадеждно. Никол знае това. А сега го знам и аз.

Никол чувстваше, че Ранд преувеличава ролята ѝ. Той беше работил упорито години наред. Тя само му беше помогнала.

Кралят се намръщи, отправил замислен поглед към Никол.

— Тя те вдъхновява?

Ранд се приближи до краля и продължи гневно:

— Ще издърпам Каледония в двайсет и първия век — с тебе, или без тебе. Хайде, Никол. Това беше достатъчно.

Той я хвана за ръката и я изправи на здравия ѝ крак. Никол затърси опипом патериците си, но Ранд ги изтръгна от нея и я дръпна силно към себе си, полуподкрепяйки и полуносейки я към стъпалата и водещата надолу алея.

Никол разбра, че му се иска да тръгне веднага за по-силен ефект, но го затрудняваше ужасно. Едва ли би могъл да държи едновременно и нея, и патериците — при това в изправено положение.

— Би могъл да ме оставиш там, Ранд.

— Не ставай смешна. — Той изманиврира ловко край една неравност на пътеката. Докато подскачаше до него, Никол едва не загуби равновесие, но той я притисна до себе си и я задържа.

— Може би трябва да напусна, Ранд — задъхано каза Никол. — Непрекъснато предизвиквам конфликти между тебе и родителите ти.

— Не можеш да вземеш такова решение, Никол — изръмжа той с мрачно изражение на лицето. — Ти си моя служителка, не тяхна. — Сякаш да подчертае този факт, той я притисна още по-силно с ръка.

Топлината на стегнатото му тяло изгаряше кожата ѝ, пронизвайки я на места, които той не можеше и никога нямаше да види. Трябваше да престане да я докосва по този начин, иначе тя нямаше да е в състояние да продължи да работи за него. Щеше да се саморазруши отвътре навън.

Докато преодоляваха най-стръмната част на пътеката, тя затаи дъх, но по някакво чудо успяха да се задържат прави. Тя се вкопчи в кръста му и се опита, доколкото бе възможно, да не го товари толкова с тежестта си.

— Не убивай горкото момиче — чуха развеселения глас точно зад себе си.

Ранд замръзна. Обърна себе си и нея и двамата застанаха пред крал Едбърт.

— Господи, да я влачиш по земята по този начин — додаде Едбърт, подсмивайки се. — Така ли сме те възпитавали да се държиш с една дама?

— Татко? — изрече Ранд колебливо.

Никол усети, че спокойното държане на краля озадачи принца. И тя не можеше да си обясни рязката промяна в настроението му.

— Ще взема тези неща. — Едбърт ги изпревари и пое патериците от ръката на Ранд; след това тръгна надолу по пътеката.

Изненадата на Ранд се предаде и на Никол. Тя имаше странното чувство, че кралят е решил да я приеме на някакво равнище, но как и защо — не можеше да разбере.

Реши, че това няма значение. Определено изпита облекчение, че не е изгубила благоволението на краля на своята страна.

Направил няколко крачки, Едбърт спря и се обърна.

— Какво чакаш? — попита весело той. — Хайде, госпожице Олдридж. Трябва да сте изморена.

Подкани ги с жест да го последват.

Без да каже и дума, Ранд се подчини, като предаде объркването си почти осезаемо на Никол. Тя притисна лице в рамото му, за да скрие усмивката си.

Дотук с драматичното напускане на сцената.

— Оценявам факта, че толкова бързо, след като ти казах, успя да разместиш програмата си — като се има предвид колко си зает напоследък — рече крал Едбърт, намествайки се в любимия си стол.

Ранд едва скри раздразнението си при подмятането. Баща му направи жест към прислужника си, който бе застанал до стената, неподвижен и мълчалив като манекен. Той веднага сякаш оживя и отиде до барчето да направи обичайния винен коктейл на краля.

— Седни, Ранда — нареди кралят. — Трябва да обсъдим нещо важно относно брака ти.

Ранд въздъхна и намести едрото си тяло в стола срещу този на баща си. Не знаеше на кой фронт ще нападне баща му, когато го повикаха в неговите покои няколко часа след спора им в храма. За негова изненада баща му явно се канеше да остави икономическата инициатива на мира — засега — и да се заеме с въпроса за неговата женитба.

— Нямах намерение да ми разясняваш нещата от живота, нали? — промърмори Ранд, прикривайки своята напрегнатост с шега. Нямахше никакво съмнение, че баща му работи по някакъв свой таен

дневен ред. Веднага щом естеството му станеше ясно, щеше да се заеме със защитата си.

— Не ставай смешен. Ще пийнеш ли нещо? — Той погледна въпросително Ранд.

Никол бе споменала веднъж — меко, но много внимателно, че твърдият алкохол несъмнено влошава състоянието на стомаха му. Освен това той всъщност бе жаден.

— Минерална вода. С лед.

Баща му вдигна вежди.

— Обикновено избираш друго. Напоследък виждам доста промени у теб, синко.

— Не чак толкова много — сви рамене в отговор, подразнен от насоката на подетия от баща му разговор. Накъде биеше? Прислужникът се върна с напитките на един поднос и подаде чашите — първо на краля, после на Ранд.

— Можеш да си вървиш.

Прислужникът се оттегли с безмълвен поклон затваряйки вратата на кабинета след себе си.

Кралят отпи бавно, след това остави чашата и погледна сина си.

— Сега да минем на темата. Не съм напълно сигурен, дали разбираш напълно какви са семейните ти задължения. Брачният договор за нас, хората от кралските семейства, не е това, което си мислиш, че е. Обичайната практика е щом веднъж ние — той обхване с жеста си двамата — си изберем съпруга, след това се женим и правим всичко възможно да осигурим продължение на кралския род. Здрави деца, родени от нашата кралица или принцеса. Тук свършват нашите задължения, що се отнася до семейните въпроси.

Ранд вдигна вежди.

— И с това имаш предвид...

— Малко след това, ако не и преди това, обикновено сме склонни да установим връзка със сърдечна приятелка, довереничка.

— Довереничка — повтори Ранд бавно. Почувства нервите си опънати. — Имаш предвид любовница.

По лицето на баща му пробягна болезнено изражение.

— Такъв вулгарен термин. Обикновеният работник може да има връзка с любовница. Терминът довереничка носи в себе си по-дълбоко значение — това е жена, която отговаря на изискванията не само на

тялото, а и на душата. Продължителна връзка, Ранда. Силна и сигурна. Повечето членове на семейство Холингсуърт се спират на първата си дълготрайна довереничка още докато са между двайсет и трийсет години, около времето, когато се женят — ако не и по-рано. Ти си нещо бавен в това отношение — както и по отношение на брака.

— Разбирам. — Явно беше бавен. За разлика от баща си, който очевидно бе доволен да сподели със сина си как е мамил майка му. Ранд го знаеше, и то от години. Това бе едно от ония неща, които се подразбираха без думи, но — поне досега — никога не бе обсъждано. — Добре тогава. Кога взе първата си довереничка?

Баща му сви рамене, като че ли отговорът бе очевиден.

— След като възпроизводството не стоеше вече на дневен ред и бях осигурил продължението на рода.

Гласът на Ранд потрепна.

— Искаш да кажеш — когато съм бил роден, още в пеленки.

— Не сметнах за необходимо да изчакам, за да науча пола на детето, въпреки че положително щях да изпълня задължението си да опитам отново, ако ме беше разочаровал и се бе родил момиче.

Ранд го изгледа гневно със свит от отвращение стомах.

— Значи си имал любовница, докато майка ми е била бременна с мен. Опитал ли се изобщо да направиш нещо по отношение на брака си?

— Да направя! Какво исках да кажеш с това? — Кралят поклати глава, сякаш Ранд говореше на чужд език. — Бракът си е в ред, изпълнява своите функции както трябва.

— Не такъв брак искам за себе си.

— Искаш? Няма никакво значение какво исках, Ранда. Мислех, че това вече ти е станало съвсем ясно. — Моментното раздражение в гласа му изчезна при следващите думи. — Сега да се заемем със същината на въпроса. — Той се усмихна свойски.

Неговата веселост вбеси Ранд. Знаеше, че това е фасада. Зачака, питайки се каква посока ще поеме този абсурден разговор. Вече се бе съгласил да се ожени, за бога! Какво още искаше баща му?

— Твоята Никол — продължи делово баща му. Споменаването на Никол изпрати предупредителен сигнал в съзнанието на Ранд.

— Какво имаш да ми казваш за госпожица Олдридж — осведоми се той студено.

— Тя е интелигентна, дискретна и добре възпитана за жена без благородническо потекло. И доста хубава. Има деликатен чар, но подозирам желязна воля. Все подходящи качества.

Внезапна тревога обзе Ранд. Стисна силно чашата. Да не би баща му да смяташе да открадне Никол и да я направи своя довереничка! От тази идея му се повдигна. Усети вода по ръката си и си даде сметка, че може да счупи чашата. Наложил си да отпусне хватката си. — Какво — едва успя да изрече той — намекваш?

— Ами ти изглеждаш влюбен до уши.

Той — влюбен? Ранд побърза да се защити.

— Не съм...

— За бога, Ранд — прекъсна го кралят нетърпеливо. — Престани да се опъваш и направи жената своя приятелка.

Ранд замръзна, когато схвана думите на баща си. Кралят не искаше Никол за себе си, но смяташе, че синът му би трябвало да я вземе за своя любовница.

Никол — негова любовница? Никога не би могъл да я вземе за своя любовница. Не гледаше на нея по такъв начин — ниско и физически.

Или пък? Заля го гореща вълна, когато си помисли за Никол, за страстта, която събуждаше у него в най-неочаквани моменти. Когато се смееше на някоя шега — така, сякаш на света не съществува никой друг. Когато вдигаше онези глупави очила на носа си, докато чете — без да усеща погледа му върху себе си. Когато прехапваше сочната си долна устна, карайки го да копнее да я докосне с език.

Без съмнение други мъже биха се запитали какво е това кипене на кръвта в такива моменти. На повърхността не съществуваше никаква директна сексуалност. Господи, и той самият не го разбираше, но този глад за нея беше непрекъснато там — под повърхността.

Схвана изведнъж с болезнен шок, че се самозаблуждава. Това, което изпитваше към Никол, бе повече от желание. Той гореше за нея. Жадуваше за нея с всяка частица от тялото си. Би могъл да я заведе в леглото. Почти бе сигурен, че би могъл да я прелъсти. Често беше виждал ответния копнеж в очите ѝ, въпреки че тя се опитваше да го прикрие.

— Вземи я за своя довереничка сега, така че да можеш да вложиш енергията си в намирането на подходяща съпруга —

посъветва го кралят. — Времето си върви, Рандал. Остават още шест месеца до края на годината.

— Защо те е грижа? — сопна се той. — Какъв е твоят интерес във всичко това?

— Ти явно си обсебен от нея. Разсеян. Неспособен да отделиш важното от маловажното. Това е този копнеж Рандал, любопитството, стремежът да я покориш.

Прекалено бързо, за да може да ги предотврати в мозъка му се оформиха представи. Никол в сатенена роба, чакаща го след изпълнен с обществени задължения ден, със скрита интимна усмивка на устните си — само за него. Разсъбличаща го с нежните си ръце, галеща го придърпваща го към мекото легло. Плъзваща възхитителното си, изящно тяло върху неговото...

Думите, с които баща му го увещаваеше прозвучаха като ехо на неговите еротични мисли — като песен на сирена, зовяща го към нещо невъзможно и неосъществимо.

— Вземи я, Ранд. Направи я изцяло своя. Щом веднъж задоволиш тази краста, ще уседнеш в една приятна рутина и ще се завърнеш към истинското си аз.

Последните думи изведнъж го върнаха в реалността, изтръгнаха го от виденията му. Той не искаше да се върне към старото си аз. Не искаше да се поддаде на плановите на баща си. На собствената си слабост. От това зависеше бъдещето на цяла една страна.

— Не — промълви едва чуто. След това, с вече нараснала увереност, додаде високо: — Не. Никол заслужава нещо по-добро от това да ми стане сексуална играчка. Няма да направя това с нея.

Той се изправи, тресна полупразната чаша с вода и се застана лице в лице срещу баща си.

— Няма да се поддам на твоите кроежи, татко. Знам какво се крие зад всичко това. Защо искаш да се кротна. Искаш да спра да те предизвиквам, да спра да предизвиквам страната да направи следващата крачка — крачка, от която силно се нуждае. Искаш да затлачиш мозъка ми с удобството и мекотата на една жена, да превърнеш Никол в сексуален обект, когато аз ценя най-много у нея ума й.

— Тя ще има полза от връзката, не се самозалъгвай в това отношение, Рандал — възпря емоционалния взрив баща му с

определено остра нотка в гласа. — Ще има всичко, за което би могла да мечтае. Ние, от рода Холингсуърт, сме много щедри мъже, когато ни изнася.

— Недей да ме слагаш в това число — сопна се Ранд в отговор. — Забрави ли, че съм ангажиран в търсенето на съпруга? Че Никол ми помага да я намеря? Твоето собствено двуличие — този фарс, който наричаш брак — това не е бракът, който аз ще имам. Не в такъв дом ще отгледам децата си. Заради Никол.

— Ако наистина така усецаш нещата, синко — процеди кралят с леденостуден глас, превръщащ обръщението в подигравка, — ти си по-голям глупак, отколкото съм си представял.

Неспособен да остане в присъствието му и минута повече, Ранд му обърна гръб и излезе с големи крачки от стаята.

Ранд почувства присъствието на Никол в библиотеката още преди да вдигне поглед от екрана на компютъра. Беше спрял да чете последния вариант на проекта си още когато тя влезе в помещението, но се поколеба да разкрие колко е доволен да я види.

Откри, че с всеки изминал ден идва в библиотеката все по-рано сутрин. Беше помолил Джералд да ограничи временно ангажиментите му, за да може да се съсредоточи върху изпипването на проекта — заедно с компетентната си сътрудничка, госпожица Никол Олдридж.

Той сложи ръка на тила си и внезапно му се допуши пура — едно от многото желания, които напоследък му се налагаше да потиска. Проектът, разбира се, беше важен. Но не можеше да се заблуждава повече, че това е единствената причина за страстта, която влагаше?

Забеляза как Никол се приближава до бюрото с периферното си зрение.

— Ранд имам едно предложение — каза тя с изцяло делови тон.

Той вдигна поглед към нейния и почувства как забраненото вълнение припламва в гърдите му. Беше си казал, че това преходно увлечение е изцяло в неговата глава, но тялото му не го слушаше.

Господи, едва не я беше целунал тук, в тази стая, а в храма отново го бе обзело това желание, още по-силно. Ако баща му не беше дошъл тогава... През целия ден продължи да се самоизтезава докато работеше редом с нея, наслаждавайки се на нейните прозрения нейната жизненост, нейния чар. Действаше направо като наркотик.

Никога не се беше чувствал толкова уязвим пред жена, но чувствата му несъмнено бяха продукт на дългите часове съвместна работа и общата им цел. Никога не беше срещал друг човек, който да е толкова загрижен за напредъка на Каледония, който разбира мислите му преди самия него. Ценеше общуването с нея повече от всеки друг. Ако всичко свършваше само с това...

Не можеше да се отърси от усещането за стройното ѝ тяло, притиснато в него. Оставяше съзнанието си да фантазира как я държи, целува, изучава формите ѝ с ръцете си — не само с очи... В най-неподходящи моменти умът му започваше да блуждае по някакви примитивни, шокиращо похотливи пътеки. Неговата собствена служителка! Една невинна дама при това.

Ако тя можеше да прочете мислите му... Без съмнение щеше да напусне и никога повече нямаше да я види. Той отказваше да допусне такава обезсърчителна възможност. Вместо това щеше да се въздържа завинаги от разкриването на скритите си желания.

Все пак, въпреки че се държеше безукорно с нея през цялото време, имаше чувството, че на някакво по-дълбоко равнище Никол е свършено наясно с неописуемите му мисли и отказва да признае съществуването им — поради същите причини. А дали това не беше само негово тайно желание?

Тази сутрин бе сложила един от строгите си костюми, вместо широките женствени поли, които носеше напоследък заради нараняването си. Дори си бе обула чорапи, въпреки навехнатия глезен. Вече бе само с една патерица, а глезенът ѝ бе стегнат в тежка скоба. Въпреки това носеше удобни ниски обувки.

Леко се обезсърчи, когато погледна косата ѝ — отново прибрана стегнато на тила. Защо трябваше да я вдига? Защото усещаше неговите мисли? Не искаше да го поощрява?

Мисълта събуди неочаквания му гняв. Като че ли беше толкова глупав — такъв негодник — да действа под напора на желанията си! Освен това нейният опит беше пълен провал. Разбира се, комбинацията между очилата и стиснатите под мишницата папки ѝ придаваха вид на непреклонна даскалка. Но въпреки това си представи как я отнася до дивана и сваля претенциите, също както и дрехите ѝ.

— Седни, Никол — покани я той лаконично.

Никол видимо не реагира на хладния му тон. Седна внимателно на стола до бюрото и отвори една папка на скута си.

— Чувствам, че не напредваме достатъчно в търсенето на принцеса. Като изхождах от установения вече приоритет, подбрах следващите пет жени, за които трябва да се помисли.

Аха, значи така смяташе да играе тази игра. Още по-добре, тъй като той имаше същите намерения. Все пак не можеше да победи изцяло раздражението от хладното и професионално държане.

— Имаш време да стигнеш до същността, Никол — продължи той с маниер, в който прозираше — както той се надяваше — липса на интерес.

— Да, съжалявам. Знам, че си зает. — Тя се размърда в креслото, леко подръпна полата си надолу, после продължи: — За да ускорим този процес, мисля, че ще бъде целесъобразно да поканим и петте кандидатки заедно в двореца...

— Да убием пет заека с един куршум? — уточни той иронично.

Тя едва не се усмихна, но се усети навреме.

— И така може да се каже.

Той се приведе към нея, очарован да чуе това предложение, очарован от начина, по който работеше умът ѝ.

— За какво събитие ще ги поканим?

— Балът в чест на коронацията.

— Тази помпозна история?

Организиран всяка година, за да почете управлявалите дотогава монарси, през годините балът на коронацията бе паднал до нивото на показан светски фарс. Всеки, които беше някой, посещаваше бала — свършен терен за каймака на калдонийското светско общество, което можеше да се поперчи и за калдонийското кралско семейство, което имаше възможност да изтъкне своята изключителност пред гражданството. Не беше мислил, че Никол ще сметне такова сбирще за подходящо, като се има предвид тълпата.

— Нещо като принца от приказката, който направил бал, за да си намери съпруга, не мислиш ли? Само че се съмнявам някоя Пепеляшка да пристигне, обута в стъклени обувки.

Никол се впусна в защита на идеята си — както той мислеше, че ще направи.

— Знам, че звучи донякъде глупаво, но никой друг няма нужда да знае, че си търсиш съпруга. Жените ще бъдат очаровани да присъстват. Ще има толкова много хора и няма да изглежда, че са там със специална цел. Ще се държат по-естествено, не мислиш ли?

Той се облегна на стола и, събрал пръсти пред гърдите си, се зае да я изучава. Не усещаше как секундите отминават. Не можеше да реши дали да гледа лицето на Никол — и начина, по който големите ѝ очи обхождат стаята в опит да отбягнат погледа му — или нейното тяло с неговите меки извивки, едва забелязващи се под строгия костюм.

Искаше му се да разтвори сакото ѝ. Представи си как коленичи и го прави вместо нея. След това щеше да разкопчее блузата и да разкрие меките хълмчета на гърдите ѝ... Заля го внезапно желание, мощно и осезаемо. Господи, разкопчаването на блузата щеше да отнеме много време. Щеше да я разкъса, да издърпа сутиена и да се наслади на разголените ѝ гърди. Щеше да я целува и гали навсякъде, докато стане напълно готова за него и започне да го моли. Тогава, и само тогава, той щеше накрая да проникне — с такова удоволствие — в нея, щеше да усети влажната ѝ мека плът, да я чуе как вика, да...

— Ще имаш готовност, нали?

Ранд подскочи, сякаш го заляха със студена вода.

— Готовност? — повтори той. Едва успя да изломоти думата. Страхуваше се да срещне погледа ѝ, но видя достатъчно, за да установи, че тя е в блажено неведение относно неговите долни видения.

— Става дума за бала, така че да можеш да обърнеш внимание на кандидатките.

— Питай Джералд. Той е в течение на моята програма — успя да изрече дрезгаво той. — Нали не очакваш да я помня наизуст?

— Не. Разбира се, че не. — Тя наведе глава и той усети, че е изненадана — и дори наранена — от неговото поведение. Имаше желание да я погали по косите, да я успокои. Тази мисъл причини остро стягане в гърдите му. Баща му беше прав. Никол напълно владееше мислите му. Беше успяла някак да го спечели и той не мажеше да мисли почти за нищо друго.

Стегни се, човече, укори се Ранд. Скочи от стола.

Внезапното му движение стресна Никол. Тя затвори папката и я стисна с две ръце. Изглеждаше по-нервна от всякога, макар че се опитваше да го прикрие. Искаше ли питане, щом се взираше така в нея...

— Винаги ходя на проклетия бал — каза той рязко. — Това е мое задължение. Сега ми кажи за плана си.

— На бала ще можеш спокойно да огледаш кандидатките — произнесе тя колебливо — и да прекараш толкова време с тях, колкото пожелаеш.

— Разбирам — кимна той бавно. Вече бе приел идеята, изглеждаше разумна. И все пак вътре в себе си усещаше, че в доводите ѝ се крие нещо повече от това, което бе разкрила. За да я предположи, той повдигна въпросително вежди, мълчаливо насърчавайки я да продължи.

Тя захапа въдицата.

— Е, добре, Ранд — поде тя с въздишка, станала отново директната жена, която му харесваше. Техните опити да се държат хладно и делово накрая винаги преминаваха в непринудена фамилиарност. — Имам чувството, че сме се запънали заради няколкото не особено сполучливи кандидатури досега.

— Истинска катастрофа бяха, Никол. Да си го кажем направо.

— Е, добре, катастрофа — съгласи се тя с нотка на нетърпение в гласа. На Ранд му стана хубаво, откри, че се усмихва на нейната неформалност. Опита се отново да стане сериозен.

— Мисля, че на никого не би харесала такава поредица от срещи на сляпо — рече Никол. — По този начин това ще се избегне.

— Да, разбирам. — Неспокоен, той отново се изправи и започна да обикаля бюрото. Облегна лакти на него и се вгледа в безхитростното ѝ лице. — Освен това се надяваш, че това ще покаже на майка ми колко усърдно се стараеш да ме ожениш.

Тя не се сконфузи много. Наклони главата си на една страна и му се усмихна.

— Всъщност това бе едно от съображенията. Признавам си.

Ранд се намръщи, питайки се как би реагирала майка му, щом ѝ обясни какво бе организирана Никол. Може би щеше да смекчи отношението си към нахалната американка.

Надяваше се да е така. Откри, че му е трудно да разговаря с майка си след непрекъснатите спречквания при опитите му да защити Никол. Майка му отказваше да повярва, че между тях двамата няма никаква скандална афера, отказваше да повярва, че Никол се опитва упорито да му намери съпруга. Може би този бал щеше да предложи изход.

— Може и да стане — разсъди той.

— Да убеди майка ти ли?

Той се намръщи, подразнен, че отново си мисли за Никол.

— Да си намеря съпруга.

— О... — промълви тя тихо. Изглеждаше смутена. — Разбира се.

Той я погледна замислено и скръсти ръце. През ума му мина една идея и той внезапно реши.

— Ти също ще присъстваш на бала, естествено.

— Какво? — Никол го изгледа шокирана.

Ранд се оттласна от бюрото и закричи по изпъстрения със сложни шарки килим.

— Искам да бъдеш там, за да ми помогнеш да се справя — поясни той, като формулираше аргументите си в движение. — Можеш да ги държиш под око, да си отбелязваш реакциите им към мен, към другите. Намирам, че е дяволски трудно да следя всичките както са така, на едно място.

Щом стигна до камината, той се обърна и откри, че лицето на Никол е придобило тревожно бледа окраска. Не можеше да проумее подобна реакция. В края на краищата това беше само един бал.

— Това представлява ли проблем за теб, Никол?

Тя отвори уста и сякаш насила изрече:

— Просто не съм от тези хора...

— Тези хора? — Омръзнали му бяха изкуствените прегради, издигани между благородниците и простосмъртните. — Това са просто хора с хубави дрехи. Ще си облечеш красива рокля и всичко ще мине добре — той посочи крака ѝ. — Колко още ще стои това нещо на глезена ти?

— Една седмица. Но аз...

— Балът е след месец, така че това не е извинение.

— Знам, но всъщност нямаш нужда от мен там, Ранд — избъбри тя бързо, сякаш страхувайки се да не я прекъсне. — Не и когато си зает

с пет жени. Можем да ги обсъдим след това...

Той я прекъсна.

— От мен се очаква да обърна внимание на пет жени! Три от тях едва познавам, а другите две са ми напълно непознати. Очаквам малко помощ! — Не можеше да разбере силната ѝ съпротива срещу едно напълно практично предложение.

— Какъв... какъв вид помощ?

— Да ми напомняш кого, по дяволите, трябва да оценявам — първо. Да ме спасяваш, ако се задържа по-дълго с някоя и времето се окаже недостатъчно. Такива неща.

— Но майка ти! — въздъхна Никол. — Тя няма да ме иска там. А баща ти...

— По дяволите майка ми! — Значи това я притесняваше. — Заради шокирания израз на лицето ѝ той смени тона. — Ще ѝ обясня твоя замисъл, Никол, и ще обясня защо трябва да бъдеш там. Що се отнася до баща ми, той... промени мнението си за теб. — И наистина, баща му не преставаше да настоява да направи Никол своя любовница, а той продължаваше да се противопоставя. — И за секунда не се тревожи за моите родители, чуваш ли?

Тя не изглеждаше много убедена, но накрая кимна.

— Щом казваш...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде беше, Никол? Принцът взе да се безпокои — обърна се Джералд към Никол веднага щом тя пристъпи във фоайето на голямата бална зала.

Никол погледна зад него. Широко стълбище водеше цял етаж по-надолу в балната зала, изпълнено с бляскаво общество — жени в маркови облекла, мъже в смокинги, пресата, отделена с кордон в един ъгъл. Всяка година списание „Аристократи“ отразяваше бала със статия от десет страници, като показваше държавни глави, благородници, известни хора и принц Ранд с последната му приятелка.

Почувства нервно свиване на стомаха.

— Съжалявам, Джералд. Бях последна на опашката за коафьора.

Джералд се усмихна и край очите му се появиха бръчици.

— Свършил е чудесна работа. Трябва да кажа, че приличаш на картина, която видях веднъж в книга за гръцките митове.

На Никол ѝ стана хубаво от комплиментата. В същото време нотката в гласа му леко я притесни — сякаш той знаеше защо е искала да бъде в такъв стил. Редакторът на модния раздел в „Аристократи“ беше намерил един дизайнер, който пожела да ѝ заеме рокля с надеждата, че ще може да я фотографира. По някаква случайност разполагаше с рокля, която отговаряше на нейните изисквания. Както беше му обяснила, въпреки че роклята надминаваше и най-смелите ѝ очаквания, никой нямаше да прави снимки на нея самата.

Както повеляваше гръцкият стил, роклята оставяте ръцете ѝ голи и падаше на меки гънки от пристегнатата със златен колан талия, което я правеше да изглежда по-тънка, отколкото си мислеше, че е възможно. Беше обула златни сандали с висок ток, а косата ѝ — която бе отнела толкова време на дворцовия коафьор — беше вдигната високо на главата, частично сплетена и с вплетен в нея златен шнур. Малки къдрици обрамчваха лицето и галеха шията ѝ. Не носеше никакви бижута. Нищо от това, което притежаваше, не би било достойно за роклята.

Като изненада за Ранд бе сложила контактните си лещи вместо очилата. Никога не я бе виждал без нейните очила и тя се питаше как би реагирал.

— Даваш си сметка, че това е голяма чест, нали, Никол? — промълви тихо до нея Джералд.

Никол го погледна, объркана от нехарактерно нервния му тон.

— Аз съм тук, за да работя, Джералд.

Джералд вдигна вежди.

— Надявам се само, че принцът е обмислил добре всичко.

Никол беше установила делови взаимоотношения с Джералд, единствения друг човек, на когото Ранд доверяваше своите тайни. Сега започна да се пита какво в действителност мисли Джералд за нея. Стегна се.

— Не разбирам...

Джералд я хвана за лакътя и я отведе встрани. Понижи глас.

— Обикновено подкрепям всичко, което прави, както и ти, Никол. За мен е чест и привилегия да бъда част от неговия персонал, да помагам в дневния ред и осъществяване на неговите цели, отнасящи се до страната. Както знаеш, подкрепях и решението му да си наеме някой да му помогне да си намери подходяща съпруга.

Никол кимна, но продължи да усеща стомаха си на топка.

— Изплюй камъчето, Джералд.

Той въздъхна, явно почувствал се неудобно от това, което искаше да каже.

— Загрижен съм, че вашата... че неговата... че — той погледна нагоре, като че ли очакваше думите да паднат от тавана.

Почувствала объркване и трепет, Никол поклати глава. Никога не бе виждала Джералд така затруднен в намирането на думи, винаги бе толкова спокоен и съсредоточен.

Джералд сведе поглед и сподави дълбоката си въздишка.

— Аз съм просто един възрастен човек, който винаги се притеснява — както знаеш. Казвал ми е неведнъж, че държи нещата под контрол, така че няма да си пъхам носа в това.

Той й се усмихна и неуверено я потупа по ръката.

— Наслаждавай се на тази вечер, Никол, но никога не забравяй защо си тук.

Никол кимна, готова психически да започне да изпълнява задълженията си. Положително нямаше нужда Джералд да ѝ напомня защо е поканена.

Тя му позволи да я придружи до площадката на стълбището, където беше застанал иконом в зелена униформа. Той протегна ръка.

— Картичката ви?

Никол нямаше такава, но Джералд извади една покана от джоба на самото си.

— Това е госпожица Никол Олдридж от Каледония, племенница на лорд Филип, барон на Дюпрения — произнесе напевно той, като че ли титлата имаше някаква тежест.

Под скептичния поглед на иконома Джералд добави:

— Присъства по лична покана на принц Ранд.

Икономът вдигна вежди, но обяви с отекващ глас името ѝ на кипящото множество от хора долу. Тя започна да слиза по стъпалата сама. Обърна се и погледна Джералд, който ѝ махна веднъж, после изчезна. Явно не беше поканен.

Няколко души от стоящите най-близо погледнаха към нея, после се върнаха отново към разговора си, след като си дадоха сметка, че не е някоя специална гостенка. Тя нямаше нищо против. Беше прекалено развълнувана от самото си присъствие тук, за да се тревожи какво впечатление прави на петстотинте известни, богати и титулувани гости.

След това съзря принц Ранд и сърцето ѝ подскочи. Той се отдели от една група и се приближи до стъпалата. Докато го гледаше, тя забави стъпките си. Беше изумително красив в ушития си по мярка смокинг. Изумруденозеленият шарф го идентифицираше за всички, достатъчно глупави да не разберат кой е в действителност. Тя го виждаше всеки ден, прекарваше часове наред в тясно сътрудничество с него. Но все още успяваше да спре дъха ѝ.

Особено сега. Той спря в подножието на стъпалата и вдигна към нея поглед, светнал от неприкрито възхищение — и нещо много по-обезпокоително. По лицето му се разля бавна усмивка. Никол потрепери от радост, дълбоко удовлетворена от факта, че усилията ѝ по подготовката на тази вечер срещат неговото одобрение. Казваше си, че той едва ли ще забележи присъствието ѝ, като се има предвид колко много хора трябваше да забавлява. Опитваше се да се убеди, че е

забравил за нейната покана. Никога погрешна преценка не ѝ бе доставяла такова удоволствие.

Докато тя се носеше по стъпалата, той не откъсна очи от нея. Наслаждавай се, но не забравяй защо си тук, пробягнаха думите на Джералд в ума ѝ, и тя бързо отклони погледа си от Ранд. Не беше пепеляшка, която тепърва щеше да бъде омаяна от хубавия принц.

Почти бе достигнала подножието на стълбището, когато — в нарушение на протокола — принцът изкачи бързо последните пет стъпала, за да я посрещне. Член на кралското семейство никога не правеше това за човек с неблагоороднически произход. Явно Ранд не искаше да се съобразява с традицията.

Заради нея. Кръвта на Никол започна да пулсира във вените, когато почувства погледа му по всяка частица на тялото си.

Той се наведе ниско над нея.

— Трябваше ли толкова да се бавиш? — Подкачи я той. — Пропусна опашката, наредила се да поздрави кралското семейство. Сигурно го направи нарочно. — Той се засмя.

Погледът му обходи тялото ѝ, после спря на лицето ѝ.

— Ти... — направи пауза, като че ли не можеше да намери думи. След това потушил пламъка в погледа си, заговори оживено: — Изглеждаш по-различно без онези абсурдни очила. Това ми дава възможност да видя по-добре очите ти. Сега ела. — Накара я да го хване под ръка и се обърна да я поведе надолу. — Опитвам се да си припомня всички подробности за петте жени, които поканихме тази вечер.

И това беше всичко. Липсата на очилата и елегантната ѝ рокля в гръцки стил — почти не му направиха впечатление. Той непрекъснато виждаше жени с елегантни рокли, но все пак бе очаквала нещо като реакция. Яростно си напомни, че не е наета от принца, за да го впечатлява с вида си.

— Вече елиминирах една дама, която има склонност да се кикоти в най-неподходящи моменти — съобщи Ранд. — Мога да се закълна, че се присмиваше на роклята на майка ми, докато бе наредена на опашката.

— О, не — изохка Никол, неспособна да сдържи усмивката си. — Не можем да позволим това.

Въпреки споменаването на кралицата Никол имаше чувството, че се носи по въздуха, докато се спускаше плавно по стъпалата редом с принца. Когато успя да откъсне погледа си от Ранд, тя си даде сметка, че този път хората гледаха.

Всичко забелязваха — където и да отидеше принц Ранд, каквото и да направеше. Не трябваше да забравя това, тук — на това публично място — наложително беше да се отнася към него с цялата церемониалност, която изискваше положението му, независимо колко фамилиарни бяха насаме. С периферното си зрение улови ярка светкавица и разбра, че един фотограф ги е заснел. Издърпа ръката си от неговата.

Ранд се намръщи и погледна към фотографите. Сви рамене.

— Няма за какво да се притесняваш, Никол. Те вече са заснели километри лента — и не само с мен.

— Щом казваш — отвърна тя. Не се усещаше така спокойна като него. Ранд явно бе най-популярната фигура за пресата на този бал.

— Не вършим нищо извън обичайното тази вечер — додаде той успокоително. — Освен че си тук, за да ми бъдеш в помощ по един специален проект.

Тя кимна, без да е в състояние да срещне погледа му. Сърцето ѝ се сви, когато разгада какво се крие зад думите му: Към нея се отнасяше не по-различно, отколкото, към която и да е от другите гостенки. Ранд я настани встрани, до една саксия с палма. Тя се стегна и се върна в ролята на служителка. Прегледа списъка с четирите останали кандидатки, с които той трябваше да се срещне, след това го запозна набързо с подробностите. Двамата потърсиха с очи жените в претъпканата зала, докато скритият в ъгъла оркестър преминаваше от камерна музика към първия валс.

— Яркорозовата рокля — кимна Никол по посока на жената. — Това е лейди Марла Йохансон. Определена е за първия танц. — Никол вече му бе съставила програма за танците. Каледония следваше много от традициите на деветнадесети век и от един мъж се очакваше да си запази танци предварително, за да си подсигури по-желани дами.

— Да, срещал съм я преди. Приятна жена — разсъди на глас Ранд, докато гледаше с преценяващ поглед лейди Марла. — Високият нордически тип. Била е обект на вниманието на не един мъж.

— Тъхъ — кимна Никол. Но почувства думите му като удар в стомаха и в сърцето ѝ пламна неизпитвана дотогава люта ревност. Образец на изискана самоувереност, тя протегна ръце и принц Ранд ги хвана в своите, като се поклони ниско.

— Лейди Марла — поздрави я. — Не сме говорили с години.

— Да, ваше височество. Твърде дълго време.

Жената отговори на усмивката му, като че ли беше попаднала на най-голямото съкровище на света. Хвана го под ръка и той я придружи до подиума. Хвърли един последен поглед на Никол, устните му леко потрепнаха и тя се насили да се усмихне в отговор.

Наблюдаваше ги как се въртят в свършен синхрон.

Погледът ѝ следваше плавните движения на двойката, забелязваше дребни неща — как розовата ѝ рокля докосва глезените му, как тя не сема очи от лицето му, как той стиска ръката ѝ в своята. Изглеждаха идеално заедно.

Никол преглътна, ядосана на себе си заради изцяло женската и съвсем непрофесионална реакция. Знаеше от самото начало защо е тук. Нямаше никакво извинение или причина да изпитва ревност.

Тя въздъхна и се опита да потисне чувствата си. Слава Богу, нямаше защо да се преструва пред някой друг, освен пред Ранд. От всички страни бе заобиколена от увлечени в разговор групички хора, сред които се чувстваше като на остров.

Кралят и кралицата бяха в другата част на помещението, отпуснали се в двата си трона, заобиколени от прислужници и царедворци. Беше разделена от тях с огромното пространство на балната зала. Те може би дори не забелязваха, че е тук.

Огледа блестящата зала, невярвайки, че действително се намира тук. Високо на тавана висяха огромни полилеи, целите в кристални висулки. Махагоновият под бе излъскан толкова добре, че можеше да се огледа в него. Стените и таванът бяха украсени с изящни гипсови орнаменти и позлата, а цялата дължина на едната стена бе в огледала, които оставяха впечатление за безкрайност. На отсрещната стена имаше двукрили врати, водещи към една тераса. Оттам полъхваше лек ветреца с аромат на жасмин.

Почувства човек до себе си и вдигна поглед. Видя висок мъж с пясъчноруса коса.

— Познавате ли принца? Видях го да ви поздравява. Мисля, че не сме се срещали.

Никол се усмихна учтиво.

— Не, но аз знам кой сте — лорд Тейбърн, граф на Хевърингтън. Не сте ли ходили заедно на училище с Ра... с негово височество?

— Да, така е. Бяхме в един отбор за игра на поло. А вие сте?...

— Госпожица Никол Олдридж. От персонала на принца.

— От персонала? О! — Той вдигна вежди, после погледна към тълпата. — Ами... мисля, че тук някъде беше партньорката ми за танца. Приятно ми беше.

И си тръгна.

Това беше. Никол скоро си даде сметка, че който и да дойде, любопитен да види жената, с която разговаря принцът, изгубваше интерес, щом научеше, че е само една служителка.

Край нея се завъртя Ранд, прегърнал нордическата красавица. Поддържаше прилично разстояние между телата им, както забеляза Никол със задоволство. След това той насочи лейди Марла към края на балната зала, минавайки само на няколко фута от Никол при следващата обиколка. Улови погледа ѝ, повдигна многозначително вежди, сякаш желаейки да узнае мнението ѝ.

Никол вдигна на свой ред вежди, прехвърляйки въпроса на него.

Когато мина край нея следващия път, той едва забележимо поклати глава, явно намерил партньорката си за незадоволителна.

Никол въздъхна. Две бяха отхвърлени, оставаха още три. Не беше се доближила до успешния край. Но все още имаше възможност тази вечер — оставаха още три дами. Трябваше да открие жената, която ще сподели живота и мечтите му. Неговото легло. Прехапа силно устни.

Танцът приключи. Ранд прехвърли графинята на следващия ѝ партньор и се присъедини отново към Никол.

— Не става.

Думите прозвучаха като музика в ушите на Никол. Но тя отказа да остави принца да се отърве толкова лесно. Не ѝ харесваше мисълта, че цялата вечер ще бъде един пореден провал в усилията да му намери съпруга. Без съмнение беше твърде капризен.

— Но защо? Тя...

— Тя... се опитваше непрекъснато... да ме сваля, както вие, американците, бихте се изразили. Не ми хареса нахалният ѝ маниер. Напълно неподходяща за принцеса.

— Разбирам. — Ако изобщо бе намерил жената за привлекателна, толкова лошо ли бе това? Физическата интимност би могла да доведе до любов, може би. Макар че изпитваше болка дори да говори за това, Никол се опита да го изтъкне. — Но ако дори малко я харесваше...

Като въздъхна с досада, Ранд ѝ обърна гръб и се отдалечи в търсене на кандидатка номер три. Никол се загледа в златните си сандали. Защо беше толкова труден? Непрекъснато усложняваше задачата ѝ. Прибързаните му оценки нямаше да ги доведат доникъде.

Със следващите две жени той се опита да танцува близо до Никол. Тя откри, че го търси в тълпата, наслаждавайки се на начина, по който я гледаше с всяко завъртане в нейна посока. Не можеше да отрече, че изпитва удоволствие от неговото внимание, въпреки че държеше друга жена в прегръдките си.

Той се намръщи над главата на кандидатка номер три и поклати глава над кандидатка номер четири. Въпреки че не изрече и дума за тях, Никол разбра какво ѝ казва безмълвно. Отново ги бе намерил за неприемливи.

С всяко отхвърляне настроението ѝ се повишаваше и тя се мразеше за това. Когато Ранд се върна при нея, направи усилие да защити въпросните жени — и да изпълни задължението си.

Ти просто не даваш никакъв шанс на дамите, Ранд — рече му тя тихо. — Как можеш от един танц да разбереш дали някоя от тези жени няма да ти стане добра съпруга!

— Разбира се, че мога! — Изстреля той в отговор. — Аз преценявам отлично хората.

— Каза ми, че искаш да я подбереш научно, с формуляри и оценъчни скали! — Обратите в действията му я поразяваха и въодушевяваха, въпреки че осуетяваха опитите и да му намери принцеса. — Сега ми говориш за инстинкти.

Той се навъси.

— Или се получава, или не.

Липсата му на логика внезапно я подразни. Защо бе променил позицията си сега, когато тя искаше повече от всякога да приключи, за

да престане да копнее за нещо, което никога не би било възможно?

— И не се получи с нито една досега?

— Точно така. Уредила си ми танци с тях повече от един път. Това би трябвало да е достатъчно за втори шанс.

— Да, но...

Тъмните му очи пламнаха в емоция, която тя не можеше да разгадае.

— Никол, тази жена ще бъде моя съпруга. Мисля, че аз съм този, които трябва да прецени дали ще мога да понасям лицето на тази жена всяка сутрин на масата срещу себе си, или не.

Никол нямаше никакво желание да си представя подобни домашни сцени между него и бъдещата му жена. Беше успявала да не мисли за такива обезпокоителни интимности дни наред и не възнамеряваше да започне сега.

— Добре — кимна тя накрая. — Поне направи опит с лейди Джулия. Тя е добре образована, хубава...

— Върви като патица.

— Ранд! — сгълча го тя.

— Съжалявам, но наистина е така. Само я погледни.

Никол проследи погледа му към въпросната дама, която се насочваше към тях, съпроводжана от последния си партньор — лорд Тейбърн. Тя наистина се движеше донякъде като патица — или може би като попова лъжичка.

— Това е защото тя е такава отлична ездачка, ваше височество — избъбри бързо Никол, преди двойката да се доближи до тях. — Смятах, че умението в ездата е едно от предпочитаните ви качества.

— По дяволите конете — промърмори Ранд с блеснал поглед. — Изобщо не ме е грижа дали... успява да се задържи на седлото или не.

Преди Никол да успее да реагира, той поздрави приятеля си лорд Тейбърн и лейди Джулия, след това съпроводи дамата до подиума.

Никол не можеше да не се замисли над последната му реплика. Откога бе променил толкова драстично стандартите и предпочитанията си? Лицето ѝ започна бавно да поруменява, когато си спомни как я бе изгледал точно тогава. Като че ли говореше за нея.

— Госпожице Олдридж? — изрече лорд Тейбърн с усмивка. — Изглежда и двамата сме без партньори за този танц. Може ли?

Никол отвори уста да откаже на този мъж, който бе толкова груб с нея преди малко. Защо в крайна сметка бе решил, че си струва да губи времето си с една служителка на Ранд?

Погледна бегло към Ранд и лейди Джулия тъкмо навреме, за да улови погледа на Ранд. Може би шансовете на лейди Джулия щяха да се увеличат, ако не стоеше тук. Тогава Ранд щеше да съсредоточи цялото си внимание върху партньорката си, вместо да се опитва да дели танца с нея. Тя кимна и преди да се усети, се озова до лорд Тейбърн, който я завъртя във валс на подиума.

Неподготвена, Никол настъпи крака му.

— Извинете, сър. Малко съм загубила форма.

Като момиче в Каледония бе научила традиционните танци, но откакто се бе прехвърлила да живее в Америка, танцуваше само в барове. И все пак бързо си припомни стъпките на виенския валс. След няколко бързи завъртания, нейният партньор се насочи към по-бавния външен кръг от танцуващи, така че да могат да разговарят докато танцуват.

— Трудно ми е да повярвам, че не ви канят често на танц — хубава дама като вас — избъбри той с безочлив тон, който накара Никол да се почувства неудобно. — Този негодник Ранд не е ли танцувал още с вас? Просто ви подпря на стената на стаята като някаква мебел.

— Не, не е така — защити го бързо тя.

Но не беше ли така наистина? Въпреки светлинката в очите си, когато я видя за първи път с тази рокля, всъщност не беше я третирал по-различно от служителка през цялата вечер. Не би трябвало, разбира се. Не би могъл.

— Не се бойте, Кларънс е тук — припя весело графът.

Влязоха в ритъм и ускориha темпото, вливайки се в пъстроцветния поток на другите танцуващи. Погледът на Никол попадна още веднъж върху Ранд и Джулия, но не можеше да разгадае изражението на принца.

— Госпожице Олдридж?

При въпросителния тон на Кларънс, Никол обърна отново поглед към него. Откри, че той отново я бе отвел към по-бавния кръг от танцьори. Там забавиха темпото, за да могат да говорят.

— Знаете ли, госпожице Олдридж. Сигурно много често се виждате с принца. Като служителка, искам да кажа. Питам се какво става с Ранд. Не се е движил с обичайната си тайфа от месеци.

— Той е... той е много зает с работа — смотолеви Никол, откъсвайки поглед от въпросния мъж. Всеки ден, с мен, добави тя безмълвно, неспособна да отрече удоволствието, което изпита при тази мисъл. Заля я чувство на вина, че отнема толкова много от времето на Ранд — време, което би могъл да прекара с някоя от кандидатките.

— Така разбрах и аз. Все пак човек има нужда да... отдъхне някъде. Имам чувството, че знам къде.

В очите му проблесна цинична искрица. Притисна Никол към себе си. Тя се напегна. Искеше ѝ се танцът да свърши по-скоро. Чувстваше се като в клопка.

— Ранд имаше някои... приятелки... с които бе доста близък — додаде Кларънс. — И аз често се наемах да лекувам разбитите им сърца, когато той минаваше нататък. Или даже преди това. Той обикновено нямаше нищо против. — Приведе се към шията ѝ и вдъхна дълбоко. — Ухаеете прекрасно, Никол. Мога да ви наричам Никол, нали? — промълви той в ухото ѝ.

Никол почувства как ръката му се плъзва надолу по гърба ѝ, опасно близо до задника. Разшири очи, шокирана. Облегна се назад, опитвайки се да увеличи разстоянието между тях; след това забеляза, че Кларънс гледа над главата ѝ с неприятна усмивка на лицето.

— Изумително! Мисля, че този път не му е все едно. Ето го, идва.

— Какво...

Озовал се до тях, Ранд сложи ръка на рамото на Кларънс, принуждавайки ги да спрат танца.

— Остави я.

Усмивката на Кларънс не трепна.

— Не е много спортсменско, Ранд. Не виждаш ли, че този танц е мой?

Изражението на Ранд стана каменно.

— Не, Кларънс. Мой е. — Под нетрепващия му поглед Кларънс пусна Никол с въздишка на примирение и се отдръпна.

Обърнал гръб на Кларънс, Ранд дръпна Никол и се завъртя с нея на дансинга. Тя забеляза победоносното изражение на графа.

— Ранд, защо...

— Не оставяй този мъж близо до себе си — процеди той през стиснати устни, без да я поглежда. — Човек не може да му има доверие, що се отнася до красивите жени.

Думите му накараха сърцето ѝ бясно да забие, но тя се опита да не показва как ѝ е подействал комплиментът му.

— От къде знаеш, че той е този, на когото не може да се има доверие?

— Какво? — Ранд едва не спря да танцува, толкова силно успя да го изненада. За щастие се намираха в края на дансинга, където бавно се въртяха по-възрастни двойки, иначе някой би могъл да връхлети върху тях. — Какво имаш предвид с това? Не се интересуваш от него, нали?

Изумлението на лицето му изпрати фойерверки в сърцето на Никол. Не му беше все едно! Насили се да запази спокойствие.

— Ами той е граф...

— Това никога не е имало значение за теб — прекъсна я бързо той. — Искаше хората да бъдат третиращи като равни, забрави ли? Заявявала си го достатъчно често.

Никол наклони главата си встрани. Завладя я чувство на триумф. Испита силно желание да го накара да страда по същия начин, по който бе страдала и тя, докато го наблюдаваше как танцува с безброй красиви жени.

— Кларънс е весел и приятен. Много изискан. Жените харесват това у мъжете.

Ранд сбърчи вежди.

— Почакай малко. Не и ти. Ти не си толкова плитка.

Тя сви рамене със съзнанието, че така подчертава кадифената им белота.

— Трябва да признаеш, че е доста красив. Тази мека руса коса, тези сини очи...

Ранд изсумтя и тя почувства как пръстите на ръката му се впиват в гърба ѝ.

— Кларънс е повърхностно, невъзпитано хлапе и ти ще постъпиш глупаво, ако го допуснеш до себе си, Никол.

Тя просто сви рамене и се усмихна, наслаждавайки се на тази изумителна проява на ревност.

Лицето на Ранд потъмня, очите му засвяткаха от гняв. Каза яростно.

— По дяволите, Никол. Това не е смешно. Той не е човек за теб.

Не е човек... Никол разбра, че се придвижват опасно близо до неща, които бе най-добре да останат неизказани. Но не можа да се въздържа да не попита:

— Откъде би могъл да знаеш, Ранд?

— Познавам те — ето защо — процеди той, понижавайки гласа си до шепот. — Познавам те!

Преди тя да успее да каже и дума, той я притисна до себе си и я завъртя във валса. Не общуваше вече с думи, но Никол усещаше силно топлината на тялото му, толкова близо до нейното, обгърнало я като в прегръдка. Докосването на ръката му беше като огън. Изгаряше тялото ѝ през копринената рокля — чак до сърцето. За щастие никой не можеше да види как ѝ въздейства. Дори Ранд.

Особено Ранд. Той танцуваше с нея като с всяка друга жена, поддържайки дискретна дистанция между телата им, докато се въртяха в залата. Вдигна поглед и откри, че я наблюдава. Усмихна ѝ се с такава нежност, че дъхът ѝ спря. За един безкраен момент не можеше да мисли за нищо друго, освен за него — забрави къде са и защо. Музиката и бърбенето избледняха с ритмичното движение на телата им. Този момент беше неин и само неин — единственият ѝ шанс да изпита нещо, за което само бе мечтала.

Това е абсолютна фантазия, Никол, ти не си никаква Пепеляшка. Не я беше грижа. Със сърце, изпълнено с радост, тя му се усмихна.

В очите му веднага проблесна ответна искрица. Притисна я леко, така че доближи устни до ухото ѝ.

— Това ти харесва — рече ѝ тихичко. — На мен също.

— Ммхм — опита се да каже нещо Никол, без да смее да се довери на гласа си. Танцът с нея му доставяше удоволствие.

Никол силно стисна очи, изключвайки се от реалността, за да се концентрира върху нещата, свързани с него: уханието на мъж, силата на тялото му, толкова близо до нейното.

Тя се озова някак си още по-близо до Ранд, дължината на стъпките им намаля, движенията им се съсредоточиха в техния малък собствен кръг. Никол положи чело на рамото му, докато той се полюляваше в такт с нея, и полека затвори очи. Някой ден щеше да

разправя на децата си как е танцувала с принца на бала. Винаги щеше да си спомня колко свършено е било всичко с този недостижим мъж, едно време...

Музиката спря и с това сложи край на нейните фантазии. Шумът, светлините, тълпата се върнаха с пълна сила — по-ярки от всякога.

Смутена, Никол си даде сметка, че всъщност се е сгушила в принц Ранд. Отдръпна се и отстъпи крачка назад, но коленете ѝ заплашваха да поддадат под нея.

Когато го погледна този път, тя се насили изражението ѝ да остане хладно, а гласът ѝ — да прозвучи делово.

— Лейди Джулия — остави я без партньор.

Той се усмихна с крайчеца на устните си, но дали тайно се подсмиваше на нейното безпокойство, или просто бе щастлив да бъде с нея — не можа да разбере.

— Трябваше да те спася, Никол.

— Но единствената причина, поради която съм тук, е да ти намеря съпруга!

Усмивката му угасна.

— Престани да ми напомняш — смъмри я той остро. — Много добре знам защо съм те наел.

— Тогава иди да поговориш с нея, веднага — нареди мило Никол, като преглътна силно, усещайки буцата в гърлото си.

Тялото ѝ още гореше от допира с неговото. Усети непреодолимо желание да се притисне силно в него, да почувства пламналата му кожа до своята. Какво си мислеше тя? Защо я бе допуснал да танцува толкова близо до себе си? Само защото му доставяше удоволствие да гледа как жените се хвърлят на шията му?

— Никол — промълви той нежно.

Никол вирна брадичка.

— Оправи се с лейди Джулия. Настоявам.

Ранд присви очи, едно мускулче на бузата му заигра.

— Много добре. Нищо не върши по-добра работа от деликатното убеждаване. — Обърна се и се запъти да търси кривокраката лейди Джулия.

Никол въздъхна и се върна на мястото си до палмата. Какво ѝ става? Никога не би трябвало да забравя, че се намира сред любопитна тълпа, че е тук, за да помогне на принца да намери своята принцеса.

Така ли демонстрираше лоялността си към своята страна? И какво си мислеше Ранд, като ѝ позволи да се държи като последна глупачка?

Тя хвърли поглед към мястото, където стояха кралят и кралицата, и с облекчение видя, че вече ги няма. Ранд явно бе решил, че може да прави каквото си иска. Но фотографите...

И от тях бяха останали само няколко. Повечето вероятно си бяха тръгнали, за да предадат снимките си за утринните издания. Слава богу... Значи никой, с изключение — може би — на няколко любопитни танцьори в съседство, не бе станал свидетел на това как бе изложила сърцето си на показ пред всички.

Преди да успее да продължи със самообвиненията си, пред нея се изпречи иконом в униформа.

— Искат да говорят с вас. Моля, елате оттук.

Никол го изгледа и почувства как я обзема смущение. Погледна към Ранд, но се съмняваше, че молбата може да е дошла от него. Той наистина я бе послушал и дори в момента се усмихваше, докато лейди Джулия казваше нещо удивително остроумно, без съмнение — сложила ръката си в неговата, с очи, блеснали от възбуда и неприкрито възхищение.

Не беше означавал нищо, даде си сметка тя с болка в сърцето. Техният танц не бе означавал абсолютно нищо. Дори сега той протягаше ръка към дамата с титла, водейки я към подиума, прегърнал с привичен жест талията ѝ.

— Госпожице Олдридж? Не ме ли чухте? — Напомни за себе си икономът.

— О, да!

Кой ли искаше да говори с нея? Не можеше да си представи.

Когато разбра, ѝ се прииска да избяга и да се върне право в Америка.

Икономът я съпроводи през страничен коридор, който водеше от балната зала към малка всекидневна. Вътре чакаше кралица Евридика. Без да изчака иконома да затвори вратата, тя започна:

— Вие, млада госпожице, отидохте твърде далеч.

— Извинете ме, ваше величество? — запита Никол, като вдигна леко брадичката си. Искаше да се държи пред кралицата с достойнство — малкото, което беше ѝ останало.

— Вашето парадиране с чувства към моя син не остана незабелязано — изсъска тя, застанала в скована поза пред Никол.

— Ние само танцувахме — опита се да каже Никол, но кралицата незабавно я прекъсна:

— Неспособността ви да преценявате нещата е шокираща. Какво ви дава право да пилеете времето му като партньорка за танци? Синът ми казва, че сте тук само за да му помогнете да се свърже с подходящи жени, което не включва вас.

Никол се смути, но не можа да не се опита да се защити.

— Знам това, ваше величество. Аз не бях...

— Не ме прекъсвайте, момиче. Виждам точно какво правите, но няма да го позволя. Заради сина ми и заради бъдещата му съпруга. Пародията, увековечена от мъжете на рода Холингсуърт, ще спре дотук!

Никол се опита да схване за какво става дума, да разгадае думите ѝ, а в гърдите ѝ застана гореща топка на вина и смущение.

— Няма да ви позволя да излагате на риск бъдещето му — продължи задъхано кралицата. — Не сте нищо повече от една търсеца благоприятни възможности нахалница и аз няма да ви оставя да душите около сина ми. Чувате ли ме? — Изглеждаше толкова ядосана, че устните ѝ трепереха. — Сега се махайте от очите ми!

Поразена от чудовищните обвинения на кралицата, Никол отстъпи несигурно назад, сякаш я бяха ударили. Обзе я чувство на болка и унижение. Кралицата стоеше — надменна и властна — в очакване да бъде освободена от присъствието на незначителната си поданичка.

Никол направи още една крачка назад, обърна се и застави краката си да я отведат от стаята. Намери се отново в пъстроцветната, ярко осветена бална зала, заобиколена от блестящи благородници и „Аристократи“. Където решително не ѝ беше мястото.

Забърза към най-близкия изход, който водеше към южната тераса.

Изправила гръб, тя си представи стотиците, впити в нея очи — виждащи, знаещи, заклеяващи.

Те знаят. Знаят какво съм направила.

Кралицата я бе смъмрила насаме — заради това, което бе видяла на публично място. Никол се чувстваше така, сякаш суровата жена бе

бръкнала в сърцето ѝ и бе извадила наяве тайната ѝ страст пред всички — страст, която тя нямаше никакво право да изпитва, защото поставяше под въпрос намеренията ѝ да помогне на страната си. Страст, която я изпълваше така всецяло, че щеше завинаги да остане част от нея.

Навън Никол откри, че и там не е сама. Няколко двойки бяха излезли на чист въздух. Тя мина край тях, тръгна надолу по стъпалата на терасата и се насочи към градината.

Като се видя накрая сама — дълбоко сред сенките в градината, осъзна с пълна сила упреците на кралицата. Превисе надве, усети в гърлото си ридание. Преглътна, заставяйки се да спре. Нямаше да плаче. Отказваше да го направи.

Кралицата смяташе, че тя представлява някаква заплаха за Ранд. Заплаха! Беше дошла в Каледония да помогне на страната си, не да я съсипва.

Тя разтърси глава в отчаян опит да се съвземе, да се освободи. Хукна да бяга, далеч от двореца, далеч от хората с техните любопитни очи. Високо на едно плато в далечината се виждаше осветеният от луната храм на Ранд. Краката ѝ я понесоха автоматично натам.

Тръгна с усилие по пътеката, пътем махна елегантните си обувки и се закатери нагоре, без да я е грижа за роклята. Луната и звездите светеха отгоре, безмълвни свидетели на нейната мъка.

Забързано нахлу в тъмните дълбини на храма и си пое дъх. С усилие бе успяла да се пребори със заплашващите я сълзи, а смълчаната, строга постройка ѝ помогна да се успокои, да се почувства в безопасност. Тук, заобиколена от нощните звуци, едва чуваща музиката на бала, тя почти успя да си представи, че се намира на хиляди мили от сцената на своето унижение. Облегна се на една колона, притисна горещото си чело в студения мрамор и се опита да събере остатъците от своите самоуважение и гордост. Обаче беше невъзможно.

— Никол? — долетя до нея с вечерния бриз гласът на Ранд — мек и съблазнителен като милувка.

О, Господи, не би могла да застане пред него. Не и сега. Той сигурно бе разбрал всичко — тайната ѝ, изгаряща страст. Не би могла да понесе неговото съжаление.

Не се довери на гласа си да му отговори, но нямаше нужда. Той прекоси мраморния под и спря до нея.

— Дочух, че някой те вика — рече ѝ той със сподавен от възнение глас. — Кой беше?

— Не искам да говоря...

— Кой? — настоя властно.

Неговата упоритост заплашваше да разруши и остатъка от равновесието ѝ. Преди да успее да я спре, думата се отрони от устните ѝ:

— Кралицата.

— Господи! — Никол усети как Ранд се вцепенява. Успя да забележи как ръката му се свива в юмрук. — Какво ти каза?

— Нищо. — Никол се обърна с гръб към него. — Моля те. Излязох само за малко на въздух — това е всичко. Ще се върна след минута и ще започнем отново работа.

— Как не! Кажи ми какво се случи.

Тя се вкамени от гневния му тон. Минаха няколко секунди, през които не можеше да чуе нищо, освен шума от неговото дишане. След това той сложи ръка на рамото ѝ. Направи движение с палец по откритата ѝ кожа. Нежната милувка я развълнува до сълзи.

— Кажи ми, Никол. Имам нужда да ми говориш.

— Тя... — Никол си пое дълбоко дъх в отчаян опит да спре треперенето в гласа си. — Не ѝ е харесало, че танцуваме заедно.

Последва кратко мълчание.

— И това е всичко?

Не беше откровена, даде си сметка Никол. Притесненията на кралицата отиваха много по-далеч, въпреки че тя не ги разбираше напълно.

— Тя мисли, че... че аз се домогвам до теб.

Ръката му стисна рамото ѝ и тя почувства докосването като ехо във всяка частичка от тялото си.

— Не си направила нищо лошо — рече той твърдо.

— Тя мисли, че съм. Мисли, че аз... аз се опитвам да те прелъстя, за да властвам над теб.

Той промърмори нещо. Стори ѝ се, че чу думите бог знае, не е нарочно. Ръката му пусна рамото, плъзна се по голата и кожа — топла, силна и подканяща.

Никол потрепери под ласката. Усети как дълбоко в нея припламва желание, примесено с остър, болезнен копнеж. Това беше Ранд, неин приятел, мъжът, с когото през последните месеци бе споделяла повече, отколкото с всеки друг.

— Господи, толкова се притесних. Искях да умра.

— Никол, толкова съжалявам... Не би трябвало да се забравям, когато ние... тоест... — Той се поколеба, после смени посоката на разговора. — И преди го е правила — довърши той мрачно. — Обвинявала е хора за неща, за които те не са имали вина. Мисля, че се опитва да демонстрира властта си.

— Това би трябвало да ме накара да се почувствам по-добре, но нещо не се получава — призна му тя тихо.

— Знам.

Една проста дума, изпълнена с разбиране и нежност. Спомни си разговора им по време на танца. Аз те познавам. Господи, как се нуждаеше от него! Неговото съчувствие разбиваше всичките ѝ усилия, разстройваше трудно намереното ѝ спокойствие.

Тя въздъхна и сълзите рукнаха от очите ѝ.

Обгърнаха я силни ръце. Тя се притисна към Ранд, докато сълзите се лееха, докато той мълвеше в ушите ѝ утешителни думи, които не означаваха нищо — и означаваха всичко.

Леко докосна с топлите си устни слепоочието ѝ. Отдръпна се дотолкова, колкото да погледне лицето ѝ, да избърше сълзите ѝ с палци.

— Знаеш ли колко красива изглеждаш тази вечер? — прошепна той. Нежната му усмивка бе най-чудесната гледка, която Никол бе виждала. — Атина би позеленяла от завист, ако можеше да те види. Ти си моята сбъдната детска фантазия.

Макар че ѝ беше ясно, че той само се опитва да я разведри, искаше ѝ се да потъне в сладките думи и никога да не изплува. Но здравият ѝ разум се пребори с тези безразсъдни чувства. Наведе очи и откри, че се взира в кралския герб върху зеления му шарф — който красноречиво ѝ напомни за неговото положение.

— Не трябваше да идвам на бала. Това беше грешка.

— Никол, аз поисках да бъдеш там. Дрезгавият му глас моментално превърна болката ѝ в желание. Той едва докосваше раменете ѝ, където бе поставил в нежен жест ръцете си. Но тя

усещаше мускулестото му тяло през тънката тъкан на роклята си и кожата ѝ пламна. Не можеше да погледне лицето му, докато мислеше за него по този начин, докато го желаше. Би могла да прочете желанието в очите ѝ.

Но той отказа да приеме опита ѝ да го отбегне. Прокара кокалчетата на пръстите си по бузата ѝ. Никол никога не бе изпитвала такова мъчително сладко чувство при докосване. След това, нежно и настойчиво, той вдигна брадичката ѝ. Лунната светлина надникна в тъмните му очи и дъхът на Никол спря. Сърцето ѝ заби силно, кръвта ѝ закипя в очакване и жажда. Копнееше за нещо повече от неговото докосване. Копнееше за излаз на силните емоции, които той събуждаше в нея.

— Никол — едва чуто промълви той. Гласът му трепна, превърнал името в признание, откровение, обещание.

Въпреки намеренията си, Никол почувства как се загубва в погледа му. Неспособна да помръдне, неспособна да мисли, тя просто го очакваше да се случи. Удивление, наслада — думите не можеха да опишат чувствата ѝ, когато той по някое време се наведе към нея и жадно впи устните си в нейните.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внимателно изгражданата стена между тях рухна. Никол почувства как в нея избухват хиляди искри на удоволствие и внезапно разбра, че сърцето ѝ е безвъзвратно отдадено. Преди да се усети, беше скъсила неуловимата дистанция между тях и притисна болезнено напрегнатите си гърди към него с въздишка на върховна наслада.

Нейната отзивчивост сякаш отприщи нещо у Ранд и той загуби своята сдържаност. Сграбчи талията ѝ със силната си ръка и я привлече към себе си, а чувствените му устни потвърдиха по безусловен начин правата си над нейните.

Той ме желае. Той също гори за мен. При това опияняващо откритие Никол се изви назад, напълно откривайки се за него. Връхчетата на езиците им се докоснаха. Отначало се насладиха на усещането, на вкуса на другия. После, с нараснала настойчивост, започнаха да се изучават. Целувката стана страстна, собственическа, разпалвайки отчаяно, безразсъдно желание.

Като я стисна за бедрата, Ранд се облегна на колоната. Разтвори краката си и я придърпа между тях. Раздвижи предизвикателно бедра и Никол почувства силата на неговото желание. Нещо в нея сякаш се възпламени. Инстинктивно се поддаде на забранената прегръдка, жадуваща за още по-голяма близост. Дланта му я подхвана отдолу и я прилепи плътно до неговото тяло. Чуваше се само задъханото им дишане.

— О, да — изпъшка Ранд, обсипвайки с целувки бузата и шията ѝ. — Да, да, да!

С леки, ухапващи целувки, той плъзна устни надолу по шията и голото ѝ рамо. Зъбите и езикът му изпратиха вълни на удоволствие през тялото ѝ.

Затворила очи, Никол започна да губи ориентация, усещаше коленете си толкова омекнали, че се крепеше само на неговата прегръдка. Въздъхна дълбоко. Наслаждаваше се на неговите милувки, жадуваше за тях. От кога бе желала всичко това? От първия ден, когато

се срещна с него. Срещна се с него... защото я бе наел да му намери подходяща съпруга. А тя се държеше точно както очакваше кралицата.

Никол се вцепени, изпитала внезапно срам при тази мисъл. Тя се застави да се отдръпне, да пренебрегне раздиращото я желание.

— Ранд, спри...

— Никол...

— Не мога. Трябва... трябва да си вървя — Пое замаяна назад към изхода, препъвайки се в бързината да остави разстояние между тях. Ръцете на Ранд се опитаха да я задържат, на я настигнат.

— В залата ли се връщаш? — Изрече дрезгаво той.

Никол се опита да не обръща внимание на обърканото му изражение.

— Не, в стаята си — за да не приеме това като покана, тя добави рязко: — през служебния вход.

Обърна се и хукна надолу по стъпалата, прекоси затревената площадка, после потъна в сенките на градината.

Настойчивото чукане не спираше.

Никол с мъка отвори очи. Чувствата ѝ бяха в безпорядък, цяла нощ се бе мятала и въртяла, изтерзана и жадуваща това, което не би могла да има, пресъздавайки отново и отново в съзнанието си кратките, но изпълнени с екстаз моменти в прегръдките на Ранд. Заспала бе едва призори.

Не можеше да игнорира повече шума. Стана от леглото и навлече някаква роба. Приглади назад разбърканата си коса и откряхна вратата. Видя пред себе си застаналия със смутено изражение на лицето Джералд, понесъл в ръце куп вестници.

— Да, Джералд?

— Принцът ме помоли да ви ги предам.

— Вестниците? — Объркана, Никол разтвори по-широко вратата и взе вестниците от него — поне половин дузина тежки неделни издания.

— Искаше да ги видите преди... преди да разберете от друго място.

Никол не го чу. Хванала с несигурни ръце един от многото, тя се взираше като хипнотизирана в предната страница на Калдониън таймс най-отгоре на купчината. Оттам в нея се втренчи собственото ѝ лице

— това бе огромна снимка на тях двамата с Ранд. Заглавието отгоре крещеше:

МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА РАЗКРИТА?

Снимката бе направена толкова отблизо, че те сякаш не танцуваха, а бяха притиснати в страстна прегръдка. Видя за първи път изражението на Ранд, докато той танцуваше с нея — напълно забравил за хората около тях, отправил към нея изпълнен с копнеж поглед, докато тя се гушеше в рамото му.

След начина, по който я бе целунал, тя прие, че той е увлечен по нея. Но да го види така изложено пред очите на всички...

Коленете ѝ поддадоха и тя се отпусна на креслото пред камината. Притисна устата си с ръка, усети как в нея се надига вълна на разкаяние и безпокойство.

— О, не...

— Съжалявам, Никол... — Джералд се поколеба. — Знаеш каква може да бъде пресата.

Никол се застави да прелисти и другите вестници. Още заглавия:

НОВАТА СЛУЖИТЕЛКА НА РАНД — ОТКРАДНАЛА ЛИ Е СЪРЦЕТО МУ?

ПРИНЦ РАНД СИ ВЗЕМА НОВА ЛЮБОВНИЦА, КАЗВАТ ХОРА ОТ ДВОРЕЦА

И от скучната консервативна преса:

ПРИНЦЪТ ИЗЛАГА НА ПОКАЗ ЛЮБОВНИЦАТА СИ ПРЕД СЪБРАНОТО
БЛАГОРОДНИЧЕСКО СЪСЛОВИЕ

И още снимки — безброй снимки. Повечето бяха вариации на първата фотография, направена, когато танцуваха заедно. Една от тях бе уловила момент, в който Ранд, затворил очи, бе притиснал буза в косата ѝ. На друга, заснето в едър план, се виждаше лицето ѝ със замечтана усмивка на устните.

Имаше още: допълнителна информация за нея, редакторски спекулации, снимка на чичо ѝ, лорд Филип Олдридж, опитващ се да избяга от фотографите пред дома си късно предната нощ.

И най-лошото — късно издание с интервюта на нейни съученички.

Тя непрекъснато се опитваше да си намери богат мъж, да се домогне до благородническа титла. Искаше да бъде най-популярното момиче в училище.

Никол почти не си спомняше цитираното момиче, това, което си спомни, не беше приятно.

— Защо? — изтръгна се като вопъл от нея. Тя прегледа набързо статията, в която се поставяше под въпрос пригодността на Ранд да служи на страната си след поредицата от скандални любовни истории. — Защо е трябвало да снимат Ранд само с мен, а не с някоя от другите жени, с които танцува?

Стори ѝ се, че на Джералд му стана ужасно неудобно. Даде си сметка, че той сигурно вярва на напечатаното. С внезапна увереност разбра, че предната нощ се с опитвал да я предупреди. Да я предупреди, че и принцът може да изгуби усета си за реалност. А тя бе помогнала това да се случи.

Догади ѝ се.

— Трета страница на Таймс може да ти се стори интересна, Никол — каза Джералд кротко.

След това той учтиво се поклони и излезе. Никол едва забеляза затварянето на вратата след него, докато търсеше трескаво въпросната страница.

— О, господи... — Тя се втренчи в снимките — монтаж от поне десет фотоса. На почти всеки от тях се виждаха двамата с Ранд, проследена бе цялата им нощ заедно.

Моментът, в който бе пристъпил напред и бе слязъл заедно с нея надолу по стъпалата с широка усмивка на лицето. В интимен разговор до стената, свели глави, един към друг. Моментът, в който се бе насочил към лорд Тейбърн с лице, на което се четяха раздразнение и ревност.

Единствените снимки, на които тя не се виждаше, показваха ядосаната кралица, както и Ранд, танцуващ с една от кандидат принцесите — с отегчено изражение, обърнал лице встрани. Вероятно търсещ я с поглед. Думите отдолу гласяха: Въпреки танците с безброй красавици на бала, нито една от тях не накара очите му да заблестят — както това стори собствената му служителка, жената без благородническа титла Никол Олдридж.

Беше прекалено. Трябваше да направят нещо, за да спрат коментарите.

Тя грабна купа вестници и се запъти към врата, преди да си даде сметка, че е по нощница и халат. Не можеше да се появи така пред принца. Не и сега. Питаше се дали изобщо би могла да се изправи пред него и да запази едновременно дистанция, деловото си поведение. Нямаше избор. Това бе единственият начин да оправи бъркотията, да възстанови част от раненото си достойнство.

Докато се обличаше в най-строгия си костюм, се опита да изтласка от съзнанието си спомена за целувката. Тя не означаваше нищо. Не можеше да позволи да означава нещо.

Без да обръща внимание на сервираната на терасата закуска, Ранд се взираше в снимката. Изразът на лицето му — той приличаше на чезнещо от любов учениче. Като какъв глупак се бе проявил снощи...

Нямаше и представа, че може да изглежда толкова прозрачен. През целия си живот се бе учил да крие емоциите си от другите, но снощи бе забравил всичко, освен радостта да държи Никол в прегръдките си.

Не беше обърнал никакво внимание на нахалните фотографии — готов да повярва, че скритите до този момент чувства ще си останат скрити. Толкова сигурен, че никой няма да узнае.

Да узнае... какво?

Погледът му попадна на снимката, на която се бе запътил да изблъска Кларънс, да махне мръсните му лапи от Никол — неговата Никол. Амбициозният му училищен другар бе танцувал с нея точно с тази цел, даде си сметка сега Ранд. Така се бе гордял, че владее чувствата си, че никога не може да стане подвластен на женския чар, че винаги контролира нещата.

Кларънс е искал да натрие носа му, да извади наяве истината, толкова ясно изписана по лицето на Ранд. Истината...

Господи, аз съм влюбен в нея. Истината го зашемети като удар в стомаха. Той скочи, като събори стола си на пода. Приблужи с несигурни крака до парапета и го стисна силно с ръце, отправил немиждащ поглед към зелената морава и спретнатите цветни лехи.

Кога бе станало това? Как е могъл да допусне да се случи?

Като проклинаше, се хвана за главата. Как, по дяволите, би могъл да го предотврати? Не би могъл да накара Никол да изглежда по-малко свършена заради него, а сега бе вече твърде късно.

Гребна отново вестника и влезе в стаята. Започна да крачи напред-назад, гложден от неспокойно чувство. Взе да прелиства страниците, да гледа снимките, разпознал истината в тях.

Захвърли вестника настрани и веднага взе друг от дивана. Дори сега, след като разбра какъв глупак е бил, не можеше да не изпита удоволствие докато я гледаше на снимките. Тя напълно го бе омаяла предната вечер. Това ли бе всичко — магия за една нощ?

Не. Изобщо не бе така. Тя би могла да се появи облечена в чувал, и сложила онези глупави очила и това изобщо нямаше да има значение. Озарила бе балната зала с такова сияние, че той не беше в състояние да погледне, която и да е друга жена. Тялото му още изпитваше желание; душата му жадуваше за нейната. Копнееше да сподели с нея своите тайни, своите мечти. Както го бе правил през последните месеци.

И все пак — това, което никога не би могъл да сподели с нея, бе любовта.

Направи я своя любовница... Отново чу думите на баща си, които му се надсмиваха. Не, той отказваше да я унижи по този начин. Тя можеше и да е обикновена жена, но не заслужаваше подобна връзка, макар и с принц.

Тази мисъл го смаза като оловна тежест. Енергията напусна тялото му и той се отпусна на кушетката. Трябваше да намери някоя друга жена — някоя благородничка — и да се ожени за нея. Жена, която никога нямаше да обича колкото Никол. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе да си намери една приятна жена, с която да съжителства без затруднения. Някога бе казал на Никол, че не очаква нищо друго от бъдещата си съпруга. Господи, това бе толкова

отдавна... И като си помислеше само — действително бе вярвал, че нищо друго не му е нужно! Самата Никол му бе показала колко много греши.

Никол... Никога не би могъл да я има. Никога не би могъл отново да я държи в прегръдките си, да я успокоява, да усеща устните ѝ под своите. Освен ако...

Опасната мисъл нахлу в съзнанието му, терзаейки го. Тялото му реагира бурно. Внезапно почувства киселини в стомаха си, което отдавна не му се беше случвало. Изправи се с мъка и се запъти към банята. Намери флакончето с антиацид и изтръска две таблетки, поглъщайки ги без вода.

Взря се в лицето си, отразено в огледалото над мивката. Косата му бе разчорлена, не беше се бръснал, а под очите имаше тъмни сенки. Никога, през всичките тези години, когато бе изпълнявал ролята, за която бе роден, не бе помислял сериозно за нещо толкова драстично.

Това, че изобщо си го е помислил, го шокира, но и му подсказа колко дълбоки са чувствата му към Никол.

Но какво изпитваше тя към него? О, той знаеше, че я привлича. Знаеше го от месеци. Дали това не бе просто увлечение? Не! Сърцето му подсказваше, че нейните чувства са не по-малко дълбоки от неговите. Обаче не би могъл да се доверява повече на сърцето си, след като то го бе подвело толкова подло. Беше зависим от своите чувства и това го плашеше до смърт. Трябваше да внимава много, иначе можеше да се превърнете най-големия глупак. През целия си живот бе мечтател. Този път не можеше да остави ума си да бъде ръководен от сърцето.

Но ако бе уверен, че чувствата ѝ отговарят на неговите... Ако знаеше това, би могъл...

Би могъл — какво? Не искаше да му дава определение. Не искаше дори да мисли за това; чувстваше се като някакъв негодник. Така щеше да изложи на риск всички свои планове за бъдещето на страната.

Осъзнал какво в действителност означава всичко това, той се почувства зашеметен и се подпря на мивката.

Силно почукване го изтръгна от мислите му и той се стресна. Пристегна колана на тъмносиния си халат и отиде до вратата. Дали не

беше Никол? Беше ѝ изпратил вестниците, за да я подготви, искаше тя да знае.

Искаше и тя да си даде сметка за страстта, която ги бе завладяла, за да обмислят какво да правят — заедно.

Отвори със замах вратата. Никол мина край него, без да го погледне. Хвърли поглед към вестниците, които бе разхвърлял по мебелите и пода в стремежа си да ги разгледа по-бързо. Тя бе вече спретнато облечена в — както Ранд прецени — най-грозния си костюм. Двуредното кафяво сако сякаш бе нарочно скроено така, че да скрива формите ѝ. Тия части от тялото ѝ, които бяха така страстно притиснати в него предната нощ. Беше вдигнала косата си в строг и стегнат кок и, разбира се, огромните очила отново бяха кацнали на носа ѝ.

Хвърли към него бърз поглед, който без съмнение забеляза на лицето му доказателство за собствените му объркани емоции. Той се напегна в очакване тя да му подсказе нещо за себе си. Нещо, което имаше нужда да чуе. Залогът бе твърде голям, за да си позволи никакви грешки по отношение на чувствата ѝ.

Но погледът ѝ остана хладен, а гласът — спокоен.

— Благодаря, че ме предупреди за ситуацията. Ясно е, че ще трябва да предприемем незабавни мерки.

— Да — изрече той бавно, без да знае с какво се съгласява.

Не беше сигурен, че познава тази жена. Беше очаквал безпокойство може би сълзи. Една разстроена Никол — която би могъл да вземе в прегръдките си и да успокои, след като признаят любовта си един на друг.

Но страстната, емоционална жена от предната нощ бе изчезнала. Тази сутрин всичко изглеждаше различно. Въздухът между тях вибрираше от странно напрежение.

— Ще трябва да обясним, че грешат — поясни му късо.

— Грешат? — Думата го халоса като плесница в лицето. Почувства хлад в сърцето си. Тя не виждаше това, което всички други виждаха. Не виждаше колко много я обича. Господи, да не би това да означаваше, че тя не изпитва същото?

Тя се отпусна на единия си крак, но остана изправена.

— За нас.

— Да ги коригираме, госпожице Олдридж? — изхриптя той. Думите едва излизаха през стиснатото му гърло — такъв ли е планът ви?

Като чу официалното обръщение, Никол сякаш се вцепени още повече. Преди това винаги я бе дразнило. Сега спокойствието ѝ изглеждаше забележително, като че ли страстта предната нощ не бе означавала нищо за нея.

— Да — изрече лаконично. — Трябва да поправим грешката.

— Да поправим грешката — повтори той с каменно изражение.

— Да — кимна тя енергично. — Мисля, че бихме могли да направим изявление. Да кажем истината, имам предвид — че няма нищо... — В очите ѝ пробягна смушение и тя погледна встрани. Но когато отново срещна погледа му, по нищо не личеше, че се е вълнувала за нещо, че споменът за целувката им я владее така силно, като него.

Тя вирна брадичка и продължи:

— Че няма факти, които да подкрепят тези погрешни мнения.

Ранд се извърна. Страхуваше се, че иначе може да я сграбчи и силно да я разтърси. Подхвърли през рамо:

— Изявлението няма да свърши работа, госпожице Олдридж. — Не, само едно нещо би отвлякло вниманието на пресата от тях двамата — нещо, от което всяка жена — ако обича въпросния мъж — би изпитала болка.

Той се обърна.

— Виждам само един изход от това фиаско и той е — да се ожена.

Тя сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Това, разбира се, би помогнало, но...

— Никакво, но! — Озъби се той. — Наех те да ми намериш съпруга! — Търпението го напусна. Тази жена бе навлязла с валсова стъпка в неговия живот, бе завладяла сърцето му, и дори не я беше грижа какво бе направила! Грабна от масичката един вестник с огромна снимка на тях двамата, склонили глави в интимен разговор. — Минаха месеци, а нищо свястно не се вижда на хоризонта!

— Това ми е напълно ясно — изрече сърдито Никол. — Но не беше особено ентусиазиран относно жените...

Господи, не виждаше ли защо!

— По дяволите! Не можеш ли да ми намериш поне една приемлива жена на цялата планета? Казах ти моите предпочитания. Дори подбрах кандидатки, но твоят метод изглежда е скапан, защото не върши работа! — Ранд удари гърба на близкия стол със сгънатия вестник.

Никол подскочи при този изблик на гняв, но запази свършеното си делово поведение, като че ли цял живот е била обучавана да служи на мъж като него.

— Извинявам се, ваше височество — произнесе тя с ледено спокойствие, — но при подобно начинание най-важно е вашето собствено отношение, а нито една кандидатка не ви ентусиазира особено. Почти не им дадохте шанс.

— Сега ме слушай — прекъсна я Ранд, като посочи към нея. — Или ще ми намериш жена, за която да мога да се ожения в рамките на един месец, или... Той замълча несигурен в следващите си думи.

Тя вдигна вежди.

— Или?

Господи, толкова студено се държеше! Обзе го внезапно желание да удари там, където щеше да я заболи най-много — по работата ѝ. Успя да процеди:

— Или си уволнена.

Жената пред него остана съвсем неподвижна за няколко секунди. Ранд чакаше, затаил дъх. Ако тя свалеше тази делова маска, ако покаже поне част от истинските си чувства...

— Много добре. Един месец — изрече тя с глас, лишен от всякаква емоция. — Ако не намеря съпруга през това време, с удоволствие ще напусна. Сега, ако ме извините, ще се заема с работа.

Настъпи болезнена тишина. Ранд я гледаше как се обръща и излиза от стаята, отнасяйки сърцето и надеждите му със себе си.

Веднага щом затвори вратата, Никол се облегна на нея, притиснала ръка към лицето си в опит да сдържи риданията си. Какъв негодник! Ще я уволни след всичките ѝ усилия? И след като ѝ предложи постоянна работа? След като се бе държал по такъв начин с нея предната вечер?

Внезапно ѝ се прииска да си тръгне, да опакова багажа си и да замине право на летището. Беше направила повече от достатъчно за

страната си, като пожертва — плюс всичко друго, и сърцето си.

Но не можеше да си тръгне сега, не и без да доведе нещата докрай. Не и без да се опита да спаси нещо от цялата бъркотия. Не сърцето си — то бе вече разбито на хиляди парченца. Но може би щеше да успее да запази част от достойнството си като калдонийка, като дъщеря на родителите си и като племенница на чичо си.

Против волята на собственото си сърце, щеше да изпълни това, което бе наета да направи.

Веднага щом лимузината сви в алеята, Никол излезе навън да я посрещне. Вътре, зад тъмните стъкла, беше може би най-голямата надежда на Каледония за принцеса. И последният шанс на Никол да оправи забърканата от нея каша.

През последните две седмици на Никол ѝ се искаше да предупреди поне десет пъти, че напуска и се завръща в Ню Йорк. Но гордостта ѝ всеки път я възпираше. Никога не бе дезертирала от задълженията си. Мразеше провалите и се закле, че ще доведе докрай задачата, въпреки болката в сърцето си. Още по-силна бе нуждата ѝ да докаже — на хората, чичо си, Джералд, дори на краля и кралицата — че няма никакви кроежи спрямо принца и че наистина я е грижа за страната ѝ.

И че я е грижа за интересите на принца.

Само късно през нощта, когато бе сама, си признаваше, че има и друг, по-тъмен мотив — нуждата да остане по-близо до мъжа, когото обичаше, въпреки че той не отвърщаше на чувствата ѝ.

Един лакей отвори задната врата на лимузината и помогна на жената да слезе. Опакована цялата в коприна с цвят на слонова кост, принцеса Зара от Омат си бе сложила шал в същия нюанс, прикривайки чертите на лицето си. От другата страна слезе мургав сивокос мъж, заедно с пълна жена с майчински вид. Двамата не бяха облечени толкова изискано.

След разговор с личния секретар на Зара, Никол бе решила, че — подобно на обвързаната с традиции Каледония — Омат също е изправена пред предизвикателствата на модерното време. Помисли си, че това би представлявало добър старт за Ранд при запознаването с принцеса Зара. И нещо повече — Зара бе поканена за дълъг престой, за

разлика от досегашните случаи. Ранд не би могъл да я отхвърли с лека ръка. Действително щеше да има възможност да опознае тази жена.

Никол слезе по стъпалата и се поклони на принцесата — традиционен знак на уважение при среща с член на кралското семейство от Омат.

— Принцеса Зара, толкова съм щастлива, че приехте поканата на кралското семейство. Аз съм Никол Олдридж, сътрудничка на принц Ранд.

— Къде е принцът? Не е ли дошъл да ме посрещне? — попита Зара с акцент, носещ отпечатъка на родната ѝ страна — мъничка, но прогресивна блискоизточна държава.

— Принцът и семейството му ви очакват вътре. Той сметна, че бихте искали първо да се поосвежите — обясни Никол.

Всъщност нямаше никаква представа какво смята Ранд. Когато си говореха — което ставаше рядко тези дни — разговорите им бяха кратки, по същество, болезнено делови. Стената между тях бе не само издигната отново, но този път бе изградена толкова солидно, че тя едва забелязваше човека от другата страна.

Беше му споменала за принцесата. Той беше казал, че му звучи задоволително и се съгласи да я покани на покани на гости.

Джералд бе помогнал да подготвят нещата. Това бе единственият им контакт след бала преди две седмици и ужасната сутрин след това. Оставаха само две седмици до момента, когато тя щеше да си тръгне, освен ако принцеса Зара не се окажеше въпросната подходяща личност.

Подходящата личност... Сърцето на Никол се сви от болка. Смяташе, че държи чувствата си под контрол, но сега, когато принцеса Зара стоеше пред нея, бе обзета отново от терзанията на безнадеждната си любов.

Като извърна лице от гостенката, тя примигна, за да прогони влагата от очите си. Не искаше да остави чувствата си да вземат надмощие. Отказваше да го направи.

Вдигнала брадичка, тя успя да се усмихне и поведе принцеса Зара вътре. Заведе я заедно с прислужничката и в апартамента за гости, докато един иконом показва на прислужника съседна стая, а други дворцови служители внесоха багажа.

Апартаментът на принцесата беше през една врата от нейния, още по-близо до апартамента на Ранд.

Вътре Зара разви копринения шал от главата си с дълги, грациозни пръсти. Протегна ръка и прислужничката веднага се озова зад нея да го поеме.

Дъщеря на майка европейка и арабски крал, младата жена изглеждаше още по-привлекателна, отколкото на снимките. Извитите вежди подчертаваха дълбоките и черни очи и дългия арабски нос. Но кожата ѝ беше млечнобяла, а не мургава — наследство от русата ѝ майка, без съмнение. Този изразителен контраст, както и стройната ѝ фигура, я правеше да изглежда екзотична и невинна и същевременно излъчваща чувственост. Красива по всякакви критерии.

Докато оглеждаше принцесата, на Никол ѝ се зави свят, почувствала, че се сбъдва най-лошият ѝ кошмар. Никои мъж не би могъл да устои на тази жена. Тя щеше да бъде съвършена съпруга на един принц.

С помощта на своята прислужничка принцеса Зара махна и увилата цялото ѝ тяло наметка, като разкри богато украсен копринен костюм с панталон. Тя се усмихна топло на Никол.

— Тъй като изумруденозеленото е цветът на страната ви, избрах този тоалет в знак на вежливост. Подходящ е, нали?

— Изглеждате прекрасно, принцесо — отвърна Никол, като застави гласа си да прозвучи спокойно и делово и се опита да се пребори с бушуващия в нея демон на ревността. Можеше да понесе това. Трябваше да го понесе.

Ранд може да не хареса дори тази жена, помисли си тя, ненавиждайки се за дребнавата мисъл. Все пак си представи как той ги сравнява. Знаеше, че не може да се мери с нея. Никога не е била чаровница — не като тази жена, която оглеждаше своето отражение в огледалото и си слагаше грим, от който дори нямаше нужда.

Никол придружи принцесата до една уединена приемна, където чакаше кралското семейство. Икономът бе избързал напред да ги извести за пристигането на принцеса Зара.

Никол погледна прелестната жена, която пристъпяше толкова грациозно от едната ѝ страна. Зара имаше царствена осанка. Съвсем ясно беше, че е израснала в кралско семейство, че очаква от подолустоящите да се държат с нея по подобаващ за положението ѝ

начин. И все пак не изглеждаше надменна. Тя просто приемаше уважението на околните за свое право.

Когато Никол приближи вратата, стомахът ѝ се сви. Това беше. След малко Ранд щеше да се срещне с принцесата и тя щеше да узнае дали е успяла, или се е провалила. Вече бе загубила представа кое трябваше да смята за провал, и кое — за успех. Не знаеше нищо, освен отчаяната нужда да продължава, въпреки терзанието, като се преструва, че нищо не се е случило между нея и Ранд, че не изпитва нищо към него.

Когато приближиха, двойка стражи в зелено разтвориха широко двукрилата врата, а един прислужник влезе вътре да обяви пристигането им. Никол никога преди не бе влизала в Синята приемна, но сега почти не обърна внимание на обстановката.

Вместо това погледна веднага към принц Ранд, който бе застанал до баща си. Неговият поглед следваше принцеса Зара; изразът на лицето му бе безстрастен и непроницаем. За секунда плъзна очи към Никол, после ги върна на принцесата. Никол потрепери, питайки се какво ли си мисли. Никога не бе изглеждал толкова далечен, като че ли ги делеше пропаст.

Никол заведе принцесата първо при краля и ги представи един на друг; след това, според изискванията на протокола, се обърна към кралицата, която остана седнала.

Вътрешно се стегна, преди накрая да се обърне към Ранд.

— Ваше височество, мога ли да ви представя принцеса Зара Ал Тала Ал Умбарак, първородна дъщеря на краля и кралицата на Омат. — Обърна се към принцесата. — Ваше височество, това е принц Рандал Холингсуърт, първороден син на краля и кралицата на Каледония.

Никол наблюдаваше лицето на Ранд, докато той се привеждаше ниско над ръката на Зара, а после срещна погледа ѝ. Усмихна ѝ се топло, а после Никол видя ответна усмивка на лицето на принцеса Зара. Явно първите им впечатления бяха положителни. Никол се поздрави за своя успех, но не можа да овладее болезненото трепване на сърцето си. Упрекна се за своята слабост, яростно си напомни, че единствено работата ѝ има значение, единствено тя би могла да има значение.

— Моля, седнете тук — покани крал Едбърт, като посочи най-близкия стол. — Сигурно сте изморена след дългото пътуване.

— Какъв прекрасен костюм — възкликна кралица Евридика, — толкова е елегантен. — Никол никога не бе виждала кралицата да се усмихва толкова топло. Изглежда Зара допадна и на нея.

— Отива й — присъедини се тихо Ранд с одобрителен тон. — Съвсем определено. — Той се усмихна на Зара с една от прочутите си усмивки, а тя му отвърна с благосклонна усмивка и царствен жест на главата, сякаш казваше приемам комплимента.

И все пак Никол забеляза, освен маниерите и искрицата в очите й. Това, което бе видяла в принц Ранд, определено й хареса. Никол забеляза същия блясък и в очите на Ранд, бързо се извини и излезе. Нито един от тях не вдигна поглед. Очите им бяха приковани в принцеса Зара.

Намерила се в безопасност навън, Никол си пое дъх на пресекулки. Докато беше в стаята, Ранд нито веднъж не бе спрял погледа си върху нея. Имаше очи само за принцесата. Така би трябвало да бъде, каза си строго тя. Така би искала и ти. Така трябва да бъде.

Ранд видя с болка в сърцето как Никол си излиза от стаята. Нито веднъж не го бе погледнала в очите. Тя наистина желаше това. Тази мисъл натежа като олово в гърдите му. Толкова много пъти през изминалите две седмици я бе очаквал да каже нещо, каквото и да е. Да се ядоса. Да заплаче. Да го погледне с някакво чувство в очите. Дори да напусне, като разкрие по този начин какво чувства в действителност.

Но тя беше като скала от Калдонийските планини, непоклатима и неразгадаема. По-чужда от тази принцеса, която му бе довела.

Погледът му обходи грациозната фигура на принцеса Зара. Никол действително го бе направила — беше му доставила още една жена. Не беше се скъпила нито на външност, нито на възпитание, или което и да било друго качество от тия, които бе изложил в проклетите си формуляри. Не бе очаквал, че Никол ще бъде в състояние да се справи с такова болезнено бреме. Беше се надявал, че точно това ще се случи. Как би могла, която и да е жена да го понесе, ако наистина обича? Такова огромно ако...

Господи, наистина ли кариерата й означава повече за нея от това, което чувства към него — каквото и да бе то? Вярно, той бе нарушил

правилата във връзката служител — работодател. Беше я притиснал силно към себе си, бе я целунал, бе вкусил блаженството на рая.

Но какво мислеше тя за толкова неочаквано случилото се? Затова ли бе започнала да се държи толкова студено с него? Толкова ли се бе отвратила от неговата неспособност да контролира страстта си? Или може би се страхуваше да разкрие какво чувства в действителност? В гърдите му се разгоря надежда, но само за кратко. Защото ако тя наистина го обичаше, какво тогава би могъл да направи той? Тази несигурност го ядеше отвътре.

— Ранд. — Гласът на баща му го върна отново към реалността, към родителите му и жената, която Никол бе подбрала специално за него. Тя наистина бе красива, изискана, благородна.

От тази дума сърцето го заболя. Никол лично се бе спряла на принцеса Зара, която отговаряше на всичките му изисквания. Тя искаше той да хареса нейната избраница. Дългите години дворцово възпитание му помогнаха да се усмихне отново и да се обърне към принцесата.

— Можеш да се гордееш със себе си.

При звука от гласа на Ранд в стаята Никол се вцепени. Ръцете ѝ застинаха върху купчината документи, които сортираше на бюрото си.

След бала се бе изместила да работи в апартамента си, а Ранд се върна в своя офис. Въпреки че бяха продължили да работят в библиотеката дори след като то вече не се нуждаеше от патерици, те се направиха, че излекуваният ѝ крак е причината да се разделят, докато работят.

Никол си пое дъх и се опита да върне самообладанието си. Обърна се с лице към него и се застави да остане спокойна, докато гледаше мъжа, когото обичаше.

— Радвам се, че сте доволен, ваше височество. Приемам, че одобрявате принцеса Зара?

— Определено. Тя успя да очарова и краля, и кралицата.

Дали не се опитваше да ѝ напомни за собствения и провал в това отношение? Но най-голямо значение имаше мнението на принца. Тя се насили да зададе въпроса:

— А вас?

— Разбира се — отвърна Ранд, докато се усмихваше само с ъгълчетата на устните си. — Намирам, че е очарователна, интелигентна и отлична събеседничка.

— Никакви... досадни навици? — попита тя меко.

— Абсолютно никакви. — Говореше бързо, но все пак Никол забеляза рязка нотка в гласа му. В защита на принцеса Зара? — Всъщност тя би станала отлична принцеса на Каледония, като при това би вляла така необходимия привкус на една нова култура. Предполагам, че си помислила и за това. Мислиш за всичко.

— Е, да — и това ми мина през ума. — Сърцето я заболя и ѝ се прииска да се размърда, да реагира по някакъв начин. Неговото присъствие изпълваше стаята, изпълваше нейните сетива с тайни, непостижими копнежи, които се опитваше да игнорира с всички сили. Със свирепа решителност тя се насили да остане съвършено неподвижна, съвършено спокойна. — Благодаря, сър.

— Всъщност искам да поработиш с Джералд при планирането на специален излет за нас двамата до имението ми в провинцията. Бих желал да прекарам известно време сам с нея... насаме. — Гласът му придоби леко колеблив тон, сякаш не искаше да разкрива тайните желания, които се криеха зад молбата му.

Представата за тях двамата заедно сами сякаш преряза Никол. Тя го видя да седи до Зара пред камината като и се усмихва с онази своя специална усмивка на споделена интимност, която толкова я бе очаровала. Видя го да целува Зара, знаейки от опит колко жарки могат да бъдат ласките му, знаейки как Зара естествено би чезнала в неговите прегръдки. Представи си го как дава на Зара нещо повече, нещо, което тя никога не би могла да има, връзката между любовници.

Погледна надолу към бюрото. Не можеше да му позволи да я види, да позволи, на когото и да е да види болката, която пронизваше сърцето ѝ. Сама си бе навлякла тази безнадеждна любов. Беше наета да свърши определена задача, да помогне на страната си. Беше очаквала, че ще накара чичо Филип да се гордее с нея, а вместо това го бе притеснила, бе го направила за посмешище пред другите благородници. Беше се надявала да живее според очакванията на родителите си и според своите собствени. Вместо това бе извършила нещо немислимо.

— Никол?

Дрезгавият, колеблив глас отиде право в сърцето ѝ и тя едва не загуби самообладание. Заля я споменът за това как бе говорил с нея онази нощ в храма и краката ѝ омекнаха. Впрегна отново решителността си и се стегна. Отчаяно потърси за какво да се хване и грабна един бележник от бюрото, разтвори го и взе да драска някакви ненужни бележки.

— Нещо друго? — попита делово тя, без да вдига поглед, звучаща на самата себе си хладно рязка. — Специална вечеря, може би? Мисля, че на принцесата би ѝ харесало да се запознае с културата на Каледония, след като би могла да стане гражданка на тази страна. Мислили ли сте да направите обиколка на града? Или да я заведете на концерт, в Националната галерия, подобни неща? Сигурна съм, че ще бъде очарована, а на вас би позволило...

Тя вдигна поглед към Ранд и млъкна. Лицето му беше като изсечено от камък.

Никол продължи. Трудно разгадаваше израза на лицето му, откакто бе променил толкова драстично отношението си към нея.

— Да я опознаете по-добре — завърши все пак.

— Все отлични предложения — изрече хладно той. — Изумителен професионализъм.

Това комплимент ли беше? Никол реши да го възприеме като такъв.

— Благодаря, ваше височество.

— Няма нужда да ми благодарите. Затова ти плащам.

Той натърти думата плащам и Никол я почувства като плесница по лицето. Не го каза, за да ме оскърби, рече си наум. Това си беше самата истина.

Възцари се тишина. Никол усещаше присъствието му като електрически ток. Защо стоеше още тук и я наблюдаваше? Накрая той каза:

— Наистина го искаш, нали? Ние двамата със Зара да...

— Да. — Думата се изтръгна някъде отвътре, от някакъв източник на сила, който тя не знаеше, че притежава. Отекна и затрептя във въздуха между тях. Никол бе обзета от спокойствие, родено от безнадеждността и отчаянието. В гласа ѝ пролича само спокойствието. — Да, много.

Той се опита да срещне погледа ѝ, но Никол неотстъпно гледаше брадичката му, не пропускайки да забележи напрегането на мускулите под загорялата му кожа.

— Значи нашата връзка би те направила щастлива?

— Да — излъга тя, без да трепне.

— Разбирам — произнесе той с глас, неразгадаем като лицето му.
— Тогава, моля те, побързай с подготовката на всички ония неща. Искам да прекарам колкото е възможно повече време с принцеса Зара.

— Да, сър.

— Нямам никакво желание да проточвам ухажването. Смятам да се ожения преди годината да е свършила, а вече е втората половина на юли.

— Да, сър.

Той постоя още малко. Лицето му бе абсолютно безстрастно. Никол зачака по-нататъшни инструкции с вдигната писалка в ръка. Тогава той се обърна и излезе, като затвори плътно вратата след себе си.

Никол се облегна на стола. Поне щеше да бъде заета с организирането на тая поредица от срещи. Това щеше да ѝ помогне да не мисли толкова много, да не чувства толкова много.

Невъзможно. Как би могла да не мисли за това какво си говорят двамата с принцесата, какво правят, какво чувстват един към друг по време на тези разходки? Как би могла да накара сърцето си да не изпитва болка, като гледа как друга жена му става толкова скъпа?

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си представя, че е от камък — като статуите в градинския храм.

Никол седеше до шофьора, загледана с безразличие в злачните заоблени хълмове от двете страни на пътя. На седалката зад нея Ранд и Зара водеха оживен разговор за детството си като кралски отрочета. Във втора лимузина зад тях се возеха прислужниците на Зара заедно с Джералд.

Как беше стигнала дотук? Защо Ранд я беше принудил да ги придружи до имението?

Пътуване към ада — това обещавахе да бъде четири дълги, безкрайни дни — и още по-дълги нощи под един покрив. Технически погледнато, разбира се те бяха спали под един покрив и в двореца. Но

дворецът беше толкова огромен, че това изобщо нямаше значение. В имението всичко щеше да бъде много по-интимно. Ако можеше поне да бъде в другата кола. Двучасовото пътуване си беше чисто изтезание, а беше минало едва половината. Ранд беше настоял да присъства, след като лично се бе спряла на Зара, а Зара гледаше на нея като на свой личен ескорт в новата страна.

А едва ли бе прекарала повече от няколко часа заедно с принцесата, помисли си унило Никол. Нейният истински придружител бе Ранд, който през последните дни прекарваше всяка свободна минута в компанията ѝ. Никол се намесваше само когато той бе зает с работа. Знаеше, че при други обстоятелства компанията на Зара би ѝ доставяла удоволствие. Тя положително бе приятна жена, макар и винаги в очакване да бъдат задоволени царствените ѝ нужди. С други думи, тя бе свършено обучена за ролята си на принцеса.

Когато Никол се опита да отклони желанието на Ранд да ги придружи по време на екскурзията, той нас тоя, че има нужда от нея в случай, че го извикат във Фортинбло по работа. Как ли пък не, помисли си раздразнена Никол. Беше накарал Джералд да блокира цели четири дни само за това пътуване.

— Трябва да си бил преждевременно развито дете — говореше Зара на Ранд с почти мъркащ глас. — В тебе има много огън.

— И в тебе усещам огън, принцесо — отвърна той с леко предизвикателен тон.

— Може би. А може би не. Не бих показала на всеки истинската си природа.

Той се засмя.

— Не?

— Моят съпруг — когато се омъжа, — той ще узнае истинската ми природа. И ще изпита жарта на моя огън. — Сега нейният глас бе станал предизвикателен.

— Той ще бъде щастливец, Зара — прозвуча интимно приглушено гласът на Ранд.

— Знам го. Както и жената, взела теб за съпруг.

Никол затвори очи и ѝ се прииска да бъде далеч, на хиляди мили оттук. Те продължиха да си разменят закачки още цял час. Доповръща ѝ се. Не стига, че бяха толкова прозрачни — още по-неприятен бе фактът, че Ранд я бе подложил на всичко това. Да не би да си мислеше,

че е от камък? Или че целувката им не е означавала нищо за нея? Както не бе означавала нищо за него.

Двамата кралски потомци можеха да се имат един друг. Не я беше грижа. Освен в смисъл, че това щеше да бъде неин успех, че би доказало на цялата страна, че няма собствени кроежи за принца. Щеше да е доказателство и за нея самата.

Интересът на пресата към нея вече бе отстъпил пред спекулациите относно принцеса Зара. Сега таблоидите бяха изпълнени с предсказания за бъдещ брак между тях. Дворцовата пресслужба дори бе предоставила снимки на Ранд и Зара от многобройните им срещи, в които принцът впечатляваше като внимателен спътник на екзотичната гостенка от чужбина.

Естествено, дворецът не потвърждаваше официален годеж — с думите, че е още рано, но по всичко личеше, че това е предстоящо. Пресата обсъждаше надълго и нашироко какво би означавало свързването на кралските семейства за двете страни. Никол полагаше дяволски усилия да изпита удовлетворение от своя успех. От каквото и да е.

Откъм задната седалка до нея долетях смесилият се в едно мъжки и женски смях. Не би ли могъл Ранд да прояви елементарна вежливост и да вдигне разделителното стъкло? У нея се бореха яд и болка. Той беше наистина жалък.

Мъките на Никол временно приключиха, когато се озоваха сред боровите гори на планината и двете лимузини тръгнаха по виеща се нагоре алея, довели ги накрая пред портала на една ловна хижа.

Джералд хвърли приветлив поглед на Никол, докато вървяха след принца и принцесата. Бяха ги оставили да се оправят сами, както често се случваше с прислужниците и персонала на кралските особи.

— Тази хижа е била построена от крал Едбърт Втори в средата на осемнадесети век — каза ѝ той. — Единственото допълнение към оригиналната постройка е един голям гараж. Ето — плоският покрив там — посочи ѝ към сградата.

— Интересно — излъга Никол, с надеждата, че Джералд ще ѝ повярва.

Тогава забеляза съчувствения му поглед върху себе си. Погледна встрани: Не ѝ се искаше да разбере как се чувства. Само когато не се намираше в присъствието на Ранд, би могла поне малко да отдъхне, но

не искаше Джералд да знае каква болка изпитва всеки един момент, всеки ден — непрекъснато.

Дори сега не можа да се въздържи да не проследи с поглед как Ранд съпровожда Зара по коридора до стаята ѝ. А къде беше спалнята на Ранд? Нещо я бодна в сърцето.

С мъка върна вниманието си към сградата и изгледа безучастно тежките дъбови греди, сложната дърворезба по стените и масивната каменна камина, които ѝ посочи Джералд.

— Прекрасни са — изрече тя с глас, прозвучал по-скоро като шепот.

— Добре ли си? — попита Джералд.

Никол кимна, след това се усмихна смело, решена да не го оставя да види колко зле се усеща.

— Само малко главоболие. Може ли да ми покажеш стаята ми? Искам да се поосвежа.

Малката им група зае едва половината стаи. Стаята на Никол бе разположена в дъното на коридора. Принцеса Зара получи — както подходеше на положението ѝ — вторият по големина и елегантност апартамент след този на Ранд. Те бяха и съседни. Доколкото Никол знаеше, свързваше ги обща врата.

Просто трябваше да се опита да ги избягва през следващите четири дни. За съжаление това щеше да бъде невъзможно в такава малка група.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ранд отиде до дивана и подаде на Зара чашата с вино, която бе налял. Беше освободил прислужника, за да останат сами.

Беше освободил цялата прислуга, включително Джералд и Никол.

През последните няколко дни излизаха с яхта, ходиха по планината, имаше пикници — все неща, организирани от Никол. През цялото време се бе правил на заинтригуван ухажор. Такъв би трябвало да бъде. Трябваше да ухажва тази жена, докато се съгласи да му стане съпруга.

Това бе най-трудното нещо, което бе правил.

Беше настоял Никол да ги придружи с напразната надежда, че това ще я извади от равновесие, че може да проличат истинските ѝ чувства, когато го гледа заедно с друга жена. Всъщност тъкмо той бе изваден от равновесие.

Вечерята беше някакъв ад. Буквално се бе задавил със Зара. Никол непрекъснато му напомняше за нейните достойнства всеки път, когато разговорът замираше. А той бе изиграл съвършено ролята на очарован обожател, като същевременно търсеше да намери пукнатина в бронята на Никол. Не намери такава.

Копнееше да остане сам, да бленува невъзможни мечти. Вместо това трябваше да се впуска в роман с гостенката си, както се очакваше от него.

Зара прие чашата и му се усмихна, потупвайки дивана до себе си. Той си пое дъх и седна, после кръстоса крака. Взря се в камината, връщайки се в паметта си към времето отпреди бала, когато можеше да споделя своите грижи и чувства с един специален за него човек.

— Изглеждаш ми угрижен. Какво мислиш? — попита Зара.

— За дима.

— Дима?

Загледан във виещия се нагоре дим в камината, той си спомни пламенното изражение на Никол и думите, с които недвусмислено му

бе заявила, че жена му не би трябвало да стои пасивно и да наблюдава как си съсипва дробовете.

— Би ли имала нещо против, ако пушех? — чу се да я пита той. — Не сега. Изобщо. — Прехвърли погледа си на нея. — Това би ли те притеснявало?

Зара сви рамене, явно озадачена.

— Разбира се, че не. Свободно ще можеш да се занимаваш с нещата, които ти доставят удоволствие, както е сега. Мисля, че си свикнал да задоволяваш желанията си. В края на краищата си принц. — Усмихна му се закачливо.

Той отпи глътка вино.

— Не го мислиш наистина. Не съвсем.

Тя повдигна деликатните си вежди.

— Защо пък не?

— Ами ако...

Той се поколеба, разбираше, че въпросът може да я засегне, да унищожи шансовете му. Но много му се искаше да разбере, в сърцето му оставаше още малко надежда.

— Какво мислиш за... интимната страна на кралските бракове?

На устните ѝ се появи усмивка.

— Би ми доставяла удоволствие, ако съм омъжена, за когото трябва.

— Не. — Ранд остави чашата си. — Имам предвид... верността.

— Верност? Да не би да ми казваш... че ще си имаш любовници?

Ранд не отговори. Просто изчакваше да я чуе. След малко Зара сви рамене.

— Моята страна е по-напредничава от твоята, Ранд. Ние разбираме, че жените и мъжете имат различни нужди и нашето общество го позволява. Моят дядо е имал четири съпруги и дузина наложнички. Но баба ми е била кралицата. Никой не би могъл да ѝ отнеме това. Имала е много власт и е била високо почитана.

Тя му разрешаваше да си вземе любовница! Ранд се втренчи в нея за момент шокиран, опитвайки се да асимилира информацията. Как би могъл да не си представи Никол в същата роля? Защо, по дяволите, не се чувстваше по-щастлив, когато чу тази жена да казва това?

— И няма да имаш нищо против? — попита той отново, без да е сигурен, че я е разбрал правилно.

— Да си кралица, е голяма чест — такава няма да имам в собствената си страна, тъй като там ще управлява брат ми с жена си. Защо би трябвало да се оплаквам за нещо, което означава толкова малко?

Там беше проблемът, помисли си обзетият от отчаяние Ранд. Да бъде с Никол, не би означавало малко. Това би означавало всичко, цялото му сърце и душа. Той се взря в огъня, припомняйки си вечерите, когато отиваше да отдъхне в апартамента ѝ. Ако бе знаел, че времето в рая ще бъде толкова кратко, би ли му се наслаждавал повече.

— Мислиш си нещо.

Ранд си даде сметка, че се е унесъл в мисли — може би за няколко минути. Заблъска главата си какво да отговори. Как, по дяволите, можеше да се престори, че не е мислил за друга жена?

— Нищо особено — излъга той, без много да му мисли, като се молеше Никол да му прости — ако изобщо я бе грижа. Беше изгубил способността да чете чувствата ѝ.

Загледа се изпитателно в лицето на Зара, анализирайки всяка черта — частите, съставлящи великолепно цяло. Очите ѝ — макар бляскави и дълбоки — бяха твърде тъмни. Носът ѝ беше прекалено тесен, а лицето ѝ — прекалено дълго. Знаеше, че всъщност не я вижда. Той виждаше друго лице, наложено върху нейното — лице, удивително съчетало красотата с индивидуалност; лице, в което се бе влюбил дълбоко. Някоя друга жена не можеше да се сравни с нея.

Усети, че Зара сяда по-близо до него. Очите ѝ блестяха възбудено, взела неговия оглед за нещо друго.

— Доволна съм, че отпрати останалите. — Ръката ѝ се плъзна по бедрото му, дългият нокът на нейния показалец отиде до коляното, после се върна обратно.

Ранд залепи любезна усмивка на лицето си и се опита да почувства страст към тази жена, да се съсредоточи върху нея. Тя беше приятна, интелигентна, имаше безупречно възпитание и произход.

Произход. Той се почувства като някакво куче, което би могло да бъде съшето единствено с чистокръвна кучка.

Зара очевидно усети липсата му на ентусиазъм, защото отдръпна ръката си и се облегна назад.

— Притеснен ли си?

— Аз? Не, не съм притеснен. — Притеснен беше толкова слаба дума за бушуващите в него болка, съжаление и отчаяние, които го ядяха денем и нощем. Иронията на ситуацията изтръгна горчив смях от устните му.

Зара подскочи при този звук, но бързо се окопоти.

На съвършените ѝ устни се появи предпазлива усмивка и тя се засмя тихо.

— Аз почти съжалявам. Толкова ме бива да разведорявам хората. — Тя отново се наведе към него. — Мисля, че би ти харесало, ако те поразведря.

Ранд застана неподвижен — нито я приемаше, нито я отхвърляше. Позволи ѝ да скъси разстоянието между тях. Погледът му обхвана стройното ѝ тяло и той се опита да си представи как я съблича. Как я слага да легне на тази кушетка и я прави своя. Въпреки еротичната представа в главата му в слабините си не почувства нищо. Просто не можеше да повярва, че тялото му остава толкова неотзивчиво. Беше спал с безброй красиви жени. Сега, когато бъдещето на страната му зависеше от това, той не изпитваше ни най-малко желание.

Зара сложи ръка на гърдите му и дойде още по-близо. Полузатворените ѝ очи и разтворени устни му подсказаха, че тя желае тази целувка. Той плъзна ръка по гърба на дивана, после по раменете ѝ, притегляйки я към себе си. Тя наистина беше красива жена. Той бе глупак, че придиря толкова много — особено когато жената, която обича, искаше от него да ухажва тази.

Той наведе глава и долепи устни до устните на Зара.

Зад тях се чу някакво тупване. Ранд стреснато вдигна глава. Вина прониза сърцето му, когато съзря Никол. Тя тъкмо се изправяше с чантичката си в ръка. Явно я бе изпуснала. Беше застанала на входната врата, широко разтворила кафявите си очи.

— Извинете ме — смънка тя бързо. — Бях оставила чантичката си тук. Забравих... забравих да я взема. Съжалявам. Моля не ми обръщайте внимание. — Обърна се на пети и изчезна в коридора.

Ранд отдръпна ръка от гърба на Зара, почувства се зле. Сложи лакти на коленете си, ръцете му се свиха в юмруци. Беше разстроен и объркан. Никол — толкова спокойна, толкова делова, толкова дяволски

хладна! Изведнъж той не само изпита нужда да остане сам, но му се прииска и да пийне — нещо много по-силно от вино.

— Тя би трябвало да държи сметка за вещите си — говореше Зара. Небрежно произнесените думи бяха толкова не на място, съпоставени с емоциите, бушуващи в него, че той не можеше да я разбере. — Това е най-ценното в един служител: да се грижи за подробностите. Не си ли съгласен? Когато дойде време да имам собствен дом, ще направя всичко възможно обслужващият персонал да е наясно със задачите си. — Тя прокара пръсти по шията и косата му. — Моят съпруг няма да има грижа за такива обикновени, делнични неща.

Звучеше така, сякаш я интервюираха за работа. Господи, то си беше истина. Ранд застина и застави гласа си да прозвучи спокойно, въпреки вилнеещите в него емоции.

— Може би стига за днес, Зара. Изморен съм от разходката с яхта — повече отколкото си мислех.

Той стана и ѝ помогна да се изправи.

Зара въздъхна. Ранд знаеше, че я е разочаровал. Тя бавно оттегли ръка от рамото му, докато се сбогуваше с него за нощта.

Ранд знаеше, че не би могъл непрекъснато да я отблъсква. Трябваше да се откаже от всякаква надежда да разбере какво се крие в сърцето на Никол. От това зависеше страната му.

Само още една нощ в това чистилице и щяха да се завърнат в двореца.

Никол го знаеше, но пак не можеше да заспи. През изминалите четири дни бе изградила хладно, делово поведение. Поздрави се за своето самообладание. Не беше позволила нищо да го наруши — нито ухажването на Ранд, нито фактът, че той поиска всички, освен Зара да ги оставят след вечеря.

Нито онази интимна целувка, която бе прекъснала. Остра болка прониза сърцето ѝ. Защо бе забравила чантичката си? Нямаше нужда да вижда това. Но беше забравила контактните си лещи и си мислеше, че би могла да грабне чантичката си от малката масичка, без те да забележат. Докато не го видя как се навежда да я целуне...

Дали бе прераснала в нещо повече тази целувка? Не. Отказваше да мисли за това. Тя беше човек, на когото се плащаше, за да може този

роман да успее. Никой не би могъл да каже, че не е дала своя дял за благо на страната си. След като се завърне в Америка, Зара дори би могла да продължи дейността по напредъка на Каледония. Единствено това имаше значение.

И все пак през последните четири дни Никол бе забелязала, че Ранд не се смее много, че бе станал едва ли не мрачен. Може би просто се бе изморил от усилията да развлича принцесата. Или се чувстваше сексуално фрустриран от това, че принцесата не го бе допуснала до леглото си. А може би го бе направила?

Неспокойна, разяждана от съмнения и въпроси, Никол стана от леглото и облече сатенената си роба. Старата дървена къща бе благословено тиха, без ехото от веселия смях на Зара в отговор на някоя от ироничните забележки на Ранд. Поне веднъж бе останала сама.

Излезе в коридора, без да е сигурна къде отива, но изпитваща нужда от свеж въздух. Погледна надолу по коридора към стаята на Ранд. Вратата беше отворена. Вратата на стаята на принцесата бе плътно затворена. Дали не бяха в нейната стая?

Никол силно стисна клепачи, отпъждайки болката със самообвинения. Защо изобщо я занимаваха подобни мисли? Това изобщо не ѝ влизаше в работата.

Почувствала мислите си в безпорядък, Никол бавно се запъти към безмълвната тераса. Почувства хладния ветреца от езерото по топлатата си кожа. Спря до парапета и сложи ръце на покритата с мъх повърхност. Наклонила глава, тя се заслуша в нощните звуци: как се удрят вълничките на езерото в брега, хора на жабите и щурците в тъмнината.

Погледна към небето и ѝ се прииска да се изгуби в звездите. Заляха я спомени от друга звездна нощ, от онази магическа среща в гръцкия храм. Сигурно я бе сънувала. Мъжът, който я бе целувал толкова страстно, не бе този, който я бе довякъл тук, в дълбоката провинция, да гледа как съблазнява друга жена.

— Неспокойна си.

Дълбокият, натежал от ирония глас стресна Никол и тя замръзна. Не беше сама.

Наложи си да запази самообладание, да обуздае бурните си чувства. Пое си дълбоко дъх и се обърна бавно с лице към него.

Стиснал чаша в ръка, Ранд седеше до една маса в дъното на терасата. До лакътя му се виждаше отворена бутилка уиски. Никол знаеше, че не бива, но откри, че погледът ѝ обхожда тялото му. Беше с долницата на пижамата си и копринена роба с монограм, която откриваше леко окосмените му, мускулести гърди.

— Седя тук и си мисля — додаде той бавно, като въртеше чашата с ръце, сякаш изучаваше цвета на течността на слабата светлина на поставена на стряхата лампа. — Беше права за онези оценъчни формуляри. Нямам нужда от тях.

Никол успя да отговори без гласът ѝ да потрепери, без да разкрие вътрешната си болка, копнежа си.

— Зара е изключителна, нали?

Лицето му изглеждаше като изсечено от камък, освен очите, блеснали в мрака. Той заговори, без да я погледне.

— Изключителна е. Наистина.

Отпи още една глътка, после остави чашата на масата. Без да може да откъсне очи, Никол наблюдаваше как гъвкавите му пръсти си играят с нея, как я наклонят и разклащат.

— Нещата вървят добре, нали? — додаде тя с колеблив глас. Той не отговори, така че тя се почувства длъжна да обясни, да запълни напрегнатата тишина между тях. — Изглеждате щастлив с нея. Като че ли си допадате. Търсенето май свърши.

Никол изрече с мъка тези думи на глас, но те със сигурност не бяха нещо, за което той самият не бе мислил. И наистина, с всяко свое действие и дума той демонстрираше възхищението си от принцесата. И съвсем скоро ролята на Никол в този процес щеше да приключи успешно. Положително би могла да намери зрънце удовлетворение някъде там, нещо, което би намалило болката ѝ.

— Нещата вървят много добре — призна той. — За съжаление откривам, че съм неспособен да я съблазня — в случай че се питаш.

Значи това го бе изкарало тук толкова късно през нощта. Изгарящото го, неутолено желание към принцеса Зара. Мисълта я бодна в сърцето. Тя си наложи да изрече с безгрижен тон:

— Вероятно вашата репутация ви е изпреварила.

— Имаш предвид Палавия принц? — Той се усмихна печално. — Без съмнение. И все пак не смятам, че принцесата се притеснява от

някогашните ми любовни истории. Кралската титла извинява множество пороци.

— Не е само заради титлата, сигурна съм. Тия неща нямат значение, ако тя ви харесва. — В думите ѝ имаше прекалено много чувство и тя се уплаши, че ще се разкрие. Добави бързо: — А знам, че Зара ви харесва.

Никол трябваше да помни, че не е част от уравнението, че принцеса Зара бе тази, която щеше да го има в леглото си всяка нощ, само да пожелаеше. А коя жена не би желала това? Целият този магнетизъм, тази страст, тази чувствена усмивка, начинът, но който целуваше пренасяше в една друга реалност — реалност на истинска наслада и удоволствие.

Поставил чашата си на масата, Ранд се изправи с въздишка. Никол очакваше, че ще отиде до вратата и ще се прибере. Вместо това той се запъти право към нея с бавни, премерени крачки.

Страхувайки се, че ще прочете мислите в очите ѝ, Никол погледна към нощното небе. Обаче го усети как се приближава към нея, почувства топлината на тялото, дъха му, като че ли от присъствието му въздухът около нея завибрира. Толкова близо. Сега точно зад нея.

Силните му и с дълги пръсти ръце се появиха до нейните на парапета. Хвана я в капан с тялото си.

— Тя има фигура на богиня — промълви той ниско, думите затрептяха в собствения ѝ гръден кош. — Тези стройни крака, това изваяно тяло. И все пак не мисля, че си дава сметка колко е очарователна. Ако беше наясно, щеше да бъде шокирана от нещата, до които бих прибегнал, за да я задоволя. — Той въздъхна дълбоко и Никол усети примесения му с уиски дъх по косъмчетата на врата си.

Тя стисна силно очи, сърцето ѝ биеше до пръсване. Господи, нека да престане! Чувстваше се дълбоко наранена от това, че е запленил от друга жена. Но откри, че понася мъчението, закопняла за неговата близост, внимание, докосване. Не можеше да помръдне; едва дишаше, докато чувственият му тон изплиташе еротична омая около нея.

— Тя наистина е въплъщение на грацията и елегантността — продължи той жестоко безмилостно. — Съвършената жена за един принц.

Той говори за друга жена, крещеше умът на Никол. Но не можеше да не си представи, че говори за нея. Не можеше и да се възпротиви на желанието в собственото си тяло при неговата близост, неутолимия копнеж да изпита пламъка на неговото желание. Прехапа устни, опита да спре треперенето си. Ръцете му изчезнаха и за момент тя си помисли, че ѝ е позволил да си отдъхне!

Вместо това горещите му длани изгориха бедрата ѝ и започнаха да се плъзгат нагоре. Възмутителният допир изпрати иглички на удоволствие по цялото ѝ тяло. Почувства устните му толкова близо, че чу тихия шепот до бузата си. Нейните устни също потрепнаха.

— Един принц би трябвало да жадува за жената, която ще му бъде съпруга, не мислиш ли? — прошепна той в ухото ѝ. — В името на кралското потомство.

Объркана от думите, от похотливите му намерения Никол се вкамени в ръцете му.

— Забравяте се, ваше височество — срязва го тя студено.

Той не обърна внимание на тона ѝ и плъзна ръце към талията ѝ, превръщайки тялото ѝ в пулсиращо кълбо от желание. Чу накъсаното си дишане; мускулите на корема ѝ затрепериха, когато усети пръстите му там.

— Малък и стегнат, но напълно в състояние да износи бъдещите принцове на Каледония. Важно съображение. Би трябвало да го включва в онзи проклет формуляр.

На Никол ужасно ѝ се искаше да махне ръцете си от талията ѝ. Той е дявол, помисли си тя, тъй като не бе в състояние да отблъсне ръцете му, въпреки това, което ѝ подсказваше здравият разум. Само едно тънко парче коприна делеше ръцете му от голата ѝ плът, но тя жадуваше за още, искаше да почувства неговите ласки по цялото си тяло.

— Ти трепериш, Никол — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ. Лъхацият му на уиски дъх обещаваше порочни удоволствия. Тя яростно си напомни, че е просто заместителка на жената, която той желае в действителност.

Това напомняне не ѝ свърши никаква работа, докато ръцете му изминаваха последните няколко мъчителни сантиметри, покривайки накрая гърдите ѝ. Прониза я тръпка на удоволствие, когато почувства пръстите му върху зърната на гърдите си. Усещаше тялото си като

разтопена жарава. Чу го как се задъхва. Затвори очи, забрави всичко, освен томително сладостния допир на неговите длани.

— Може да са гърди на обикновена жена, но имат съвършен размер и форма.

— Престанете, ваше височество — изписка тя с обезпокоително слаб глас. Той все още я желаше. Въпреки присъствието на съблазнителната принцеса Зара, той желаше нея. Тя изтласка предателската мисъл от съзнанието си, застави гласа си да прозвучи сурово. — Вие сте пиан.

Той не отлепи длани от гърдите ѝ, галеше ги, мачкаше ги. На Никол нищо не ѝ се бе струвало толкова трудно, колкото опита да стои неподвижно и да не реагира на това греховно и възхитително отношение към тялото ѝ. Всяка частица от тялото ѝ крещеше да се обърне, да се притисне в него и да отстъпи пред погрешно насочената му страст.

— Тъкмо по мярка за моите царствени длани. Несъмнено сладки на вкус. А тези... — леко перна връхчетата на гърдите ѝ и тя настръхна от удоволствие. — Стоиш тук, неподвижна и без да се предаваш, но те те издават. Набъбнали и твърди, молят да бъдат докоснати.

Дрезгавият му глас прозвуча иронично и неприкрито сладострастно. Раздразни оголените ѝ нерви, прииска ѝ се да закрещи. Защо я измъчваше, защо я подлагаше на това? И защо тя не можеше да се пребори с желанието, което бе събудил в нея?

— Бих се обзаложил — продължи горещият шепот, докато плъзгаше едната си ръка отново към корема ѝ, после още по-надолу, — че ако ти смъкна пликчетата, ще открия, че си напълно готова и с желание ще удовлетвориш моите царствени желания.

Тя реагира бурно и отчаяно, като хванато натясно животно, в каквото той я бе превърнал. Тикна лакътя си в корема му, после се обърна и го зашлеви силно по лицето. Той изохка и се преви на две.

Почти не изпита шок от стореното — всъщност бе посегнала на член на кралското семейство — докато не усети китката си стисната като в менгеме.

Той се изправи и се надвесил над нея, впил искрящ поглед в очите ѝ. Устните му бяха заприличали на черта над силно стиснатите зъби.

— Вървете право в леглото, госпожице Олдридж! Това е заповед. — Той я бутна отново към парапета и освободи ръката ѝ.

Никол се спъна в бързината си да излезе. Тръгна към вътрешната врата. Преди да премине през нея, чу отново името си. Погледна през рамо. Той бе застанал неподвижно на фона на звездното небе, лицето му изглеждаше непроницаемо.

— Затвори вратата на стаята си — додаде той заплашително. — И я заключи.

Никол не отвърна нищо, но побърза да изпълни нареждането му.

Ранд се загледа след нея, ужасен от това, което бе извършил току-що. Стомахът го болеше, бузата му пареше от плесницата. Но тялото му още потрепваше от неутоленото желание да плъзне ръце по цялата дължина на това нейно примамливо тяло. Знаеше, че я е ужасил. Искаше да я изплаши, да я накаже за това, което правеше с него, макар и несъзнателно.

Защото не виждаше никаква причина да не направи принцеса Зара своя съпруга. Освен една.

Как бе допуснал това да се случи? Как? Тази грешка, както Никол се бе изразила, когато говореше за вестникарските статии. Снимки, които не показваха нищо друго, освен истината, но всъщност само загатваха за властното, непреодолимо желание, което го разкъсваше непрекъснато отвътре.

Желание, което никога не би могъл да задоволи, но не можеше и да потисне, въпреки отчаяните си опити да ухажва по-подходяща жена.

До тази вечер и двамата успешно бяха поддържали претенцията за професионални взаимоотношения. Никол вършеше това с лекота. Държеше се хладно и дистанцирано, криеше своята същност от него, наказваше го за това, че я обича, като го окуражаваше да ухажва Зара. Неговата Никол, толкова искрена във всяко отношение, беше открила, че е лесно да се преструва, че не изпитва нищо към него. Освен ако наистина не изпитваше нищо.

Трябва да поправим грешката.

От гърлото му се изтръгна дрезгав смях. Онази сутрин след бала си бе представял, че ще я държи в прегръдките си и ще я успокоява, сваляйки накрая последната бариера между тях. Представяше си как ще признаят истинските си чувства един към друг. Никол не бе имала нужда от успокояване. Вместо това искаше да изтрие всички следи от взаимното им привличане, да се престори, че никога не е било. Да поправи грешката.

Грешка. И нищо друго...

Дали грешката беше изцяло негова, или и Никол страдаше като него? Господи, надяваше се, че не. Не можеше да ѝ предложи нищо, освен живот, изпълнен с измама. За жена с чувствителността на Никол, която ценеше истинските стойности в живота, такъв живот би бил изпълнен и с болка, докато го гледа как се жени за друга жена и има деца от нея. Не виждаше никакъв изход.

Този проклет древен закон. Какво точно гласеше? Той се опита да се съсредоточи, да си спомни някои от Формулировките, но замаяният му от питието мозък правеше това невъзможно. Не можеше да си спомни дали някога го е знаел точно, но пък и не беше в най-добро състояние да го разгадае точно сега.

И все пак някаква надежда заблещука в съзнанието му. Той се намръщи и се опита да се концентрира, но източникът на надеждата не искаше да се появи. Поклати глава. Нямаше сили да се бори с това, без да разбере какво чувства тя. А след внезапната им и разочароваща среща тази нощ той имаше ужасното чувство, че нищо не би нарушило внимателно граденото равновесие.

Никол без съмнение бе загубена за него. Часовникът отмерваше времето, а над главата му продължаваше да тегне заплахата на краля да оттегли издръжката му. Повече от всеки друг път парите му бяха жизнено необходими, за да осъществи планове за бъдещето на страната. Трябваше да вземе решение, трябваше и да го изпълни.

Трябваше да започне да умира вътрешно.

Отиде с несигурни крачки до масата и взе бутилката уиски. Гърлото изтрака по чашата, докато си наливаше. Вдигна чашата към светлината. Докато се, вглеждаше в нея, знаеше, че не е намерил никакъв отговор в упойващата забрава.

Обзе го внезапна, сяпа ярост. Запрати чашата в стената на къщата и тя се пръсна на хиляди парченца.

Никол тъкмо отваряше вратата на стаята си, когато чу шума от счупването на стъклото. Знаеше, че идва от терасата. Наложил си да не му обръща внимание и влезе в стаята, после затвори вратата и я заключи.

Изтощена, неспособна да остане права и минутка повече, тя се хвърли в леглото, зарови лице във възглавницата и плака, докато заспа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Още не съм ви благодарила — усмихна се Зара на Никол следващата сутрин на закуска. — Ако не бяхте вие, нямаше да срещна Ранд. Никога не съм се срещала с толкова интересен мъж. Понякога усещам някаква меланхолия в настроението му, но съм решила да се преборя с нея.

Меланхолия? Ранд? Никол не беше забелязала такова нещо.

— Няма защо да ми благодарите, принцесо — отвърна тихо тя.

Въпреки че Ранд още не се бе появил да поеме ролята си на домакин, не след дълго Никол избяга горе да си приготви багажа. Питаше се какво би казала принцесата, ако знаеше в какво пияно животното се бе преобразил нейният очарователен принц предната нощ. Тя спря да подрежда багажа и се втренчи в куфара, връщайки се в паметта си към случилото се.

Ръцете на Ранд по тялото ѝ, галещи гърдите ѝ, каращи я да изпитва дълбоки, примитивни копнежи, които заплашваха да разстроят здравия и разум.

Ядосана от своята слабост, Никол затръшна капака на куфара и го отнесе вън, където шофьорите товареха багажа на останалите — с изключение на този на Ранд. Застана до Джералд на каменните стъпала. Зара беше по-долу, до първата лимузина и говореше високо с двамата си прислужници на родния си език, жестикулирайки рязко и енергично с ръце. Никол се досети, че принцесата не е свикнала да я карат да чака.

— Ваше височество! — Джералд видя Ранд преди Никол. — Добро утро.

Принцът излезе през тежката дървена врата и поспря за кратко до Джералд.

— Да тръгваме. Губим време.

Никол се страхуваше да го срещне тази сутрин, не искаше да го гледа в очите, след като му бе позволила да се държи по такъв начин предната нощ.

Нямаше защо да се притеснява. Той носеше тъмни очила, които скриваха очите му, и нито веднъж не погледна към нея. Сигурно има махмурлук, помисли си тя с мрачно задоволство. Надяваше се главата ужасно да го цепа.

Беше си сложил джинси, обувки за тенис и светлокафяво спортно сако над тясна черна тениска. Не беше се обръснал и бузите и челюстта му тъмнееха. Косата му бе разбъркана, като че ли бе прекарал гребена си само веднъж през нея, преди да излезе. За нейна изненада небрежната му външност подчертаваше тъмната му красота и му придаваше див, нецивилизован вид.

Преглътна. Знаеше, че това е реакция на опита му да я съблазни предната нощ. Трябваше да го изхвърли напълно от съзнанието си.

— Тази екскурзия ме накара да изостана много с работата — промърмори той на Джералд. Извика на шофьора на лимузината си: — Вземи куфара ми от стълбището и да изчезваме оттук.

— Да, ваше височество. — Шофьорът кимна и побърза да го вземе.

Без да погледне втори път към Джералд, без да обърне въобще внимание на Никол, Ранд започна да слиза бързо по стъпалата.

Джералд подаде куфара на шофьора, след това погледна към Никол.

— Изглежда не е в много добро настроение тази сутрин — промърмори тихо той.

— Държи се като разглезена кинозвезда — процеди Никол.

Джералд вдигна вежди и я погледна. Тъмните му очи заискриха.

— Интересно сравнение, госпожице Олдридж, като се има предвид, че той е по-голяма знаменитост от повечето звезди.

Никол се ядоса на себе си. Отново бе напълно забравила кой е Ранд в действителност. Принц от кралското семейство, наследник на трона, бъдещият крал на Каледония, единствената надежда за продължаване на кралското родословие, непрекъсвано от кръстоносните походи насам...

Той е просто човек, помисли си тя с раздразнение. Грешен, вбесяващ, непредвидим... Знаеше, че това е вярно, познаваше го прекалено добре, за да мисли другояче. Вярно, ролята му в живота бе да служи на народа си като принц и бъдещ крал. Задълженията му

означаваха повече за него от всичко друго. Както би трябвало да бъде. Но трябва ли да те унижава така, нашепваше ѝ един вътрешен глас.

Без да изчака шофьора да се върне с чантата му, Ранд отвори задната врата на лимузината.

— Влизайте, принцесо — избъбри на Зара, която го изгледа с широко разтворени очи. Обаче го послуша без никаква реакция. Без да вдига глава, Ранд извика: — Джералд, идваш с мен. — След това се настани до Зара и тръшна вратата.

Никол влезе в другата лимузина и прекара двата часа пътуване, заслушана в музикалната реч на двамата прислужници на Зара, седнали на задната седалка. Поне не ѝ се налагаше да слуша флиртаджийския брътвеж на Зара и Ранд. Трябваше да е благодарна за това.

— Госпожице Олдридж, принцът ви вика в покоите си.

Камериерът на Ранд бе застанал пред вратата ѝ. Бледото му лице изглеждаше още по-изпосталяло от обикновено в контраст с тънките като молив черни мустачки.

— Казах, че принцът...

— Чух. В покоите му — каза рязко Никол. — Защо?

Камериерът свиваше и разпускате облечените си в ръкавици пръсти.

— Не съм в състояние да кажа.

— Много добре.

Никол остави проектодоклада и се оттласна от бюрото. Ранд ѝ беше изпратил съобщение да прегледа и провери всички факти в доклада от двеста страници подкрепящ неговото предложение пред Великото събрание. До понеделник.

Тя нямаше никакви планове за уикенда — и никакво лично време, тъй като трябваше да бъде непрекъснато на разположение на принцеса Зара. Все пак не можа да не се възмути от това как се бе разпоредил със свободното ѝ време.

Нарежданията и изискванията към нея не преставаха, но — след посещението в селското имение — се предаваха чрез трето лице. След така промененото му отношение към нея Никол знаеше, че няма да остане дори и да я молеше. Кое то, разбира се, той нямаше никога да направи.

Тя хвърли поглед на косата и грима си в огледалото над тоалетната масичка, нагласи очилата на носа си и последва камериера в коридора. Забави крачки, когато наближиха апартамента на Ранд. Последното ѝ идване тук беше онази сутрин след бала, когато бе загубила своя приятел, изместен от нова, студена версия на принца.

Вратата им отвори прислужник в униформа, застанал отвън.

Край очите ѝ минаха бегло следи от личния живот, на Ранд — сложени в рамка снимки с приятели, не надути портрети, а случайни фотографии, показващи как се развлича с игрите на богатите: поло, яхти, езда. На масичката за кафе до дивана бяха струпани книги — най-вече съвременни заглавия, свързани с икономиката. А над мраморната камина имаше прекрасна картина с палави горски нимфи.

Арманд я поведе през масивна бяла врата с дърворезба към личните покои на Ранд. Стъпките на Никол станаха несигурни, когато съзря огромно кръгло легло. От тавана към него се спускаха завеси, които му придаваха някак еротичен вид.

Легло за нещо повече от спане. Легло, достойно за кралска двойка, заета с жизненоважната задача да продължи кралския род.

Никол забави стъпки при вида на една картина на стената срещу леглото. Тази отразяваше друг древногръцки мит: отвличането на Персефона от мрачния бог Хадес. Той беше привел мургавото си лице над млечнобялата гърд на девойката, изпълнила пазвата на роклята ѝ в стил от времето на Империята. Изразът на лицето ѝ: страх ли беше, или екстаз?

Потръпна, а тялото ѝ внезапно си спомни усещането от силните и настойчиви ръце на Ранд, които я караха да гори за него. Дали Ранд лежеше тук сам през нощта, загледан в тази картина? Представи си какво чувства девойката — копнежа, отчаяната страст? Дали си мислеше за...

— Госпожице Олдридж? — напомни ѝ за себе си с колеблив тон камериерът. — Оттук.

Никол се овладя, отпъждайки абсурдните мисли.

Камериерът я поведе към една тоалетна стая голяма колкото всекидневна на обикновено жилище.

Ранд беше застанал по средата на стаята пред двойно огледало в позлатена рамка.

Беше облечен в смокинг — като се изключеше сакото. Хвърли бърз поглед към нея; след това започна да наглася тирантите си.

— Защо се забавихте толкова много, госпожице Олдридж?

Никол погледна към него и двете му отражения в огледалото — гледаха я два чифта очи.

— Работех върху икономическия доклад...

— Когато моят прислужник ви призове, очаквам от вас да се подчините. Вие сте моя служителка, госпожице Олдридж. — Без да погледне към камериера, той нареди. — Можеш да ни оставиш.

— Но, сър, не съм приключил с обличането...

— Веднага — каза остро Ранд.

Придобил обиден вид, камериерът се поклони на излизане и затвори вратата след себе си. Значи се държи отвратително с всички, не само с мен, помисли си Никол. Искаше ѝ се да почувства задоволство при тази мисъл. Отвратително като господаря на подземното царство, отвлякъл невинна девойка от познатия ѝ свят, за да я направи своя царица.

— За какво ви трябва? — Никол силно подозираше, че изобщо не му е нужна.

Може би заради странния блясък в очите му... Кожата на ръцете ѝ настръхна, когато си спомни отново какво бе изпитала, когато той притисна разгорещеното си тяло в нейното. Господи, ако можеше само да забрави!

— Наясно сте, предполагам, с плановете за тази вечер — изрече рязко той.

Той поне явно бе забравил пиянската си пламенност.

— Да — кимна Никол. — Пристигнали са кралят и кралицата на Омат и вие ще вечеряте с тях и родителите си.

— Много добре, госпожице Олдридж. Може би това, което не знаете, е, че щом свършим с вечерята, ще имаме едно по-интимно излизане с принцеса Зара. — Той отиде до тоалетната масичка и взе едно златно копче за ръкави, след това си го сложи. — Разходка в заляната от лунна светлина градина ми се струва подходяща. Много е романтично, тъкмо мястото да ѝ предложи. — След като си сложи и второто копче, обърна се към нея. — Какво мислите за това, госпожице Олдридж?

Храмът... Спомняше ли си как я целуваше там? Или толкова много жени бе водил през годините, че срещата им не означаваше абсолютно нищо? Почувства как преbledнява, но се зае с героичната задача да изкаже одобрението си от брака, който сама бе подготвила.

— Това е чудесно, ваше височество.

— Чудесно. — Той сложи ръце на кръста си. — Наистина действате много ефикасно, нали, госпожице Олдридж? Съвършена професионалистка, както и да го погледне човек.

Никол усети, че той ѝ се подиграва, но не можеше да разбере защо. Подразни се, повече от всякога. Без да изчака нейния отговор, той продължи:

— Ами щом сте толкова добра, може да ми помогнете в настоящата ми дилема. — Той отиде до една стойка и откачи две закачалки със сака. Вдигна по една във всяка ръка — едното беше обикновено черно вълнено сако като панталона му, а другото — от виненочервен велур. На Никол ѝ се прииска да поглади тъканта, за да разбере дали е толкова мека, колкото изглежда.

— Кое смятате, че е по-подходящо за този романтичен случай?

Никол се поколеба. Спомни си, против волята си, за ден от един друг живот, деня на техния пикник. Онази сутрин го бе посъветвала за облеклото, насърчила го бе да носи неофициални дрехи, за да покаже своята близост с хората.

Идеята ѝ бе свършила по-добра работа, отколкото можеше да си представи. Коментаторите бяха отбелязали новия, по-достъпен образ; когато външната промяна бе последвана от значителни реформи, медиите побесняха. Малката промяна му бе помогнала да привлече на своя страна общественото мнение, което иначе може би нямаше да стане.

И всичко, защото се бе доверил на мнението ѝ. Дали си спомняше за онази сутрин? Не можеше да разбере от безстрастното му изражение. Не ѝ се искаше да му дава повече съвети, още повече от такъв личен характер. За страната нямаше да има никакво значение как е облечен, когато прави предложение на принцеса Зара насаме.

Внимаваше да запази гласа си равен.

— Би трябвало да попитате камериера си кое сако е подходящо.

— Знам дяволски добре, че би трябвало да попитам камериера си — изръмжа той. — Но той не познава Зара. Вие сте жена. Познавате

Зара. Така че питам вас кое смятате, че би предпочела тя.

Никол си представи как Зара седи до Ранд в храма, как плъзва длани по ръцете, раменете му, заравя ги в абаносовочерната му коса, докато той притиска устни в нейните. И него — вече не застаналия пред нея мъж от лед, а пламенния, страстен любовник, който бе спрял дъха ѝ с прегръдката си в същия този храм — и я бе накарал да се почувства най-желаната жена в целия свят, неговата богиня, слязла на земята...

Споменът я прониза като нож в сърцето. С огромно усилие успя да изтласка болезнените емоции някъде дълбоко в съзнанието си. Запазвайки неутрален тон каза:

— Всъщност, мисля, че няма значение.

Ранд хвърли саката на дивана, без да го е грижа, че може да паднат на пода.

— Как не! По-добре от всички други знаете колко е важен успешният брак.

— Нямах това предвид. — Никол се опита да запази спокойствие. — Мисля, че за Зара няма значение кое сако ще облечете. Сигурна съм, че тя ще... ще бъде щастлива, каквото и да носите.

Той стисна юмруци.

— По дяволите, най-добре ще е да е щастлива след всичко, през което минах, за да я намеря.

Никол леко вирна брадичка.

— Няма нужда да ругаете.

Той се обърна отново към саката.

— Ами изберете едното! Тогава ще може да си тръгнете и няма да ме слушате как ругая!

— Добре! Това. — Тя посочи с пръст семплото черно сако, ненавиждайки се за своята дребнавост в избора.

— Това тук? — Той грабна черното сако от дивана, вдигна го и се замисли. Втренчи се в Никол с блеснали очи за секунда, през която сърцето ѝ сякаш спря.

След това отново го захвърли на дивана и вдигна оттам червеното. Без да отмества поглед от Никол, свали сакото от закачалката и го облече.

Никол ахна, засегната от оскърблението. Какво му ставаше? Защо я бе извикал — само за да я унижи и смути ли? Тя стисна устни,

докато го гледаше как пригладжа самото и издърпва ръкавите си.

— Както казах — произнесе тя студено, — смятам, че което и да е от двете, ще бъде приемливо за нея.

Той се извърна, освобождавайки я.

— На това разчитам. Можете да си вървите.

Никол прекара вечерта в стаята си, опитвайки се безуспешно да чете. Хвърли книгата встрани, почопли вечерята си, след това звънна на прислужницата да я вземе. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това какво прави Ранд със Зара. Все още вечеряха, без съмнение. Вероятно още не я бе отвлякъл в градината, но скоро щеше да го направи. Съвсем скоро. Никол, спри, укори се тя. Нека. Нали точно това искаш. И знаеш, че тя ще каже да. Работата ти ще бъде приключена и ще можеш да си тръгнеш с чиста съвест. — Запъти се към банята и завъртя крана, като пусна горещата вода да напълни ваната с лъвски крака. След като се съблече, се плъзна в нея и затвори очи.

Въпреки релаксиращата топлина на водата, в съзнанието ѝ изплува образът на Ранд, целуващ Зара. Никол се размърда във водата и след минута жената в прегръдките му се преобрази в нея. Прониза я остра тръпка на желание, докато си припомняше сладостното чувство, което я бе обзело при целувката, страстните му думи. Отново бяха станали близки както през оная нощ в храма, преди той да се превърне в мъж от лед.

Всичко се дължеше на романтичната обстановка, на глупавите ѝ сълзи. Ако той беше истински джентълмен, след това би могла да очаква извинение. Най-малкото би трябвало да направи така, че да продължат като че ли нищо не се бе случило, да работят заедно, за да разрешат проблемите, създадени от нелепите спекулации на медиите за тях двамата. Но той ѝ бе отказал дори приятелството си, като я караше да заплати за слабостта си онази нощ.

След това, в извънградското си имение, бе заместил студенината с нещо по-лошо — използвал бе скандалната ѝ слабост срещу нея — като я засрами и безмилостно я възбуди.

Мисли за нещо друго, за всичко друго, освен него. Тя се опита да си припомни живота си, преди Ранд да бе нахлул в него. Опита се, и не успя. Още откакто дойде тук и започна да се среща и да работи с него,

животът ѝ бе станал неразривно свързан с неговия, въпреки усилията ѝ да поддържа чисто делови взаимоотношения, въпреки промяната в него.

Спомни си с болка първото му идване в стаята ѝ, когато не беше почукал и когато видя нейния компютър. Беше я изненадал с непринуденото си и приятелско държане без всякакви церемонии — и с изискването да го третират като обикновен човек. Изобщо не трябваше да го пуска да влиза тогава. Нито в стаята, нито в сърнето си.

Като че ли паметта ѝ нравеше номера — чу силно почукване на вратата. Никол подскочи от изненада, след това излезе от водата и грабна една хавлия.

— Идвам — извика тя, докато се бършеше припряно. — Една минута.

Почукването се повтори, още по-силно този път — толкова силно, че Никол се уплаши да не се разтревожат всички в това крило на двореца.

Ранд. Единствено той я посещаваше през нощта. Не би могъл да бъде той. Вече не.

— Казах, че идвам!

Влезе в спалнята и навлече атлазената си роба в прасковен цвят. Отказа се от хвърления на леглото халат, който вървеше в комплект с робата, и се запъти към вратата.

Едва откряхна вратата и принцът нахлу в стаята, както бе правил през всичките месеци след онази първа провалена среща. Затвори вратата след себе си и заключи. Никол се стресна, като го видя отново в интимната обстановка на своя апартамент.

Почувства тръпка на страх — и вълнение — по гърба си. Какво е могло да го привлече тук? Дали не смяташе да докладва за успеха по осигуряване на бъдещата си съпруга? Господи, защо трябваше да я подлага на това мъчение?

— Не трябваше ли да забавлявате гостите си? — попита тя, опитвайки се да прозвучи спокойно, въпреки че, кръвта ѝ пулсираше.

Застина, опитвайки се да прикрие нервността си.

— Приключих със задълженията си на домакин — процеди той мрачно. Обърна се и се втренчи в нея, като плъзна поглед по едва прикритото ѝ тяло.

Никол скръсти ръце на гърдите си, съжалявайки, че не си е облякла халата. Там, където не се бе избърсала добре, платът бе прилепнал по нея като втора кожа. Последното нещо, което искаше, бе да се разкрие пред него — физически или емоционално.

Пристъпи към камината и успя частично да се прикрие зад креслото там.

Очите на Ранд останаха впити в нея, като че ли търсеха нещо. Красивото му лице изглеждаше напрегнато и сурово на светлината на огъня, като изсечено от камък. Когато заговори, гласът му прозвуча приглушено.

— Просто реших да намина преди успешното приключване на проекта, за който ви наех. Ще бъдете доволна да узнаете за благоприятните реакции на двете семейства. Разговорът по време на вечерята бе изцяло насочен към планове за обединение на двата кралски дома.

Никол прокара пръсти по виненочервената дамаска на креслото, като си представяше, че го прави по кожата на неговото сако, опънало се на широките му рамене.

— Значи... ѝ направихте предложение? — насили се да изрече тя.

— Не официално, все още не — поклати глава Ранд и направи няколко крачки към нея. — Разговорът на вечеря прозвуча хипотетично, но всички разбяхме за какво става дума. Това ще бъде съвършен брак, госпожице Олдридж — обобщи той хладно. — Знам, че изпитвате голяма гордост, като виждате успешния финал на цялата си упорита работа.

Тя преглътна буцата в гърлото си, търсейки отчаяно в себе си гордостта, която би трябвало да изпитва — патриотичната гордост, която би дала смисъл на личната ѝ болка.

— Благодаря, ваше височество.

Той бръкна в джоба на сакото и извади малка кадифена кутийка.

— Ето пръстена, който смятам да ѝ дам. — Той отвори кутийката и я протегна към нея да го види. На Никол не ѝ оставаше нищо друго, освен да я вземе. Ръката ѝ потрепери леко, когато той я остави в дланта ѝ.

Видя върху черното кадифе най-огромния брилянт в живота си. На златната халка се виждаше спираловиден мотив, оформен от

миниатюрни рубини и изумруди.

— Прекрасен е, нали? — произнесе едва ли не с ирония Ранд. — Пръстен, подходящ за принцеса.

Пръстен... Това беше нещо истинско. Най-сетне щеше да избере своята принцеса тази вечер.

— Прелестен е — промълви Никол, усещайки как сърцето ѝ се свива и едва не спира да бие. Ти искаш това, напомни си яростно тя. Трябва да го искаш... — Сигурна съм, че ще ѝ хареса.

— Малко е крещящ, но трябва да поддържаме традициите на Каледония, нали така. — Той сниши глас. — Бил е на баба ми.

— Кралица Есмерелда — произнесе механично Никол. — Прямата, обичана от всички дама от северните провинции — тази, която обединила страната по време на Втората световна война. Неин ли е бил?

— Да.

Никол не можа да се въздържи и погали скъпоценните камъни с ръка, представяйки си пръстена на ръката на тази динамична жена. Ако страната имаше повече жени като нея, нямаше да бъде в това състояние, в каквото бе сега...

— Била е удивителна жена — промълви тя. Вдигна поглед и улови напрегнатия поглед на Ранд върху себе си. Стори ѝ се, че забеляза искрица на топлота в него, но малко след това той отново стана хладен и безстрастен. Тя продължи:

— След като узнае, че е бил неин, Зара ще го цени още повече. — Тя се запита дали Зара изобщо е чувала за кралица Есмерелда, дали изобщо за нея имаше някакво значение чий пръстен наследява. Подаде кутийката на Ранд и той я взе.

— Наистина се надявам да е така...

Загледа се изпитателно в пръстена за момент и в стаята надвисна тежка като олово тишина. Докато се вглеждаше в мрачното, непроницаемо изражение на лицето му, както бе свел глава над пръстена, Никол почувства нервите си опънати до крайност.

Защо бе дошъл? Присъствието му отново в уединението на нейния апартамент я изпълни с остра и болезнена тъга. Искаше да го докосне, да усети тялото, косата му под дланите си. В същото време ѝ се искаше да не го вижда никога повече.

Накрая Ранд заговори. Дълбокият му глас звучеше унесено.

— Може би тази вечер, след като сложа пръстена на ръката на принцеса Зара, ще я заведа в леглото.

Думите сякаш я халосаха, заставиха я да приеме истината за това какво би означавала женитбата. Той смяташе да прави любов със Зара — тук, в двореца, под същия покрив, от другата страна на коридора. Стомахът на Никол се обърна и тя се изплаши, че може да ѝ стане лошо.

Очите му се свиха и той се вгледа в нея, сякаш искаше да види колко точен е бил ударът му, негодникът.

— Да запечатаме сделката, така да се каже. Подозирам, че ще прояви нещо повече от готовност.

Никол не можа да сдържи възклицанието си. Почувства как кожата ѝ пламва от неговата безочливост, грубост и цинизъм при обсъждането на такива интимни въпроси.

— Не е нужно да споделяте това с мен — рече тя късо.

— О? — Той вдигна вежди. — Извинете, ако съм ви засегнал. В края на краищата вие ми я намерихте. Мислех, че ще ви бъде интересно да научите нещо повече за степента на успеха си.

Той се втренчи в нея и Никол се пребори с желанието да погледне встрани. Отвърна му със също толкова хладен поглед.

— Много добре — кимна той. — Една по-прозаична тема — как смятате, ще бъде ли Зара добра майка на децата ми?

Никол стисна гърба на креслото, впивайки пръсти в плюшената материя.

— Да, струва ми се. Изглежда има добър характер.

Той повдигна вежди.

— А дали... ще бъде приятна съпруга?

Никол преглътна. Внезапно се чувства в слаба позиция, както се бе скрила зад креслото. Пристъпи напред. Опита се да придаде хладна нотка на гласа си.

— Разбира се. Широко известно е, че тя притежава много достойнства.

Той щракна капака на кутийката и я плъзна в джоба на самото, след това сложи ръцете си на кръста.

— Да, разбира се, това са все външни аспекти. Мислех си най-вече за... интимната страна на брака. — На чувствените му устни се

появи хищна усмивка. — Мислите ли, че ще ми доставя удоволствие в леглото?

Никол го погледна, неспособна да отговори. Как смееше да я пита такова нещо?

Той намали разстоянието между тях от успокоителните шест фута до твърде близките три.

— Тя има съблазнително тяло, не мислите ли? Гласът му стана провокативен. — Не е трудно да си представи човек как вдига тези дълги крака около кръста на мъж, нали? — Тонът му стана още по-неприличен. — Около моя кръст.

— Престанете!

Загриза я болезнено, мъчително чувство. Видя ги в съзнанието си, след това представата я прониза в сърцето. Стегнатото му тяло върху голата фигура на Зара сред разбърканите копринени чаршафи на онова огромно легло. Лицето ѝ, застинало в екстаз, докато се движи в нея, мълвящ името ѝ...

Накрая загуби битката да запази самообладание и сведе очи към пода. Молеше се този дявол да си тръгне по-скоро, молеше се никога повече да не ѝ се налага да гледа лицето му на прелъстител, да чува греховно кадифения му глас.

Той отказа да я освободи толкова лесно. Застана пред нея и вдигна брадичката ѝ. Пръстите му бяха като от стомана, изгаряха плътта ѝ.

— Ти я намери. Би трябвало да си щастлива при мисълта, че тя ще ме задоволява в леглото — процеди той, стиснал челюсти.

Никол изтръгна брадичката си от пръстите му, но той отново я хвана, застави я да обърне измъчения си поглед към него.

— Всяка нощ ще бъдем заедно, Никол, в същото проклето легло, и ще правя с нея нещо много повече от това само да я целувам.

В очите ѝ се появи влага и тя започна да мига силно в отчаяния си опит да скрие от него своята слабост. Но когато заговори, гласът ѝ пресекна.

— Направо ми се повдига от всичко това.

— Повдига ти се? Защо трябва да ти се повдига при мисълта, че двамата със Зара ще се наслаждаваме на секса в леглото? — Думите му станаха страстни и мъжът от лед изчезна. — Или ти е противна

представата как могат мъжете и жените да отстъпват пред желанията си?

— Върви по дяволите!

Той пусна брадичката ѝ, за да я стисне този път за раменете, впивайки пръсти в голата ѝ кожа.

— По дяволите, момиче! Би предпочела да умреш, но да не разкриеш какво чувстваш!

Фронталната атака заплашваше да срине грижливо градената ѝ защита, вече пропукана от бруталното му и предизвикателно държане. Никол започна да го блъска в отчаян опит да се освободи. Той хвана и двете ѝ китки с една ръка, после ги притисна до гърдите си. Никол се опита да се отскубне, но той просто я придърпа по-близо. Тя си помисли, че ще припадне от ужас, от силната, нежелана страст, която я обхвана отново при неговата близост. Обърна измъчения си поглед към него.

— Защо ми причиняваш всичко това?

— По дяволите... Кажи ми истината! — Той силно я разтърси, в изражението на лицето му се появи опасна решителност, която не бе забелязвала преди. Чувстваше ръцете му като стоманени обръчи около китките си. — Влюбена си в мен, нали?

Никол ахна, шокирана. Той искаше от нея да разкрие тайната си? Да я засрами, преди да направи Зара своя съпруга? Как можеше да бъде толкова безсърдечен? Как можеше да обича такъв човек? Но бог да я пази, това беше така. Все още го обичаше, въпреки неговата студенина и бруталното му отношение. С всяка частица от тялото си.

Той я разтърси още веднъж, яростно.

— Признай си!

— Да! — С признанието борбеността напусна Никол и тя започна да се отпуска в ръцете му. — Да, обичам те! Обичам те толкова много, болна съм от любов! — Ранд разхлаби прегръдката си и Никол притисна юмруци към устните си, опитвайки се отчаяно — и безуспешно — да сдържи риданията си. Додаде с пресеклив глас.

— Сега доволен ли си?

Ранд я пусна и отстъпи назад. Изпълнените със сълзи очи на Никол проследиха как залитна, а коленете му поддадоха, сякаш някой му бе изкарал въздуха. Той силно стисна очи, а лицето му така се

преобрази, че единственото, което Никол можа да си помисли, бе, че изпитва някакво физическо страдание.

— О, Господи, благодаря ти — промълви той. — Благодаря ти...

Никол ахна, почувствала просветление в терзанията си. Не изпитваше болка, а го бе завладяло облекчението на затворник, получил отмяна на доживотната си присъда.

Той си пое дъх и се изправи, после вдигна поглед и го прикова в нея. Не каза нищо, но тя разбра. Човекът, когото обичаше, се бе върнал.

За един дълъг, бездиханен момент времето спря, а земята сякаш се разклати под нея. Без да разбере кой първи помръдна, тя се озова в неговите прегръдки. Ръцете му я притиснаха силно, сякаш от нейната близост зависеше животът му.

— О, Господи, Никол! — Обсипа с целувки слепоочията, шията, лицето ѝ. — Вече мислех, че никога няма да го изречеш. Господи, колко ми липсваше...

Напрежението от последните няколко седмици внезапно изби. Всички тези опити да крие чувствата си, да се преструва, че не го обича! Тя притисна лице в атлазия му ревер и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгаво ридание.

— Ранд? Защо? — извика тя, неспособна поради силната емоция да обясни объркването си.

— Шшш. Не плачи, скъпа — промълви той, докато галеше косата ѝ с нежните движения на любовник. — Толкова много неща са изложени на риск, че не посмях да разкрия истината — да не би да съм заслепен от нея, заслепен от факта, че съм отчаяно, страстно, безнадеждно влюбен в теб.

Никол не се опита да разбере какво друго се крие зад пламенната му декларация — а след минута нямаше и значение. Нищо нямаше значение, освен невероятната, невъобразима, блажена истина:

Той също я обичаше.

Обичаше я.

Тази мисъл се смеси със сладостно усещане, когато почувства дланите му, които започнаха да изучават формите на тялото ѝ през тънката роба. Тя си призна, че противно на всички свои надежди, е отворила вратата с надеждата, че е той. Не беше си сложила халата в желанието си да бъде той. Желаете го.

— Толкова си съвършена — прошепна той в ухото ѝ, докато продължаваше да движи дланите си по талията, бедрата, задника ѝ, а устните му вършеха чудеса върху голата ѝ шия и рамене. — Толкова си съвършена. Ти си моята богиня.

— Изглеждаше толкова доволен от Зара...

— Не искам Зара — изрече той натъртено, като че ли самата идея бе абсурдна. — Не ме интересува изобщо. — Отметна назад косата ѝ и обгърна лицето ѝ с ръце. — Ти си единствената жена, която обичам — единствената, която някога съм обичал. — Засмя се. — Успя да се промъкнеш в сърцето ми, когато не внимавах. Стана част от живота и душата ми, не мога да си представя, че бих могъл да живея без теб.

— Ранд — Никол затаи дъх, малко преди устните му да намерят нейните, запечатвайки новата им връзка с чиста, идваща от сърцето страст.

Опиянена, тя също го целуваше, отново и отново, като докосваше лицето и косата му. Стисна тънката материя на реверите в съкрушителна ръкохватка, но това я делеше от него, затова склочи ръце около врата му и почувства как се напрягат мускулите на гърба му, докато я притиска към себе си.

Целувката им беше безкрайно позната територия, но бе още по-силно преживяване от онази в храма. Този път тя носеше в себе си едно ликуващо, поделено чувство, което помете и последното зрънце съмнение в сърцето ѝ.

Той я обичаше.

Той прокара длан по голото ѝ бедро под робата, след това извика срещу устните ѝ, когато откри, че не носи пликчета. Ръката му тръгна нагоре и обгърна голия ѝ задник със загрубяла длан, като масажираше и притискаше бедрата ѝ към себе си. Повдигна крака ѝ и тя инстинктивно го уви около кръста му.

Без да прекъсва целувката, той я вдигна до нивото на очите си, улавяйки я в капана на силната си прегръдка. Сега, когато бе изложена на докосванията му, той плъзна пръсти по меките, разголени кътчета на тялото ѝ, заливайки я с разтопена жарава — толкова стихийна, че тя потрепери. Неспособна да се държи на крака, тя се предаде на силата му — знаеше, че ще падне, ако той я пусне; знаеше, че никога не би го направил.

Следващото нещо, което усети, бе как той седна с нея на креслото, придърпвайки я да седне в скута му с разтворени крака — пулсиращото средоточие на нейното желание се озова срещу члена му, почувства колко е възбуден. От време на време Никол се бе озовавала в положение близко до правенето на любов, но винаги се бе отдръпвала, тъй като някаква вътрешна сила настояваше, че нито времето, нито човекът са подходящи. Сега този глас мълчеше.

Тя се изви в ръцете му, отърка се, изостави всякакви претенции за сдържаност при внезапно изригналото неутолимо желание към Ранд. Нейния Ранд.

Стиснал бедрата ѝ, той се размърда под нея, докосвайки я по най-чувствителните места.

— Сладка, красива Никол. Не съм на себе си от желание.

Страстният му шепот затрептя по пламналата ѝ буза, докато целуваше шията ѝ. Тя зарови лице в загорелия му врат, вдъхвайки прекрасната му мъжка миризма. Господи, колко много го обичаше!

— Не мога да повярвам, че си действително тук с мен.

— О, господи, мила... Толкова силно те желая. — Той задърпа робата ѝ, разкривайки първо едната ѝ гърда, после другата, като усука дрехата около кръста ѝ и я оголи, за да я гледа, докосва, вкусва.

Толкова бързо. Всичко това се случваше твърде бързо. Загриза я леко съмнение, но точно тогава усети как горещите му устни започнаха силно да смучат зърното на гърдата ѝ. Облялата я вълна заличи всяка рационална мисъл. Вътре в нея нещо експлодира — пожар, който я обхвана цялата. Тя се превърна в страст, пламнала от нуждата да докосва Ранд, да го усеща, да изразява чувства, които толкова дълго бе сдържала.

Беше смъкнала самото му, издърпала вратовръзката и разкопчала ризата му наполовина, докато си даде напълно сметка за действията си, в копнежа да го почувства по-скоро. Погали загорелите му гърди, което изтръгна още един дрезгав стон от него.

— Да, скъпа — изхриптя задавено той срещу устните ѝ, като галеше и си играеше с гърдите и стискаше леко с пръсти зърната ѝ, изпращайки пулсиращи пламъци по цялото ѝ тяло, които се концентрираха накрая между краката ѝ. — Знаех, че ще се получи така с нас.

Тя изпъшка в знак на съгласие, внезапно почувствала, че ѝ е невъзможно да си представи нещата по друг начин — всичко бе точно както трябва да бъде.

Преди да успее да свали ризата от раменете му, той притисна гърба ѝ в креслото. Тя се изви и се озова в клопка между плюша и чувствения плам на зъбите му уловили зърното ѝ, докато езикът му безмилостно шареше по него.

Тя зарови в косата му треперещи пръсти, придърпа лицето му към своето, устните му към своите. Той отърка гърди в нейните, нежните косъмчета подразниха зърната ѝ и още повече изостриха чувствителността им.

— Толкова често съм мечтал за това — промълви глухо. — Колкото и да се борех с тези мисли, не можех да си наложам да не те желая.

Тя започна да се бори с ризата, като се опитваше да я издърпа през мускулестите му ръце, но платът се усука.

— Моля те — задъха се тя.

Той изтика ризата надолу, но на китките тя се запъна.

— Копчетата ми — въздъхна той, опитвайки се да освободи ръцете си. — Трябва да ги разкопчеем.

— Копчетата? — Просто я свали, мълчаливо се помоли Никол.

— Нека аз... Той се опита да открие маншетите, за да стигне до златните копчета. — По дяволите! Целият съм се оплел.

Нейната нервност бе не по-малка от неговата после страстта ѝ утихна достатъчно, за да усети смешната страна на ситуацията. И положи неща би могло да има от това да държиш в ръцете си оплетения и безпомощен принц Ранд. Той също се усмихна, но продължи с мрачно и съсредоточено усърдие да се занимава с ризата.

Тя едва не се пресегна да му помогне, но тъй като той бе разхлабил мощната си прегръдка, желанието ѝ се охлади достатъчно, за да почувства съзнанието си прояснено. Мисълта за това, което се канеха да направят, я удари като електрически ток. Да не си бе загубила ума? Отново облече робата, придърпа я върху бедрата си.

Ранд накрая успя да се освободи от ризата. Смачка на топка скъпата коприна, хвърли я встрани и се обърна към нея. Тялото му изглеждаше толкова великолепно, че Никол бе обзета от нов прилив на

желание, което се бореше със здравия ѝ разум, увеличавайки объркването ѝ. Той отново я прегърна, но тя опря длани в гърдите му.

— Не, Ранд...

— Никол...

— Ти ги остави.

— Оставих ги... — Той зарови глава в шията ѝ и отново свали дрехата от раменете ѝ.

Никол устоя на изкушението и успя да се отдръпне на достатъчно разстояние, за да го погледне в очите.

— Ти я остави, за да дойдеш тук. Зара, имам предвид. Твоето семейство — ще те търсят.

Очите му заискриха като два пламъка, отразяващи огъня от камината.

— Толкова години съм бил техен, Никол. Тази вечер е за нас.

Когато тя отвори уста да протестира, той я накара да замълчи, сложил пръст на устните ѝ.

— Шшш. Не разбираш ли? Те не съществуват. Нищо извън тази стая не съществува.

И наистина, тя имаше чувството, че светът се е свил, станал е кръг светлина от камината, обгърнал само тях двамата. Но беше опасно да си правят илюзии.

— Твоят дълг...

Той я облегна отново на креслото и обгърна главата ѝ като в пашкул, изпълвайки полезрението ѝ само със себе си. Погледна я изпитателно.

— Не ни подлагай на съмнение, Никол. Никога не подлагай на съмнение важността на това, което става с нас.

— Но...

— Не се дръж повече настрана, Никол. Няма да мога да издържа. Аз съм само един мъж. — Гласът му потрепери от силното чувство. — Един мъж, който отчаяно се нуждае от теб.

Тя погали скулите и челюстта му, като изучаваше тъмната му красота и си мислеше колко много иска да му даде, колко силно ѝ се иска да му покаже, че го обича. Горещите му гърди пареха сърцето ѝ през дланите.

През целия си живот е бил тласкан и притискан в калъп, заставян да действа по правилния начин, от него се е очаквало да изпълнява

какви ли не задължения, заплашващи да го задушат. Беше изправен пред непосилната задача да промени изцяло една страна — съвсем сам, без подкрепата на семейството си. От него се очакваше да пожертва и собственото си щастие, като се ожени за жена, която не желае.

Тя нямаше готови решения за него. Но тази вечер би могла да му даде това, което искаше. Тази вечер щеше да задържи вината по-далеч от себе си, щеше да се потопи в радостта и красотата да го обича.

Стегна ръце около врата му и го целуна — страстен израз на собствената ѝ нужда. Разбрал, че тя най-сетне се предава, той изстена, тялото му потрепери в ръцете ѝ като лист в буря. След това енергията му се възвърна и той свали робата ѝ, сричайки веднъж завинаги тази преграда. Плъзна ръка към влажния, горещ център на нейното желание.

Пръстите му я галеха, изпращайки остри спазми на удоволствие по тялото ѝ.

— Моята богиня — мълвеше той. — Искам да ти дам рая.

И той го направи. От движенията на нежните му, но настойчиви ръце я помете вълна, която издигна тялото, ѝ и я закара до ръба. Когато напрежението стана нетърпимо, тя впи пръсти в гърба му, без да я е грижа, че може да го нарани. Внезапно изпита чувството, че експлодира. Потрепервайки, тя сякаш се разтопи в ръцете му и извика задъхано името му.

— Покажи ми какво чувстваш — извика той, като я тласкаше отново и отново да се забрави, да изгуби контрол. — Никакви прегради повече, любов моя...

Никол беше сигурна, че не би могла да издържи повече. Помоли го да спре, но той отказа, докато тялото ѝ не заблестя на светлината от избилата по него пот.

Той се наведе, пръстите му отидоха още по-навътре, проверявайки дали е готова за него.

— Трябва да съм в теб, Никол — кълна се, че иначе ще умра — изстена той.

Никол кимна и постави ръка на дългото, твърдо очертание на члена му под панталоните. Разкопча колана и свали ципа му.

— Без повече прегради.

При дръзкия ѝ жест в очите му пламна огън. Той се изправи и свали панталоните и обувките си. Погледът на Никол се плъзна по красиво загорялото му тяло, по мускулите под кожата с цвят на мед, широките рамене, плоския корем, дългите бедра... — и възбуждения му член, огромен и готов. Тя разтвори ръце и той отиде при нея, горещ и тръпнещ.

Без да отделя поглед от очите ѝ, проникна в нея. Тя почувства лека болка, последвана от удивителното усещане как той я изпълни цялата.

Изразът на лицето му бе смес от страдание и възторг.

— Никол, аз... аз — от нищо, сякаш ставам нов човек.

— О, господи, Ранд. Не мога да повярвам, че си в мен. — Тя сподави едно ридание, имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Обичам те... Господи, обичам те! — Той се раздвижи, влезе още по-навътре, след това бавно се дръпна. Никол се изви, търсеше го, нуждаеше се от него. Очите му блеснаха триумфално, когато я погледна.

— Желаете ме така.

— Всякак — прошепна тя задъхано.

Движенията му станаха по-бързи и собственото му желание я увлече, помете я. Никол не мислеше, че е способна на повече страст. Грешеше. Прониза я чувство на екстаз, равняващ се на неговия. Тя сякаш се разтопи, изгуби се, изгоря в неговата жар.

Измина цяла вечност, а може би бяха няколко минути? Беше изгубила представа.

Тя лежеше в леглото, сгушена в прегръдките на своя любим, с лице към него. Той някак я бе отнесъл тук, но тя едва си спомняше кога бе станало. След първия път? Преди третия? Той беше ненаситен, а нейната собствена страст сякаш нямаше край.

Подпрял глава на ръката си, той нежно галеше бузите ѝ с опакото на пръстите.

— Не мога да повярвам, че вече си моя — каза той меко, с прокрадващо се в гласа му благоговение. — Ти си създадена да бъдеш моя любима.

Думите му не преставаха да я удивляват, но в същото време призна, че е прав. Абсолютно прав. Никога не бе чувствала някого толкова близък, колкото този мъж.

Той прокара палец по устните, после по гърлото ѝ.

— Небето знае как ме понасяше през последните няколко седмици. Отнасях се към тебе като демон от ада.

— Мисля, че разбирам малко по-добре. — Тя се поколеба, сведе клепачи и се опита да попречи на външния свят да нахлуе. Но не успя и сърцето ѝ се сви, заплашвайки да разруши равновесието и покоя, които бе намерила с Ранд. Вдигна поглед и забеляза тревогата в очите му, разбрала със сигурността на любеща жена, че той чете мислите ѝ.

— Зная, че не можеш да се ожениш...

— Шшш... — Челото му се изглади и той зацелува раменете, гърдите ѝ. — Да не говорим за това сега. Не и тази вечер.

Той лизна набъбналото ѝ зърно и Никол остави милувката отново да разсее вниманието ѝ. Искаше да се престори, че нищо не би могло да ги раздели. Но и двамата знаеха, че това не е вярно. Тя прекара тази нощ с него и това бе най-егоистичното нещо, което бе правила някога. Никога не би могла да я повтори, без да изпита угризения.

— Бях глупак, като се опитвах да си избира жена чрез документи и формуляри — промърмори той, движейки устни по пламналата ѝ кожа. — Изобщо не взех предвид любовта, защото никога не я бях изпитвал.

Жена... Потопена в опияняващото откритие на тяхната любов, забравила се в сладостните ласки, Никол все пак успя да си даде сметка, че в думите му няма много смисъл. Все още му предстоеше да се ожени за дама с благороден произход. Макар че никога не бе разкривал защо е толкова спешно, до края на годината оставаха само няколко месеца.

Опряла ръце на раменете му, тя се изправи. Той вдигна неохотно поглед към нея.

— Ти... ти трябва да се сгодиш до края на годината — така каза. Но изобщо не ми обясни защо.

— По-късно.

— Не, сега.

Той въздъхна тежко и се отказа от опитите си да я разсейва. Подпря глава на ръката си.

— Баща ми заплаши да ореже бюджета ми, ако не се ожения. Имам нужда от тези пари за нашите проекти, за моята мисия да помогна на Каледония.

— Тогава... — *Господи, жертвал ли бе държавата заради една, изпълнена със страст, нощ?*

Почакай! Мислеше като обикновена жена от народа. Щеше ли баща му да го е грижа, че спи с нея? А Зара? Може би не. Нищо не се бе променило в действителност, не и за Ранд. Само за нея...

— Отново го правиш — обади се той. Дълбокият му глас резонираше по нервите ѝ, отново притегляше нейното внимание към голото му присъствие в леглото, към доказателството за подновеното му желание. Той метна крак връз нея и отново започна да я целува — устните, лицето — шепнейки в ухото ѝ. — Никол, не мисли за това. Не сега. Предполагам, че това е трудно нещо за една жена, която мисли през цялото време. Но го направи заради мен.

Неспособна да се бори, Никол кимна и започна да трепери, когато Ранд отново се наведе към гърдите ѝ.

— Толкова много исках да правя любов с тебе в нощта на бала — призна ѝ той. — Тогава ти избра онази рокля, за да ме измъчваш, нали?

Никол призна пред себе си, че е така.

— Исках да ме забележиш, да. Но не със съзнателното намерение да те отнемам от някого, не мисля. — Господи, дали пък не беше вярно? Дали през цялото време не се бе опитвала да стане негова любовница?

Той се привдигна и я погледна в очите.

— Не — заяви той твърдо, четейки отново мислите ѝ. — Никоя жена с такива намерения не би се държала по подобен начин през тези няколко седмици. Боже мой, не можех и стъпка да направя, без да се препъна в Зара. — Той я погали по бузата и ѝ се усмихна нежно. — Прекалено благородна си — едва ли не в ущърб на самата себе си.

Благородна? Не и тя. Положително не беше с благородна кръв. Не беше и достатъчно благородна, за да се отрече от любовта си към този мъж, който случайно бе и принцът на страната ѝ. Въпреки че любовта към него би могла да разруши всичко, което бяха градили толкова упорито.

Сякаш решил да отклони вниманието ѝ, той подложи длан под нейната глава и започна да я целува — бурно, жадно. Тя не можа да се противопостави на властната му настойчивост. Като огън във вените желанието пламна в нея и тя простена срещу устните му.

Без да я изпуска, той се изтърколи на гръб и тя се озова върху него. Никол го почувства как се размърда под нейния таз, търсейки я отново. Със сигурността и разбирането, споделяни от дълговременни любовници, тя го поведе дълбоко вътре в себе си и откри нов, възхитителен ритъм, който го оставяше изцяло в нейна власт.

Една-единствена ясна мисъл гореше в съзнанието ѝ, преди страстта да изпепели логиката. Трябваше да направи всичко, за да изкупи греховната си любов към този мъж. И със своите ограничени ресурси можа да измисли само един начин да го направи.

Тъй като обичаше Ранд с цялото си същество, тя се вкопчи в него. Не ѝ се искаше да го пуска. Този път, когато го почувства как стига до кулминацията, имаше сълзи по лицето си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол усети необичайна топлина на гърба си. Топлина от човешко тяло. Изтръгвайки се от съня, тя постепенно си даде сметка защо чувства тялото на друг човек в леглото. Врхлетяха я събитията от предната нощ — като някаква романтична фантазия. Ако не беше мускулестата ръка, праметната около кръста ѝ, както и леката болезненост между краката, можеше да си помисли, че е сънувала.

Тя легна по гръб и откри, че се взира в спящия принц Ранд. Изглежда по-млад, помисли си тя отначало сякаш нямаше никакви грижи. След това разбра, че е от изчезналото напрежение. Бръчиците, браздили челото му, стиснатите мускули на челюстта се бяха изгладили и отпуснали. На устните му дори личеше лека усмивка. На нея ли се дължеше всичко това? Изпълни я удивление от собствената ѝ власт, от това, че бе способна да облекчи напрежението, което толкова често го владееше. Ефектът е само временен, помисли си тя със свито сърце. Никога не би могло да бъде другояче, не и с нея. На вратата се почука леко и Никол си даде сметка, че това я бе събудило. Посегна към очилата на нощното си шкафче; после примигна и разбра, че е спала с контактните си лещи. Малкото време, през което бе спала.

Тя се измъкна от спящите му обятия и си облече халата. Пред вратата бе застанал Джералд с необичайно смутен вид.

— Добро утро, Джералд — поздрави тя, пристягайки колана около талията си.

— Питам се дали... Тоест, аз...

Никол накрая разбра, че той се опитва да надзърне в стаята през рамото ѝ. Тя хвърли поглед през рамо разтваряйки, без да иска, вратата. Даде си сметка, че дрехите на Ранд са пръснати по целия килим.

Внезапно реалният свят с трясък се стовари върху нея — без да е вече нещо, което можеш да бутнеш встрани, докато дойде светлината на утрото. Тя беше спала с принца. Те бяха станали любовници.

— Никол? — изрече тихо Джералд, връщайки вниманието ѝ към себе си.

Тя стоеше вцепенена пред стегнато облечения възрастен джентълмен, без да знае какво да каже, какво да направи и какво извинение да измисли. Какво извинение би могла да има за това, че наруши правилата, че пренебрегна целта, за която я бяха наели?

Почувства се уязвена, усети изведнъж слабост в тялото си. Искаше ѝ се да потъне в земята.

— Ако нямаш нищо против — продължи Джералд, — би ли казала на принца, че кралят и кралицата искат да говорят с него? Тревожат се от неочакваното му изчезване снощи.

Неочаквано изчезване... Той се канеше да изведе Зара на романтична разходка под лунната светлина, за да ѝ направи предложение. Сигурно са седели, питайки се къде е, докато той правеше страстна любов с нея в апартамента ѝ.

Джералд говореше, избягвайки да я гледа.

— Можеш да му предадеш също, че родителите му са доста... обезпокоени, както и кралското семейство от Омат.

Мисълта за петте кралски особи, седящи в друга част на двореца и обсъждащи безобразното поведение на Ранд, я изпълни със срам. Тя беше причината. Тя беше довела принца до това положение, беше го накарала да забрави за задълженията си.

— Те не знаят... не знаят къде е, нали?

— Да кажем, че съществуват някои подозрения — смънка Джералд.

Никол се възхити на неговата откровеност. Значи те несъмнено знаеха какво се бе случило предната нощ. Беше доказала, че не грешат. Изобщо не грешаха. Кралицата никога нямаше да повярва, че не се е промъкнала хладнокръвно в живота на принца. Още по-лошо, тя най-вероятно бе провалила шанса му с принцеса Зара. Какво си мислеше?

Изобщо не мислеше — само усещаше, с най-силните и властни емоции в целия си живот.

Джералд се обърна и си тръгна; след това поспря и я погледна благо.

— Исторически е голяма чест да служиш на нацията като кралска конфидантка. Или на бъдещия крал, както е в случая.

Конфидантка... доверена приятелка. Учтива дума за любовница. Никол едва можеше да повярва, че думата се отнася до нея, но тя бе станала точно това. През нощта си бе дала сметка, че трябва да предприеме действия, за да прекрати всичко. Трябваше да намери сили.

Колко сили бяха нужни, за да се откаже от мъжа, когото обича?

Затвори и заключи вратата с треперещи ръце, после се върна в спалнята. Застана на прага и се загледа в него, запечатвайки образа му в паметта си. Запомни всяка частица от него — от разрошената гарвановочерна коса до въздългия нос и силната челюст. И тази усмивка насън. Тя прехапа устни и се насили да отвърне поглед, мразейки се за това, че щеше да стане причина тази усмивка да угасне.

Колкото бе възможно по-тихо, тя издърпа куфара си от гардероба, отвори го върху един стол и започна да си подрежда багажа. Повече от всичко друго ѝ се искаше да изчезне и никога да не се върне на това място в тази страна. Изобщо не трябваше да се връща. Глупачка беше да си мисли, че би могла да допринесе с нещо. Само бе усложнила нещата.

Застави се да продължи, без да поглежда към него. Молеше се да не се събуди, да не му остане възможност да я убеди да се върне в леглото. Изпразни едно чекмедже и полека отвори второто.

Докато беше в полусън, в мозъка му нахлуваха една след друга картини от случилото се предната нощ, изпълвайки го с доволство, каквото не бе изпитвал преди. Доволство и безкрайна радост. Искаше му се да тича с километри. Искаше да застане на покрива на двореца и да изкрещи на целия свят колко много обича госпожица Никол Олдридж. Да я дръпне обратно в леглото и да ѝ покаже колко много я обича.

Всичко в нея го опияняваше: нежния, изкусителен аромат на кожата ѝ; звуците, които издаваше в момента на кулминация; начинът, по който го гледаше, сякаш държеше тайните на вселената в ръцете си. Караше го да чувства, че наистина е така.

Ранд протегна ръка, но мястото до него бе празно. Отвори веднага очи и видя право пред себе си гърба на Никол — облечена в халат с цвят на праскова, със спусната и разрошена от съня коса. За момент се задоволи да наблюдава грациозните ѝ движения — докато не си даде сметка, че тя опакова багажа си. Обзе го неясна тревога.

— Скъпа?

При звука на дрезгавия от съня глас Никол замръзна, но продължи да приготвя багажа си.

— Какво правиш? — Без да му обръща внимание тя продължи със сигурни и решителни движения да прехвърля пуловери и бельо в куфара си. — Никол — обади се той по-остро. — Кажи ми какво си намислила.

— Мисля, че се нарича прибиране на багажа — смотолеви тя. Опитът ѝ да прозвучи безгрижно само засили тревогата му.

Раздразнен — и изпитващ немалък страх — Ранд отметна завивките и спусна крака от леглото.

— Изглежда отиваш някъде.

— Отивам.

Той усети болка в сърцето.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде? Или смяташе да заминеш, без да ми кажеш?

Тя преустанови движенията си, накрая се обърна към него.

— Отивам си у дома.

Отговорът ѝ още повече го обърка.

— Какво? Ти живееш тук. — Изведнъж разбра. Сякаш го удариха в корема. — Имаш предвид Америка.

— Да. — Тя му обърна гръб и натъпка още един пуловер в куфара си. Нахвърляше дрехите как да е, сякаш искаше да приключи колкото е възможно по-бързо.

— Как не! — Той се изправи и с бързо движение я хвана за китката. Тя вдигна поглед към него, разширила тревожно очи. Господи, само като я погледнеше сърцето му започваше лудо да бие. Предната нощ бе сложил това сърце в краката ѝ. — Какво става тук? След всичко снощи...

— Когато ме направи своя любовница... — Думата проби защитната му броня, както нищо друго не би могло. Тя превръщаше тяхната любов в шега, в пародия. Наистина ли го мислеше за способен да я подложи на всичко това? — Така ли мислиш?

— Това е истината. Сега ме остави. — Тя издърпа ръката си и хвърли последния пуловер в куфара. Отиде до гардероба, извади торбата за горните си дрехи, метна я на разхвърляното легло и започна да поставя в нея костюмите си.

Тогава той се сети. Тя нямаше никаква представа. Не разбираше какво действително се е случило предната нощ. Не вярваше, че би могъл да ѝ предложи нещо повече.

А можеше ли?

Веднъж бе обмислял възможностите: невероятни предположения, хипотетични идеи, които щеше да проучи — ако и когато научеше, че тя също го обича.

Те не бяха реални.

Трябваше да ги направи реални. И все пак не можеше да свърши нищо, ако тя си тръгне. Нямаше да има сили и кураж, ако тя не бе до него.

Пристъпи до нея, сложи ръце на раменете ѝ, почувства я как потреперва от докосването му.

— Не можеш да си тръгнеш. Трябва да останеш тук.

— Трябва? — повтори тя, без да помръдне.

— Заповядвам ти да останеш. — Думите се изплъзнаха, преди да си даде сметка колко са неуместни.

Тя се отдръпна, очите ѝ блеснаха гневно.

— Как смееш! Може да си бъдещият крал, но не заповядваш на сърцето ми. Отказвам да бъда твоя любовница.

— Престани с тази дума! Не става дума за това. А за нас. — Той си пое силно дъх да се успокои, опита се да улови погледа ѝ, да го задържи. — Никол, снощи ми каза, че ме обичаш. Нещо променило ли се е оттогава? — *Господи, нека да не казва да!*

— Не! Аз... не — изрече тя с глас, издаващ мъката ѝ.

Той срещна погледа ѝ и разбра — със сигурността на влюбен — че тя си спомня всичко: как бяха изразявали любовта си — думите, жестовите, признаващи неща, които думите никога не биха могли. Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Как бе могъл да се съмнява дори за момент?

Той протегна ръка към нея, но тя забърза към банята да си прибере нещата.

Отпусна се на леглото. Не му беше приятно да я гледа как плаче. Искаше — повече от всичко друго — да я направи щастлива. Но знаеше, че тя никога не би могла да бъде щастлива, ако той пожертваше своя дълг, ако не се оженеше и не дадеше на страната това, от което имаше нужда. Разтърка лицето си. Тревогата и напрежението,

които любовта бе временно отдалечила от него, го връхлетяха с пълна сила. Затруднението, в което бе изпаднал, го измъчваше. Трябваше да намери изход, иначе изобщо нямаше да бъде полезен за страната си. Нито за нея, нито за себе си.

Тя се появи отново и хвърли една шепа четки и шишенца в куфара. Тръгна пак към банята, но той я хвана за ръката и я придърпа между коленете си. Стиснал двете ѝ ръце, изчака, докато тя срещна погледа му.

— Изслушай ме. Знам, че ме обичаш. Аз също те обичам, дори повече от снощи, ако това изобщо е възможно. Ти стана част от живота ми, не мога да си представя, че няма да бъдеш до мен, каквото и да правя.

За един дълъг момент Никол задържа погледа си върху него. После издърпа ръцете си от неговите и отстъпи назад, скръстила ръце в защитен жест.

— Това, което би трябвало да направиш, е да помислиш за страната си. Ранд, аз не ти действам добре. Ти снощи напълно забрави за задълженията си, когато... — Тя преглътна с мъка, след това го погледна. — Преди малко идва Джералд. Изглежда твоите родители са ти много ядосани, а също и Зара и нейните родители. И не мога да кажа, че не ги разбирам. И двамата не помислихме за тях.

— А защо, по дяволите, трябва да мислим за тях? — изрече той гневно. Не им дължеше никакви обяснения. Снощи, когато ги остави, не бе обещавал, че пак ще се върне. Смяташе да го направи, разбира се. Не смееше да се надява, че ще открие великолепието на нейната любов. За хиляден път откакто бе срещнал тази изключителна жена почувства как усмирителната риза на дълга го пристяга в гърдите, притиска сърцето му. — Ако бях просто един кой да е човек, това нямаше да има значение за никого, освен за нас. Аз не съм женен. Дори не съм сгоден.

— Но ти не си кой да е. — Тя вдигна ципа на торбата за дрехи. — И двамата го знаем.

Ранд отвори уста да обясни за проблесналата в него идея за, макар и слабата възможност. Но се отказа. Ако не успееше, това можеше да я нарани още повече. Още по-лошо — ако знаеше, щеше да направи всичко възможно да му попречи, толкова силна бе лоялността ѝ към нейната страна.

Изправи се и застана до нея. Повдигна брадичката ѝ с ръка, като я накара да го погледне в очите.

— Приеми, че съм обикновен човек, само за момент.

Тя се засмя неуверено.

— Никога няма да бъдеш обикновен.

Той се усмихна на нейния комплимент, но отказа да бъде отклоняван. Трябваше да я чуе да го казва, за да се почувства силен.

— Добре, нека все пак си представим. Би ли се омъжила за мен?

— Какво? — Очите ѝ станаха огромни, лицето ѝ придоби измъчено изражение. Нямахте представа защо трябва да я пита нещо толкова невъзможно.

— Ранд, моля те...

— Би ли се омъжила за мен? — настоя той.

— Да, разбира се. На минутата. Но...

Да. Признанието ѝ го изпълни с радост. Знаеше, че отговорът и ще бъде такъв, знаеше, че любовта ѝ към него няма нищо общо с титлата и положението му. Обичаше го като човек, не като принц.

Той сложи ръце на бузите ѝ, след това прокара палци по гладките, фини очертания на лицето ѝ.

— Дай ми една седмица, Никол. Не заминавай, преди да е изминала една седмица. Моля те!

— Нищо няма да се промени за седмица, Ранд — и двамата го знаем.

Непоколебимостта ѝ го впечатли силно. Той може би се самозаблуждаваше. Над тях бяха надвиснали векове закони и обичаи, тегнеха на гърдите им като камъни. Никога не бе усещал традициите на Каледония толкова задушаващи. И все пак трябваше да опита.

— Нищо няма да промени и чувствата ни. Остани още една седмица, скъпа.

Тя сякаш размисли, но пак хвърли поглед към куфара. Ранд бе обхванат от паника. Трябваше да я задържи. Когато заговори, гласът му потрепери:

— Моля те, Никол... а аз никога не моля.

Прехапала с угрижен вид сочната си долна устна, тя бавно сведе поглед.

— Те може да не ме искат толкова дълго тук.

Те... Неговите родители. Единият я бе сметнал подходяща единствено за любовница. Майка му не я сметна изобщо подходяща за нещо. Обзе го силен гняв.

— Това няма нищо общо с тях. Сега ми обещавай.

Тя кимна бавно с глава, после вдигна поглед към него.

— Добре, Ранд, щом това означава толкова много за теб. За една седмица няма кой знае какво да се случи, но обещавам да остана толкова. Заради теб.

Вълна на облекчение заля Ранд. Той и се усмихна.

— Сега ме целуни.

— Не мисля...

Ранд прекъсна протеста ѝ, като я притегли в прегръдките си и притисна устни към нейните, напомняйки ѝ за любовта и страстта между тях.

Горещата прегръдка я накара да изпъшка. Тя вдигна ръце и го прегърна. Тялото ѝ толкова добре прилепваше към неговото. Изпълни го удивление, което заплашваше да докара сълзи в очите му.

Тя прекъсна целувката и си пое дъх.

— Очакват те. Най-добре ще е да отидеш.

Той я стисна за раменете.

— Една седмица.

— Една седмица — гласът ѝ не бе повече от шепот.

Той се обърна. Започна да събира дрехите си от пода и да ги навлича, все с гръб към нея. Сега, когато бе получил нейното уверение, че няма да изчезне, трябваше да остави дистанция между тях. Страхуваше се, че ако я погледне или ѝ каже още нещо, би изрекъл твърде много и би разкрил плановете си.

Взел сакото и обувките си в ръка, той пристъпи към вратата и започна да я отваря. След това спря, неспособен да надмогне себе си. Обърна се и я погледна.

Тя го наблюдаваше, стройното ѝ тяло едва прикрито от халата, цялата ѝ душа в очите ѝ. Усмихна му се развълнувано. Смело. Устните ѝ оформиха думите обичам те.

Ранд почувства, че сърцето му се изпълва със сила. Закле се пред себе си, че ще намери начин. Преди да тръгне, ѝ хвърли един последен, успокоителен поглед.

Седем дни. Седем дни, през които не знаеше нищо, освен че трябва да стои в стаята си.

Никол не беше в състояние да откаже молбата на Ранд за едноседмична отсрочка. За какво — нямаше представа. Но той действително я бе помолил — нещо, което знаеше, че гордият принц не е правил никога. Поставено по този начин, тя едва ли би могла да откаже.

През тази дълга седмица не само не бяха спали заедно, но тя почти не го и бе виждала. Частните аудиенции с кралицата, краля и дори с разгневената принцеса Зара не се бяха отразили добре на Никол. Като допълнение трябваше да понася и хвърляните крадешком погледи на дворцовия персонал.

Когато Ранд се появи на вратата ѝ сутринта на седмия ден, Никол си бе вече събрала багажа и беше готова да тръгне. Имаше и направена резервация за самолета.

Той влезе в стаята и затвори вратата. Срещна погледа ѝ и сърцето на Никол се сви. Видът му бе изтощен, край очите му се бяха появили ситни бръчици, бузите му бяха хлътнали. Без да е в състояние да превъзмогне себе си, изпитвайки единствено нужда да го прегърне, тя пристъпи напред и се озова в прегръдките му.

Останаха така няколко дълги мига, вкопчени един в друг. Накрая, неохотно, тя се отдръпна.

— Готова съм да се върна в Ню Йорк, Ранд — отрони тя меко, в отчаян опит да не обръща внимание на чувството в очите му.

Той стисна зъби.

— Бих предпочел да останеш.

Тя произнесе шепнешком и накъсано думите:

— Не мога.

— Ти ми даде седем дни, Никол — напомни той остро. — Това е седмият ден и той още не е свършил. Отивам в града да се погрижа за нещо. Ще уредим това, когато се върна.

— Няма нищо за уреждане. Няма да бъда твоя любовница. — Гласът ѝ трепереше. — Не е добре така.

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Молил ли съм те за това, скъпа?

Не го беше правил. Поне не направо. Само я бе помолил да остане, макар при липсата на всякакви шансове за общо бъдеще.

— Знам, че отминалата седмица бе трудна за теб — пак заговори той. — Знам, че майка ми се опита да те накара да се почувстваш засрамена, а баща ми те уговаряше да ми станеш любовница.

Аудиенциите с двете кралски особи бяха преминали повече от ужасно. Тя нямаше какво да каже в своя защита, освен че обича Ранд с цялото си сърце. Което просто не бе достатъчно.

Той отметна един кичур от косата ѝ.

— И разбрах, че принцеса Зара те е нахокала, че я правиш на глупачка, както тя изискано се изрази.

— Успя да ми каже някои подбрани думи, преди да си тръгне със семейството си.

Хванал брадичката ѝ, той прокара палец по долната ѝ устна.

— Всички тия неща няма да имат значение, Никол. Не и след днешния ден.

Обзе я трепет. Ранд замисляше нещо — нещо, което отказваше да сподели с нея.

— Защо? — Тя стисна ръката му. — Ранд, какво смяташ да правиш?

— Калдонийците твърде дълго живяха в средните векове. Смятам да ги принудя да решат дали да останат там, или да се присъединят към реалния свят. Ако искаш да наблюдаваш фойерверките, предлагам да използваш телевизора в моя апартамент. Той е единственият цветен телевизор в двореца. — Усмихна се печално, после я целуна нежно, почти целомъдрено, по устните. След това я остави и решителните му стъпки отекнаха по мраморния коридор.

Никол излезе в коридора, възнамерявайки да го последва. Но Джералд и трима други дворцови служители вече вървяха след него. Той изчезна с антуража си надолу по мраморните стъпала в дъното на коридора.

Обезсърчена, но в същото време изпълнена с неспокойна енергия от странното изказване на Ранд, Никол накрая се вслуша в съвета му. Влезе в неговия апартамент и включи телевизора.

Калдонийските медии продължаваха да отразяват кризата в двореца. На екрана видя основната зала в сградата на Великото събрание в центъра на Фортинбло, където се бяха събрали законодателите в очакване на изявление от двореца. Тъмната, огромна

зала сякаш бе специално проектирана за перовете със строг вид и старомодни костюми. Масивният купол подчертаваше историческата значимост на зданието.

Сигурно там бе отишъл Ранд. Защо, запита се Никол. Приседна бавно на дивана, стиснала ръце в скута си.

Не би могло да има нещо общо с положението ѝ в момента. Със сигурност не бе толкова егоцентрична, за да си помисли нещо такова.

Вярно, цяла седмица в страната не се обсъждаше почти нищо друго, освен личния живот на Ранд. Беше изтекла информация — както ставаше винаги — че Ранд е заел решителна позиция спрямо Зара и няма да има дете, а семейството ѝ се е завърнало в Омат силно раздразнено.

Още по-лошо, коментаторите и така наречените дворцови експерти бяха изпълнили ефира със спекулации относно причината за заминаването на Зара — смятана за най-надеждната и сериозна партия за брак от години. Нямаше нужда експертите да търсят далеч изкупителна жертва — това беше обикновената гражданка, госпожица Никол Олдридж, провалила бъдещето на принца.

Не всички репортери я обрисоваха в негативна светлина. Някои се спираха на ролята ѝ в живота на принца. Други я бяха направили звездата от калдонийската приказка за Пепеляшка. Джералд ѝ бе казал, че е отклонил не по-малко от две дузини молби за интервюта от пресата, а приятелката ѝ от модната редакция на „Аристократи“ ѝ докладва, че дизайнерът на нейната рокля от бала е във възторг от публичността.

Дори сега коментаторите обсъждаха нейния характер и произход така, сякаш я познаваха, сякаш бе знаменитост. В каквато някак се бе превърнала.

Това, че нямаше благороден произход, бе повдигнало дискусия за изискването принцът да се жени за благородничка. Никол подозираше, че самият пресекретар на Ранд бе използвал своите контакти, за да повдигне този въпрос. Но с каква цел? Нямаше как да се заобиколят законите на Каледония и тачената цели седем века традиция. Освен това самата идея да стане съпруга на принца бе нелепа и Никол го знаеше. Това просто никога нямаше да се случи. Освен...

Освен ако той престанеше да бъде принц.

Никол стоеше вцепенена, докато гледаше как Ранд излиза да говори, стресната от скандалната възможност, която — докато слушаше думите му — започна да ѝ се струва все по-вероятна. Той започна с обсъждане на политиката по реформите и Никол сметна, че греши — надяваше се, молеше се да греши. Докато той не заяви, че е бил вдъхновен за промените от една специална личност.

— Както знаят повечето от нашите граждани, аз заех твърда позиция относно необходимостта от модернизиране на страната — говореше Ранд спокойно, с глас, прозвучал така, че да се чуе в цялата зала. — Правех планове години наред. Обсъждах идеи. Дори говорех за нуждата от промяна. И все пак не правех почти нищо тия неща да се случат. Трябваше да дойде обикновена гражданка — каквито са повечето от вас, за да разбере колко отчаяно се нуждаем от промяна, за да оцелеем в двайсет и първия век. Да бъдем силна нация, горда с традициите си, но не и спъвана от тях.

Никол се взираше в екрана, почти спряла да диша. Той говореше за нея пред цялата нация, говореше за влиянието ѝ върху живота си! Какво се надяваше да спечели с това?

Ранд продължи:

— Тя не само ме накара да видя какви сме станали. Тя ме вдъхнови да започна промените веднага. Тук, днес. И всеки ден. Докато се превърнем в нацията, която знам, че можем да бъдем.

Той започна да подчертава всяка дума.

— В много отношения страната ни е така скована от традициите, че изобщо не би съумяла да защити позициите си пред света. Смятам да променя това. Дори сега една такава традиция — която ме засяга лично — се обсъжда в медиите. Тя се е превърнала в такава част от нашата култура през последните векове, че е приела ранга на закон.

В тона му се появи хапливост.

— Понякога — да цитирам една крилата фраза — законите се правят, за да бъдат нарушавани. Ние, заедно с моя персонал, проучихме внимателно съществуващите закони. И това, което открихме бе, че няма такъв закон — нито един, който да изисква от престолонаследника да се жени за благородничка.

Никол седеше смаяна. Мислеше, че би могъл да пренапише историята просто така, да промени вековната традиция?

— Не — прошепна тя шокирана. — Не може да го направи. Никога няма да му позволят!

Тя стисна с ръка горната част на блузата си. Беше отишъл твърде далеч, със сигурност щеше да се провали. Като си помислеше, че толкова упорито се опитва да бъде с нея, в очите ѝ светнаха сълзи, почувства любовта си към него като физическа болка. Никога не би го молила да прави това. Никога! Той я познаваше твърде добре. Не беше ѝ казал за своите планове, защото знаеше, че тя ще се опита да му попречи. Ако беше го направила само...

Гласът му проникна в съзнанието ѝ. Дала си сметка, че е пропуснала някои думи, тя се съсредоточи наново в речта му.

— Въведох някои популярни мерки в страната през последните месеци — за подобряване на здравето за увеличаване шансовете за работа на младите хора, за изравняване положението на мъжете и жените. Някоя от тях — нито една — не би имала успех, без присъствието на госпожица Никол Олдридж до мен.

Фактът, че спомена името на любовницата си в официална реч, предизвика шок сред присъстващите. Настъпи раздвижване, започнаха да се поклащат глави, залата се изпълни с мърморене.

Ранд направи пауза. Огледа помещението с очи, които не разкриваха нищо. Наведе се леко и изрече ясно в микрофона:

— Аз ще се оженя за нея — и само за нея. Моля вас — народа на Каледония, да подкрепите моя избор.

Никол ахна, неспособна да схване в началото дали бе чула правилно. Но точно това бе чула. Той настояваше да му разрешат да се ожени за нея. Никога нямаше да успее!

Куполът на Великото събрание се изпълни с възмутените гласове на двеста изтъкнати личности в главната зала и на още стотици потресени зрители в галерията. Камерата се насочи към някои от лицата в залата. Те изглеждаха смаяни, разгневени, ужасени.

— О, боже, — възкликна Никол и притисна длани към лицето си. — Скъпи мой, какво направи? — Един водач имаше нужда от уважението на народа си. Ранд пропиляваше с лека ръка шансовете си.

След момент Ранд продължи да говори и събранието утихна — достатъчно, за да успее да чуе следващите му думи:

— И така, ето за какво става дума — обяви той и силните му думи прогърмяха в залата. — Или ще се оженя за нея като ваш принц и

вие ще я приемете като своя принцеса, или се отказвам от правата си върху трона на Каледония. Благодаря.

Той слезе от трибуната и изчезна през една странична врата. От двете ѝ страни застанаха стражи, а предаването изведе в едър план изуменото лице на репортера.

Никол седеше замаяна, едва забелязвайки не съвсем съвзелия се репортер, който се опита да реагира някак на удивителното изявление на принца. Камерата се насочи към събранието. Повечето депутати се бяха изправили и спореха яростно. Тя не бе в състояние да понесе повече и една дума. Щракна дистанционното и екранът благословено потъмня.

Грешката бе нейна. Изцяло нейна. Чувстваше се смазана от вината и срама, които заплашваха да я задушат. Пое си дъх. Изобщо не трябваше да го пуска в стаята си онази нощ, изобщо не трябваше да му позволява да се доближи до нея. О, господи, какво бе сторила на Ранд, на страната си?

Изправи се на разтрепераните си крака, направи две крачки и се спъна. Подпряла се на дивана, тя застави краката си да я крепят. Трябваше да върви. Трябваше да си тръгне. Веднага.

Не трябваше да остава последната седмица, въпреки молбата на Ранд. Страната можеше да се обърне срещу бъдещия си крал заради глупавата ѝ слабост, зле преценената ѝ любов. Можеше да се сложи край на кралската родословна линия, непрекъсвана стотици години.

Все заради нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На международното летище на Фортинбло звукът от продължаващото предаване за речта на принца настигна Никол, въпреки усилията ѝ да седи по-далеч от телевизора. И което бе лошо, всички около нея обсъждаха ултиматума на принца.

— Той съвсем е откачил, това е ясно — постанови яка жена с посивяла коса, седнала зад Никол.

— Влюбен е — включи се с мнение седналият до нея рус тийнейджър. — Мисля, че е мило. Защо трябва да се жени за жена със синя кръв, още повече — чужденка? Какво общо може да има тя с нас?

— Такава е традицията! — стрелна го пренебрежително с очи възрастната жена. — Така стоят нещата и не е негова работа да ги променя.

— Защо не! В края на краищата той е принц.

— Всичко е заради онази жена — отсече авторитетно възрастната дама.

Никол върза по-здраво кърпата на главата си и намести слънчевите си очила с големи рамки. Молеше се да не я познаят. След като остави бележка за довиждане в апартамента на Ранд, тя извика такси и напусна двореца. Таксиметровият шофьор, приятен човек на средна възраст, я бе изгледал стреснат. След това се усмихна.

— Успяхте да го накарате, нали?

— Какво? — едва намери сили да прошепне Никол. Прониза я чувство на вина.

— Да се откаже от пушенето! Когато той го направи и жена ми го последва. Спря цигарите след трийсет години! Трийсет години! На вас трябва да благодаря за това.

Никол не знаеше какво да каже.

На летището си мислеше, че може да се скрие. Но младата жена на билетното гише също я позна.

— Заради него съм на тази работа, да знаете — довери ѝ тя, като се наведе към нея.

Разсеяна, Никол отначало не можа да схване какво има предвид. Тя сложи ръка на китката на Никол.

— Нали знаете, вашият приятел. Принцът! Той накара летището да промени политиката си и сега те наемат жени като мен. — Тя даже й намигна. — Сигурна ли сте, че искате да си тръгнете? Обзалагам се, че ще му липсвате. Или, може би, той ще се присъедини по-късно към вас?

— Не, аз... — Никол протегна ръка, но момичето не пускаше билета.

— На много от нас им харесва, че сте тук, за да раздвижите нещата — продължи тя. — Преди си мислех ме принцът е просто един плейбой — нали знаете, човек на живота. Типичен аристократ, навирил нос, забавляващ се за наша сметка. Но вече не. Хората като мен не са му безразлични.

— О... Ами да. Точно така е.

Накрая момичето й даде билета. Никол благодари след това забърза към изхода. Болеше я главата от противоречивите реакции на обикновените калдонийци. Беше очаквала да я заклеймят публично. След това се сети. Жената на гишето и таксиметровият шофьор бяха на работа и не бяха чули речта на Ранд. Не знаеха, че едва не бяха изгубили своя принц заради нея.

Толкова рядко излизаше от двореца през последните седмици, че забрави как бе въздействала новата политика на принц Ранд върху обикновените хора. Сега си спомни за стотиците изсипали се писма в подкрепа на промените. Може би не всички изпитваха презрение към нея.

И все пак след по-малко от час вече щеше да бъде във въздуха, на път за Ню Йорк. След като тя излезе от играта, Ранд ще може да се вслуша в своите хора, своите съветници, родителите си. Щеше да успее да я забрави. Дори ако тя никога не го направеше.

Един служител отвори вратата и започна процесът на обработка за качването. Осъзнала, че предприема необратима стъпка, тя почувства как сърцето й се сви. Щом веднъж си тръгнаше, никой нямаше да иска от нея да се върне, дори Ранд. Не и след като бе рискувал толкова много за нея, толкова публично. Чу да викат номера на мястото й и се изправи.

Точно тогава някой зад нея заговори развълнувано, последва силно оживление. По широкия коридор се чува стъпките на тичащ човек.

— Никол!

Ранд. Беше дошъл след нея. Как не се бе оказал малко по-бавен? Тя отказа да вдигне поглед. Той не можеше да я познае отзад с това тежко палто и кърпата. Пред нея хората зяпаха, протягаха шии, бавно се изправяха на крака.

— Никол. — Една ръка се стовари на рамото ѝ и я обърна.

Никол откри, че се взира в разстроеното лице на Ранд. Той беше задъхан, напрегнат — и по-красив от всякога.

Той махна слънчевите очила и свали кърпата от главата ѝ. Отчаяна, тя се пресегна за маскировката си, но той сложи очилата в джоба си.

— Не можеш да си тръгнеш.

Не искаше да вижда мъката на лицето му, когато си тръгне. Никога не беше си представяла, че ще се изпра изправи пред него на такова публично място. Тяхната любов бе тайна — нещо, което бе само между тях двамата.

Сега, пред очите на десетки хора, тя си даде сметка, че това е била глупава мисъл. Нито един от тях двамата не бе в състояние да скрие чувствата си и светът бе узнал истината преди те самите да я разберат.

Тя срещна огнения му поглед и с труд успя да каже през сухото си гърло:

— Ранд, трябва да си вървя. Ако помислиш малко, ще разбереш, че съм права.

Ранд хвърли поглед на растящата тълпа наоколо и я отведе в един по-уединен ъгъл. Обърна гръб на тълпата и заговори с нисък глас:

— Знам само, че не бих могъл да служа добре на страната си, ако ти не си до мен. Каза, че би се омъжила за мен ако...

— Ако беше обикновен човек. Разбира се! Ако беше, който да е друг, щях да се омъжа за теб на секундата!

Той се усмихна мрачно. Сложил ръка на тила ѝ, притисна устни към нейните, сякаш в подкрепа на думите ѝ. Макар че това стана публично, въпреки тълпата, която ги наблюдаваше, Никол се учуди, че

една целувка успя да предизвика у нея такава вълна на желание. Стиснала ръката му, тя притисна устни към пръстите му.

— Толкова много те обичам — прошепна едва чуто. — Но никога не съм имала предвид... не съм искала да пожертваш трона си. Нищо друго не ти донесох, освен неприятности.

— Това не е вярно. Ти ме накара да се почувствам жив, Никол. — Той погали бузата ѝ. — По-жив, по-въодушевен от всякога за бъдещето и възможностите на страната. Преди да дойдеш, си живеех в моя малък свят. Ти ми даде света, Никол. Моля те, омъжи се за мен!

— Не е възможно! Никога няма да ме приемат. — Тя преглътна, на очите ѝ започнаха да парят сълзи. — Никога не съм мислела, че ще се влюбя в тебе. Ако си тръгна сега, може би няма да е прекалено късно да оправиш нещата със семейството и народа си.

— Той е и твоят народ.

Тя поклати яростно глава.

— Аз съм само една обикновена жена, Ранд. Те никога няма да ме приемат за своя принцеса.

Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Би трябвало да го направят. Ще го направят. Те са умни хора, Никол. Ще видят, че си по-добра и по-благородна от всички онези кандидатки, които ми намери. Теб действително те е грижа за страната, Никол. Обичаш я не по-малко от мен! Каква по-добра принцеса бих могъл да имам, на каква по-добра принцеса биха могли те да се надяват? Ти си идеална за мен и за страната.

— Моля те, Ранд! — Неговото самозалъгване само засили мъката ѝ. Никога нямаше да стане, дори не можеше да си го представи. — Никога не съм искала да бъда принцеса — довърши тя. Сложи ръка на лицето, което обичаше толкова много, разбирайки, че ще трябва да го остави завинаги. — Когато се влюбих в теб, забравих всичко, освен това, което представляваше за мен — моя най-скъп приятел. Не се влюбих в принц, влюбих се в теб. — Опита се да спре горчивите сълзи. — Един мъж, който случайно е и принц. О, Ранд, имам чувството, че съм пред пропаст, и от която и страна да падна, ще се нараня или ще нараня някой друг.

Той я притегли в прегръдките си като дете.

— Шшт, скъпа. Аз съм тук, за да те хвана.

Никол потрепери, когато той погали гърба ѝ. Искаше да се слее с него и да забрави всичко останало.

— О, Ранд, страхувам се, че точно теб съм наранила най-много.

Той се отдръпна. В очите му светеше решителност и Никол не можа да не я забележи.

— Върни се с мен, скъпа. Каквото и да се случи, ще се изправим заедно срещу него.

Тя въздъхна и се видя как потъва в погледа му. Не беше сигурна, че трябва да рискува.

— Моля те — отрони той. Отново я молеше. — Имам нужда от теб. Никога не съм се нуждаел така от нещо или от някого.

Накрая Никол разбра. Ранд се нуждаеше от нея, за да го хване, ако паднеше. Тя откри, че кима с глава. Щеше да остане с него, докато отминеше бурята, и може би щеше да успее да го убеди да не се отказва от трона заради нея. А ако не успееше, или ако хората го отхвърляха, той щеше да има нужда от приятел до себе си. Щеше да се нуждае от нея тогава, когато отстъпеше от подготвяната за него роля и се изправеше срещу гнева на народа.

Тя кимаше, все още разтреперана и несигурна, със съзнанието, че ще бъде главната мишена на хорската ярост. И все пак не можеше да избяга от последствията на стореното от нея. Ранд не заслужаваше такова отношение.

— Добре. Сега ела.

Ранд я побутна нежно и я насочи към входа на терминала, където търпеливо чакаше придружилият го дотук Джералд. По-нататък се сблъскаха с тълпа фотографи и репортери, идващи от другата страна. Те сигурно бяха последвали принца до летището. Докато вървяха към паркинга, Ранд закри Никол, като каза само, че ще направи изявление по-късно същия ден.

Но нищо не можеше да спре фотографите, които правеха снимка след снимка. Ранд прошепна в ухото и:

— Ще трябва да свикнеш с това, ако се омъжиш за мен. Независимо дали ще бъда на трона.

Тя кимна.

— Това е последната ни грижа, Ранд.

По пътя към града Джералд каза на Ранд, че кралското семейство го очаква в сградата на Великото събрание, тъй че той насочи

лимузината към центъра на Фортинбло.

Никол едва не помоли да я върнат в двореца, но знаеше, че все някога ще трябва да се изправи срещу тях.

Пътят им отне повече от час. Трафикът бе необикновено оживен, като че ли нещо бе извело хората по улиците. Те бяха принудени да спрат на два пъти, след това трябваше да излязат на един обиколен път, за да избягнат най-оживените кръстовища.

Когато лимузината спря до частния вход на кралското семейство зад сградата, Никол забеляза тълпи от хора по страничните улички. Запита се дали няма някакъв фестивал, или нещо такова. Стори й се, че чу викове и песни.

Ранд я държеше близо до себе си, докато влизаха в сградата, минаваха през силно охранявания страничен вход и вземаха асансьора за третия етаж. Влязоха в просторно помещение и Никол усети силен трепет. Кралят, кралицата и разните придружаващи ги съветници станаха прави, когато те влязоха. Всички погледи бяха отправени към своенравната двойка.

Очите на Никол срещнаха погледа на чичо й, лорд Филип, който седеше сковано в едно кресло с вид на ударен от шрапнел. Тя го погледна извинително. Как би могла някога да компенсира унижението, което бе изпитал?

В един ъгъл се виждаше телевизор. Продължаваха да коментират кризата.

— Е? — попита сърдито кралят. — Остава ли тя или си заминава?

Никол чувстваше краката си като олово, но Ранд я побутна напред, сложил ръка на кръста й.

— Остава — заяви той твърдо, предизвиквайки баща си с присвити очи. — Като моя съпруга.

— Ранд, не можеш... — започна отново Никол.

— Разбирам — кимна кралят. — Какво мислиш за това, Евридика? — обърна се към кралицата с изненадващо мек тон.

Кралицата стана царствено от дивана и се приближи до нея.

— Казвате, че обичате сина ми.

Устата на Никол пресъхна. Вече бяха провеждали този разговор, но преди той беше подчертано едностранен.

— Да, обичам го — промълви тихо, но с твърд глас. — Повече от всичко.

— Достатъчно ли е? Обичате ли го достатъчно, за да можете да се справите с тежестите на длъжността кралска съпруга? Едва ли са ви подготвяли за това в края на краищата. Дори ако чувствате, че можете, не бихте разбрали срещу какво се изправяте. Нито една жена не е способна на това, даже ние — родените да носят отговорността на благородническата титла.

На Никол й се искаше тя да стигне по-бързо до същността. Да започне да я яде и да приключва.

— Предполагам, че сте права — отрони несигурно тя накрая.

— Очевидно е, че в нашата страна някои неща трябва да се променят, иначе ще загубим подкрепата на хората. — Тя изгледа Никол отвисоко, въпреки по-ниския си ръст. — И изглежда съм била прибързана в преценките си спрямо вас. Реших да ви приема.

Никол погледна смутено кралицата. Ръката на Ранд се плъзна от кръста й и тя си даде сметка, че той е шокиран не по-малко от нея. Кралицата не беше жена, която би си признала, че е направила грешка. Когато тя се отмести, Никол видя телевизора през рамото й и дъхът й спря. Видя се на екрана, заедно с Ранд, както бяха потънали в разговор на летището, всеки техен жест и дума, излъчвани пред хиляди хора.

Никол почувства смущение и срам. Някой ги бе заснел. Тя не беше забелязала човек с камера наблизо — но пък и вниманието й бе погълнато от други неща.

— О... — промълви тя. — Къде... Как е...

— Някой репортер ви е проследил, госпожице Олдридж — обади се Джералд. — Когато сте тръгнали с такси от двореца. Предаванията от последния час са пълни с това.

Поразена, Никол чу отново излезлите от сърцето й думи — че никога не е искала да става принцеса, че не е искала да наранява Ранд. Признанието, че ще го обича независимо дали ще остане принц, както и обяснението на Ранд в любов и колко се нуждае от нея. Отново бе обзета от силни чувства и примигна, за да изгони влагата от очите си.

— Изглежда хората са решили да ви приемат, госпожице Олдридж — обобща кралят. — Толкова много обаждания имаше във ваша подкрепа, че телефоните не издържаха. Още една система, която явно се нуждае от модернизиране.

Никол погледна към Ранд. Той изглеждаше не по-малко потресен от нея.

— Страхувам се, че този път наистина предизвика силни страсти, Ранд — въздъхна кралят. — Хората ще вдигнат бунт по улиците. Навън са се събрали хиляди. Охраната докладва, че са задръстили улиците и настояват да се покажеш. — Погледна бързо към Никол. — Да се покажете двамата.

След думите на краля светът сякаш отново оживя. Кралските съветници се раздвижиха и обкръжиха Никол. *Арестували ли са ви някога*, попита един мъж, в когото Никол разпозна главния съветник по сигурността. *Можете ли да имате деца? Ще има нужда от пълен медицински преглед*, отбеляза трети.

Все още не съвсем съвзела се от шока, Никол се стегна и успя да отговори на въпросите им: „Не.“ „Доколкото знам, да.“ „По-късно.“, отвърна тя на всеки един от тях, спечелвайки си усмивката на краля за бързата си реакция.

— Кои са предишните ви любовници? — попита четвърти мъж.

Ядосаният глас на Ранд проехтя в стаята:

— Не е имала такива — изстреля той с предизвикателно пламъче в очите, докато прегръщаше Никол през кръста.

Съветникът си затвори устата и отстъпи назад.

— Ела, момиче! Трябва да свършим някои неща. Как изглеждаш само! — Кралицата я отведе в една друга стая. — Този бежов костюм — не бих се спряла на него, но предполагам, че ще свърши работа. Нямаме време за нещо по-подходящо.

Никол се остави да я отведат, все още опитвайки се да свикне с всичко, което се бе случило, или се случваше в момента. Срећна очите на Ранд, докато излизаше през вратата. Той ѝ се усмихна окуражително.

В уединението на съседната стая кралицата се обърна към Никол. Момичето се напрегна в очакване да научи как точно стоят отношенията ѝ с тази студена жена.

— Признавам, че не се държах много добре с теб през последните месеци. Бих желала да обясня.

Никол бе прекалено смаяна, за да каже нещо, почти се страхуваше, че не е чула добре.

Кралицата погледна към прозореца с невиждащ поглед.

— Бях по-млада от теб, когато дойдох тук, за да се омъжа за краля. Аз съм дъщеря на граф, но отраснах в провинцията. Дворецът, кралският двор — всичко ме порази. — Кралят също ме плени. Беше толкова силен, толкова властен. Аз... — Гласът ѝ заглъхна. — Не бях подготвена за действителното положение на нещата...

Никол прочете истината между редовете, разбра, че младата кралица е обичала съпруга си. Опитва се да си представи кралицата като младо влюбено момиче. За първи път видя в нея жената, а не фигурата.

Кралицата изправи рамене.

— Когато забременях, научих истината. Бракът ми не е бил нищо повече от една необходимост, от значение са били единствено моята титла и способността ми да родя наследник. Кралят изобщо не държеше в тайна факта, че обича друга жена. Не го понесох много добре.

Нейната изповед порази Никол; в същото време тя обясняваше студенината на кралицата, липсата на майчинска преданост към Ранд. Останала с разбито сърце, за младата кралица сигурно е било трудно да не вини сина си за това, че е станал причина за отдръпването на съпруга ѝ.

— Кралят е имал безброй любовници през годините и нито веднъж — нито веднъж — не видя нещо лошо в това — изрече горчиво Евридика. Тя сниши глас, обърна погледа си към Никол. — Когато видях колко ти е предан моят син, се уплаших, че тръгва по стъпките на баща си.

Никол не може да измисли какво да каже. Никога не ѝ бе минавало и през ум, че кралицата може да е страдала през всичките тези години. Беше прекалено погълната от Ранд, за да мисли на какво се дължи силната неприязън на кралицата към нея. Не, *страхът* на кралицата от нея. Сега всичко ѝ стана ясно.

— Съжалявам, иска ми се да бях проявила по-голямо разбиране...

— Не. — Кралицата я погледна с лека усмивка на устните, в очите ѝ Никол видя топлина, която не бе забелязвала досега. — Сега не е време за извинения. Ти имаш принц, който те обича достатъчно, за да се откаже от всичко заради теб. И те очаква — без съмнение нетърпеливо.

Спокойствието на кралицата се върна и тя погледна Никол с нов интерес.

— Косата ти е съвсем в безпорядък. Мисля, че онзи стил, както я вдигаш нагоре, би бил подходящ. Той ти придава царствена осанка. Имаш нежна кожа и хубава шия. Би трябвало да я показваш. — Тя удари един звънец и се появи прислужница, придружена от дворцовия коафьор.

Никол откри, че вниманието на кралицата ѝ харесва. Щеше да се нуждае от нейните напътствия в този нов свят, в който се бе озовала. Беше твърдо решена да не разочарова Ранд.

Малко по-късно, гримирана и с изящно вдигната коса, с къдрици над ушите, вече много по-спокойната Никол излезе от тоалетната стая.

Ранд, който говореше с баща си, се обърна. Отиде до нея и я хвана за ръцете.

— Пресата и хората ни очакват, Никол. Изглеждаш много красива — като принцеса. *Моята* принцеса. Готова ли си?

Никол изпита удоволствие от комплимента, но знаеше, че го дължи на любовта му към нея.

— Повече от всякога.

Той ѝ прошепна тихо.

— Те също ще се влюбят в теб, Никол. Като мен.

Никол видя застаналия наблизо чичо Филип с все още изумен вид. Тя му се усмихна и протегна ръка. Филип се ухили и я пое.

— Когато те уговарях да се върнеш тук — започна той, като галеше разсеяно ръката ѝ, — доста се надявах, че ще си намериш някое добро калдонийско момче и ще се омъжиш. Но никога не съм очаквал...

Никол го прегърна, а той прошепна:

— Твоите родители щяха да бъдат много горди с теб.

— Благодаря ти.

Искаше ѝ се те да са тук, за да я видят. Нямаше да повярват на очите си. Не беше сигурна, че и тя самата вече е повярвала. Плашеше я величината на ролята, която ѝ се бе наложило да играе. Изведнъж усети, че коленете ѝ се подгъват.

— Той е голям щастливец — усмихна се Филип, докато я пускаше. Очите му заискриха. — Той може да е принц, но ти си Олдридж!

Ранд я прегърна през рамо, заемайки ѝ от своята сила. Срещна погледа ѝ; гласът му прозвуча топло:

— Аз ще бъда винаги до теб, скъпа. Понякога ще има напрегнати моменти — няма как да се избегнат. Силно внимание от страна на пресата, разбира се — невинаги доброжелателно. Не мога да го направя по-лесно, но мога да те науча как да се справяш. Кълна се, че няма да те предам.

Той нямало да я предаде?

Ранд изглежда усети нейния трепет.

— Все още не е късно да се откажеш, скъпа. Не е малко да се иска от една жена такова нещо.

Загледана в очите му, тя не се съмняваше, че той ще бъде винаги до нея — сега и за в бъдеще. Щеше да сложи край на още една калдонийска традиция и да остане верен на жена си. Двамата заедно щяха да започнат нова традиция — на бракове, изпълнени с любов, и на семейства — с топлота.

Тя стисна ръцете му и му се усмихна.

— Да, не е малко, Ранд. Но аз случайно си спомням и как завършват приказките.

Той ѝ се усмихна с разбиране.

След това, хванал ръката ѝ, я изведе на балкона, за да се срещнат със своя народ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.